1

TRUE CRIME
TRUE CRIME · TRUE CRIME · TRUE CRIME · TRUE CRIME
GERHARDT MULDER
JUSTITIëLE
ROTZAKKEN
OVER WANGEDRAG VAN
DE POLITIE EN RECHTERS
POLITIE

JUSTITIëLE ROTZAKKEN

door

Gerhard Mulder

JUSTBOOKS

Justitiële Rotzakken 1e druk 2023
© 2023 Uitgeverij JUSTBOOKS Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Gerhardt Mulder.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from Gerhardt Mulder.

Omslagontwerp: Benjamin Gross.
Opmaak: Justbook Grafic.
Redactie: Renée Jongmans.

Justitiële Rotzakken
ISBN: 9789079298358
NUR 335

Van dezelfde auteur zijn de volgende boeken verschenen:

Dodelijk rendez-vous.	ISBN	9055130826
Het goud der tranen.	ISBN	9055131563
Een lijfelijk bestaan.	ISBN	9061004209
Yar, strijd der giganten.	ISBN	9055132888
Verloren paradijs.	ISBN	9055133477
Een zwerftocht door Sumatra.	ISBN	9055134333
Het Howard Verdrag. (pseud. Redlum)	ISBN:	9055134007
Rotterdam. Mijmeringen.	ISBN	9055135313
’t Roomse dorp.	ISBN	9080635022
Terrorisme.	ISBN	9080635049
Indonesische volksgebruiken.	ISBN	9789055136827
De Bergduivel.	ISBN	9789054292388
De Loodgieter.	ISBN	9789054292425
De Noordenberg.	ISBN	9789079298020
De Viespeuk. (pseud. Lucius Donker)	ISBN	9789079298044
Haat en Hartstocht.	ISBN	9789079298198
Het elfde gebod.	ISBN	9789079298211
Shit Happens.	ISBN	9789079298341
Afscheid van Mezelf	ISBN	9789079298600
Rotterdamse Penoze	IBSN	9789089752956
Amsterdam Penoze	IBSN	9789089754905
Misdaadencyclopedie v/d Lage Landen	ISBN	9789089759702
Een Moordgozer	ISBN	9789079298341
Een laatste etmaal van het dier.	ISBN	9789079298310

Kinderboeken

Het hondje van de duivel.	ISBN.	9789080635074
Liesje de Langpootmug. (pseud. Lieve van ’t Woudt)	ISBN	9080635057

Ouverture

Hetgeen is geschreven, door de objectieve waarnemer van de rede en het verstand, gaat over een zaak van de bedreiger bedreigt en de afperser perst af en dat van beide kanten.

Volgens het zelfstandig rechtslichaam de Nederlandse Staat (de Staat) heeft de auteur tot zijn 84e jaar een blanco strafblad. Dat is een gotspe want zowel het opperdier 'mens' als 'de Staat' heeft geen blanco strafblad.

Ieder mens en de Staat is bewust of onbewust betrokken bij moorden of het plegen van vele moorden.

Als opperdier is de mens schuldig aan het doden van vele mededieren: de koe en kalf, de nerts, de beer, schaap en lam, paard of kangoeroe, om er maar enkele te noemen.

We verorberen hun vlees met smaak of hullen ons in hun vel tegen de kou.

Er zijn zelfs onder ons opperdieren 'rotzakken' die voor hun genoegen, op de savanne met een jachtgeweer een leeuw of olifant omleggen.

Ook doet het opperdier met plezier een worm aan de haak, gezellig tijdens het vissen terwijl het aan rivier of plas zit, en hij pleegt bij het ophalen een dubbele moord.

De Staat moordt in veelvoud, ze vormt een leger om door hun opperdieren de opperdieren van andere legers om te leggen.

Ook bedreigt ze met wetten haar burgers en perst die af met boetes of gevangenisstraf, als die niet doen wat de Staat hen oplegt.

Maar de Staat geeft voor het gewin wel industriële bedrijven toestemming, door rook van uitlaatgassen, de omwonenden te vergiftigen of ernstige ziektes te bezorgen.

De zaak waarom de auteur dit boek heeft geschreven is om aan de kaak te stellen, dat de opperrechter Bleichrodt van de Staat de auteur voor bedreiging en afpersing heeft laten veroordelen.

Dit door een wet die door de Staat is verordend, die zelf ook bedreigt en afperst, en door een rechter die aan Bleichrodt ondergeschikt is.

In zo'n geval kan ook de afhankelijke rechter niet ontkomen aan de werking van krachten, die de overhand krijgen wanneer haar positie en carrière in geding komt.

7

Voorwoord

Wat is voor mij als uitgever de motivatie om het boek 'Justitiële Rotzakken' in de markt te zetten?

De beweegreden is dat een machthebbend persoon die een man op leeftijd met een blanco strafblad, welke de Hoge Raad om hulp vroeg, in een brief wordt behandelde als een crimineel.

Ieder mens die zichzelf een beetje respecteert en wat inlevingsvermogen heeft had bij zo'n brief op zijn minst gedacht: Dat is heftig, wat zal die man op zo'n leeftijd zich vervelend voelen nu hij bij niemand gehoor vindt.

Een empathisch iemand zou een traan wegpinken en proberen hulp te bieden.

Dat is normaal menselijk gedrag maar blijkbaar niet voor dit machthebbend persoon.

Dat blijkt een procureur-generaal te zijn, een vazal van de Nederlandse Staat, die trouw zwoer aan de koning in ruil voor zijn heerschappij.

Als daar misbruik van wordt gemaakt is dat niet alleen feodaal, dat is regelrecht immoreel.

De procureur-generaal stelde dat de oude man hem heeft bedreigd en afgeperst.

Iedere Nederlander weet dat de Nederlandse Staat allerlei bedreigingen in wetten heeft vastgelegd.

Als die bedreigingen worden dan, wat op zichzelf immoreel is, ineens moreel.

We kunnen dus zeggen dat er zonderlinge opvattingen zijn van de moraal die de democratie eropna houdt en dat de wet dus recht kan maken wat krom is.

Het soort tekst dat de oude man gebruikt heeft, dat was geen directe bedreiging maar werd door procureur-generaal als een bedreiging gevoeld.

Echter het is synoniem aan iedere wettelijke bedreiging, dat is dan even immoreel en ontoelaatbaar als dat wat de Nederlandse Staat doet.

Waarom is het immoreel dat de oude man doet, dat moreel wel aanvaardbaar is als de Nederlandse Staat dat doet?

8

De oude man weigerde te aanvaarden wat hij niet heeft verdiend, noch in materiële waarden, noch in de vorm van schuld.
Bij de procureur-generaal was de reactie op zijn brief tegengesteld, hij reageerde vanuit de gedachte: wat denkt die oude man wel om zich zo in te dringen in mijn leefsituatie en zulke persoonlijke feiten in een brief te schrijven.
Hij dacht misschien: ik zal hem eens een toontje lager laten zingen. hij schroomde daarbij niet om misbruik te maken van zijn macht en hij overtrad daarbij artikel 365 van het Wetboek van Strafrecht.
'De ambtenaar die door misbruik van gezag iemand dwingt iets te doen, niet te doen of te dulden, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.'
De procureur-generaal duldde immers dat de oude man onrecht werd aangedaan doordat hij toestond dat ongestraft fouten in gerechtelijke procedures werden gemaakt.
De procureur-generaal ging er met de botte bijl tegen in en zocht naar iets in de tekst waarop u de oude man kon pakken.
Sjonge, jonge wat dapper van de hoge ambtenaar die notabene procureur-generaal is en die voorbijging aan dit boek waarin de schrijver kond' doe van wat voor type mens hij is.

De uitgever.

Verantwoording

Om één van mijn karaktertrekken weer te geven zou ik dit boek moeten schrijven met een mengsel van sprankelend humor en een vleugje droefenis, maar ik ben te oud door wat er is gebeurd, om daar later nog om te kunnen grinniken.
Humoristisch om wat er is gebeurd wordt het pas later, veel later als het een herinnering is geworden.
Ik probeer me bij het schrijven zo uit te drukken, dat de persoon waarover ik schrijf en een grap maak, dat hij of zij daar de humor van inziet.
Sterker nog, als de persoon de grap verwerpelijk vindt en die desondanks met een glimlach accepteert, dan bezit zo'n persoon één van de beste en hoogst gewaardeerde eigenschappen.

9

In mijn verantwoording voor wat is schrijf wil ik het hebben over de toch wel opmerkelijke titel van dit boek.
De vraag is: mag ik straffeloos een procureur-generaal en de justitie met 'rotzakken' tituleren, waar toch anders de woorden edelgrootachtbare heer en geachte gebruikt hoort te worden?
Laten we wel zijn, het verheffen van de ene nazaat van de chimpansee of bonobo tegenover de ander is volkomen idioot.
In edelgrootachtbare zou ik me uit een kwestie van gewoonte nog wel kunnen vinden, maar dan moet de persoon zo'n titel wel waardig zijn.
Ik ga ook niet mee met de chagrijn die beweert dat alle bestuurders rotzakken zijn en dat alleen rotzakken bestuurder worden.
Met mijn schrift als wapen neem ik stelling tegen onrecht, onderdrukking en vooral tegen de manipulatie van de macht.
Dat doe ik omdat ik moreel verplicht ben tegengas te geven tegen die rotzakken!
Als iemand een rotzak is geworden, dan heeft daar naar mijn mening zijn bloedlijn en opvoeding de hand in gehad.
In maart 1971 zei de CHU-politicus en econoom, Bé Udink (foto 1,), die in 1967 minister voor ontwikkelingssamenwerking was in het kabinet De Jong, tegen Vrij Nederland: 'We falen allemaal, we zijn allemaal rotzakken'.
Zelfkennis is het begin van alle wijsheid!
Onpasselijk word ik ervan als ik er meer over moet schrijven dan het hoognodige.
De betere dingen die ik schrijf, ik schrijf ook wel slechtere, worden altijd door mijn gevoel gedragen en mijn woede wordt dan vaak omgezet in medelijden.
Dat geldt niet in dit geval, dat me tot in de ziel heeft gekrenkt.
Ik ben een gevoelsmens, maar de negatieve gevoelens voor die verschrikkelijk arrogante rotzakken zijn te sterk om ze met andere woorden op te schrijven.
Ik tracht het zo onder woorden te brengen dat de lezer zelf kan concluderen wat een slechte mensen die rotzakken zijn.
In grote trekken is slechtheid veelal domheid.
Tijdens mijn lange leven heb ik een flink stelletje rotzakken en dan bedoel ik ook écht rotzakken meegemaakt.

10

Ik kan me er kwaad over maken of er de pest in krijgen, maar zo'n arrogante rotzak trekt zich daar niets van aan, die rijden in Jaguar en Mercedes en werken met hele en halve leugens.
Ze zijn mijn onderwereld en in het begin van deze eeuw heb ik daar al een schema van opgesteld.
De structuur van justitie heeft in al haar geledingen de vorm en organisatie van de maffia.
De capo di tutti capi is de Hoge Raad, het is hoogste element in de rechtspraak en dient als de hoogste rechter van alle rechters.
De procureur-generaals zijn de consiglieri, de raadgevers van de capo en daaronder valt de maffiosi, de politie en uitvoerders c.q. het klootjesvolk.
Het leven heeft gemaakt wie ik ben en u merkt wel, voor de normaler hardwerkende burgers heb ik respect, dat is mijn elite.
Natuurlijk zitten er ook rotzakken bij, maar het enige wat je zou kunnen zeggen is dat het tenminste adorabele rotzakken zijn.

De politie
Eén van de hoofdrolspelers in dit drama is de politie en die is belast met het bewaren van de openbare orde, het verlenen van hulp en is daarbij je beste vriend.
We kennen allemaal deze belachelijke slogan nog van een aantal jaren geleden en we vragen ons nog steeds af: welke idiote reclamemaker heeft dit ooit bedacht?
De politie kan namelijk nooit je beste vriend zijn, het is de vijand van de gewone man.
De politie moet wetten handhaven, geeft bekeuringen en treedt hard op bij overtredingen.
Er zitten cowboys en racisten tussen, rotzakken die geweld uitlokken, zo is het tegenwoordig, maar zo was het ook zo'n honderdvijftig jaar geleden.
Het is in november 1868, d.w.z. meer dan 150 jaar geleden, dat Rotterdam, waar ik woon, het toneel is van fikse rellen tegen de politie.
Arbeiders proberen politiebureaus te bezetten, op verschillende plekken breken gevechten uit tussen betogers en de politie.
Deze gebeurtenis gaat de geschiedenis in als 'De Vletter-oproer'.

11

Jacob de Vletter (zie foto.2.) wordt op 30 juli 1818 in Rotterdam geboren en werkt oorspronkelijk als onderwijzer in de stad.
In de jaren na 1860 verdient hij zijn brood als zaakwaarnemer.
De Vletter komt in die jaren vooral op voor de gewone man.
Hij behartigt vaak de belangen van kleine ondernemers als die een conflict hebben met de overheid.
Door wat hij meemaakt in zijn contacten met politie en justitie, komt hij tot de conclusie dat wat voor de kleine ondernemers vaak strengere regels gelden dan voor de rijken en machtigen.
Klassenjustitie zou je dat tegenwoordig noemen.
Jacob de Vletter is de man die aan het begin staat van de betogingen in de laatste dagen van oktober 1868. (zie bijlage.1.)
De Vletter constateert dat in de praktijk Jan-met-de-pet altijd aan het kortste eind trekt.
Dat is ook nu nog steeds het geval, zo ook gelet op hetgeen mij is overkomen.
Klassenjustitie komt nog steeds voor in het Nederlandse strafrecht.
Meestal gebeurt het onbewust, stelt sociaal psycholoog en onderzoeker professor dr. Kees van de Bos (zie foto.3.) in een interview met de Volkskrant 24 jun 2021.
Een team onderzoekers van de Universiteit Utrecht deed daar onderzoek naar.
Zij spraken met vele betrokkenen bij de strafrechtketen, waaronder wetenschappers, advocaten, het Openbaar Ministerie, politie, rechtspraak en reclassering, zo ook met ervaringsdeskundige en kritische burgers.
Klassenjustitie gebeurt vaak onbewust of onbedoeld, daarom moet iedereen alert zijn vooral op onbewuste bevoordeling of benadeling en op de vraag: pakken goede bedoelingen misschien nadelig uit voor sommige groepen, of onterecht voordelig voor een ander.
‘Klassenjustitie duidt op onjuiste vormen van selectiviteit in het strafrecht die op verschillende manieren -direct of indirect, bewust of onbewust- tot stand kunnen komen en die systematisch of incidenteel van aard kunnen zijn.

12

In de definitie omvat klassenjustitie de onjuiste benadeling van mensen die niet tot de heersende klasse behoren en omvat ook de onjuiste bevoordeling van de heersende klasse.
Het onderzoeksteam heeft verschillende aanwijzingen gevonden voor selectiviteit in verschillende onderdelen van de Nederlandse strafrechtketen.
Die wordt echter niet zondermeer onjuist gevonden en betreft dus niet altijd klassenjustitie.
De selectiviteit vindt vaak onbewust plaats en het is vaak lastig vast te stellen hoe vaak dit zich voordoet.
In dit boek probeer ik duidelijk ter maken dat de term klassenjustitie in mijn zaak zeker van toepassing, is.

Entr'acte

Ik heb tot mijn 83e jaar het woord haat niet gekend, heb de mensen die me onrecht aandeden nooit gehaat enkel een schouderophalen was voldoende, met de gedacht wat een lul of iets van dien aard.
Maar door wat de justitiële rotzakken met me hebben uitgehaald onderging ik een schrikbarende uitbarsting van haatgevoelens.
Het was niet de haat tegen dingen die niet mogen gebeuren, maar haat van mens tot mens, de haat van klasse tot klasse.
Ik heb nu lang genoeg liefgehad en word overvallen door haat voor de justitiële rotzaken.
Heb ook meer begrip gekregen voor de Russische volkscommissaris en auteur Anatoly Loenatscharsky (zie foto.4.), die zei: 'Wij hebben lang genoeg bemind, laat ons nu eindelijk haten, het is iets dat, zo al niet op veel lippen leeft, dan toch in vele harten.
De fanatici van de klassenstrijd loven de haat, want liefde en medelijden zijn rechtstreeks in strijd met onze beginselen.
Weg met de naastenliefde, wat wij nodig hebben is de haat.'
Het de haat verheerlijkend lied, onder de titel: De Haters, vangt als volgt aan:
‘Wij kunnen nooit diep genoeg beminnen,
hen die ons leerden de haat,
die hun liefde moesten overwinnen,

13

iets teders doen sterven van binnen,
om ons te bezielen tot een daad.

De familie Bleichrodt

Ik beschuldig de procureur-generaal Edwin Bleichrodt (zie foto.5.) van misbruik van zijn macht en om duidelijk te maken uit wat voor milieu hij komt. begin ik met de wortels van de stamboom van waaruit hij voortkomt.

De vragen zijn: spruit die familie voort uit materiele armoede van bepaalde milieus, met ongeïnteresseerdheid voor de werke lijke waarden van het leven, de onwil om te vechten voor een beter bestaan omdat dit hen te veel moeite kost?

Of is het bestaan voor hen vol rijkdom en een wereld waarin men zich amuseert met dansen, drank, vraatzucht en waar men blasé is door alle genoegens van vrije liefde en dat wat zij het leven noemen?

Het kan ook dat het de wortels zijn van mensen die zich alle moeite getroosten om zich op te trekken uit het nietszeggende bestaan van onverschilligheid, van gelatenheid, van grauwe geestelijke armoede en zich zo een betere toekomst bevechten?

Om te beginnen: een belangrijk deel van het leven van de stamvader speelt zich af in Nederlands-Indië.

Dit was de eerbiedwaardige grootvader van Erwin, in de persoon van Fredrik Bleichrodt die op 30 maart 1904 is geboren en op 14 juli 1904 in de Nederduitse Gereformeerde kerk gedoopt.

Diens vader, de overgrootvader van Erwin is Johan Fredrik Bleichrodt en zijn overgrootmoeder Ida Johanna Gesina Fros.

Hoe komt Fredrik, één van de vele zonen uit het gezin, op het idee om zijn geluk in Indië te zoeken?

Tijdens de eeuwwisseling van de 19e naar de 20e eeuw worden onze landgenoten, zo ook de vader van Fredrik, geconfronteerd met de eerste spanningen in Nederlands-Indië en in die tijd gaan er stemmen op voor een algemene dienstplicht.

Daardoor zou het leger meer nationaal en een zaak van het volk doen worden.

Toen Napoleon de garde d'honneur schiep, waaraan de edelste geslachten hun zonen leverden en naar Rusland trok, nam heel

14

Nederland deel aan die tocht, hetzij per brief, hetzij per familie of betrekkingen; daardoor deelde iedereen in het lot van de soldaten en liet van die deelneming blijken.
In 1830, als de Koning het leger te wapen roept, is elke rang, stand en geboorte in het leger vertegenwoordigd en de geestdrift algemeen.
Ontberingen, beproevingen worden in compagnieschap gemakkelijk geleden en de Macedonische falanx, de benaming voor een militaire slagorde die we onder meer kennen uit het oude Griekenland.
Hierbij stonden zwaar bepantserde voetsoldaten met lange lansen en grote ronde schilden opgesteld in een aantal dicht aaneengesloten rijen.
Deze militaire slagorder is onoverwinnelijk, de één steunt de ander, dit leert ons de geschiedenis.
In 1830 sluiten de studenten onderling een bond en trekken mee in de strijd en ze delen lief en leed met de soldaten.
In de tijd dat Fredrik student is hoort hij vaak, ook van zijn vader, dat de Indiëgangers, die in die oorlogstijd student waren, op bejaarde leeftijd met trots spreken hoe ze daar strijd voerden en te velde lagen.
Dit uitgaande van de regel: Si vis pacem, para bellum of als je vrede wilt, bereid je dan voor op oorlog.
Denkelijk is toen bij Fredrik het plan opgekomen om een bijdrage te leveren om de toestand zowel hier in Nederland als in Indië te verbeteren.
Tijdens zijn studententijd wordt hij verliefd op Jacoba Richter en de twee verloven zich 20 december 1926.
Fredrik is onderwijl opgeroepen om de militaire dienstplicht te vervullen en na een officiersopleiding wordt hij bevordert tot reserve 2e luitenant.
In augustus 1927 slaagt Fredrik voor het taalkundige kandidaatschap Indologie, d.w.z. Indonesiëkunde, of Indonesianistiek.
Dat wil zeggen de studie van de Indonesische taal, cultuur, religie en de geschiedenis van Indonesië.

15

Deze studie heeft hij gevolgd met de bedoeling zich daar te vestigen en op 2 mei 1929 gaat het verliefde paar in ondertrouw en twee weken later op 15 mei 1929 treden ze in het huwelijk.
Een maand later op 4 juni 1929 vertrekt Fredrik naar Nederlands-Indië met zijn vrouw, de mooie, sportieve en 23-jarige Jacoba, op het stoomschip Jan Pieterszoon Coen, onder gezagvoerder R. H. Brouwer.
Nederlands-Indië lijkt een sprookjesachtig paradijs waar wezensvreemde culturen niet met elkaar botsen, maar in een duidelijke, onomstreden hiërarchische verhouding tot elkaar staan.
In het midden van de negentiende eeuw zijn er vaak ernstige onlusten in Indië (zie bijlage 2.).
Het is de voorbode van de vrijmaking die de bevolking wil en die een eeuw later plaats zal vinden.
De vredesluiting of de eenwording van de archipel rond de eeuwwisseling, versterkt dit beeld en het leven in het begin van de 20e eeuw moet op het echtpaar van grote invloed zijn.
In ons land zijn er veel problemen met de economie, de beurskrach in 1929 en armoede alom.
In Indië zijn die problemen ook, maar hebben geen invloed op de blanda’s, het scheldwoord voor de blanke Nederlanders die daar verblijven.
Een idyllische tijd is het daar: deftige kolonialen slijten in weldaad en rust hun dagen op het gazon van hun villa's.
Vriendelijk lachende inheemse bedienden kopen voedsel op overvolle markten, brengen 's middags de thee rond en wentelen zich de rest van de tijd gehurkt in hun regelmatig terugkerend beschavingspatroon.
De blanda’s zijn ambtenaren en zakenlieden die zich, met hun familie, voor langere tijd in Indië vestigen.
De kokkies bereiden dagelijks de heerlijkste maaltijden, deze is een tovenaar achter de open haard en elk gerecht kan zo geserveerd worden in een drie sterrenrestaurant.
De djongos doet allerlei dingen in en rondom het huis, hij veegt het terras en de oprijlaan schoon met zijn bezem, hij bedient aan tafel en als toean op de waranda ligt te rusten onder een pajong,

16

daar zal hij de toean koelte toewaaien en de baboes zorgen voor de kinderen.
De blanda's hebben al snel haar eigen infrastructuur, voelen zich aan de Indiërs superieur, laten zich steeds minder gelegen liggen aan de zeden en gewoontes van de inlanders en leven hun besloten leven in de 'kampong blanda'.
Waren de Indiërs dienstbaar, de Nederlandse ambtenaren en zakenlieden maken daar op schaamteloze gebruik van.
Als contrast met de, in de ogen van westerlingen, versteende levenswijze van de inheemse bevolking, beginnen onze landgenoten daar onze leefwijze te introduceren.
Het is dan ook zeer verstandig dat Jacoba met Fredrik meegaat, want sommige Indische vrouwen hebben een seksuele ijdelheid om een goede blanda te veroveren met een verlangen daarvoor beloond te worden.
In de ogen van zo'n vrouw, die in het stof bijt, is de blanda een babi,-varken- als die niet aan haar verwachtingen voldoet.
Het is dus een goed idee dat een intelligente vrouw als Jacoba met haar man meegaat naar dit tropische paradijs als hij daar te werk wordt gesteld.
Het echtpaar Bleichrodt betrekt een huis aan de Djokjaweg 27 in Batavia, de huidige naam voor die straat in Jakarta is: Jalan Mangunsarkoro.
Jacoba en Fredrik zijn sportief en burgeren snel in de Nederlandse kolonie.
Het is een sportief echtpaar, beiden spelen korfbal bij de Bataviase Voetbal Club, die naast voetbal, ook succesvolle teams in korfbal en hockey heeft.
Vooral Jacoba blinkt uit in die sport en in maart 1931 wint ze bij de club met het verwerpen van de bal, ze gooit 22,05 meter.
In diezelfde maand wordt Fredrik, van reserve 2e luitenant van de Infanterie bevordert tot reserve 1e luitenant.
Eind oktober 1931 wordt Fredrik bij de Dienst der Volksgezondheid (DVG) van ingenieur 3e klas bevorderd tot ingenieur 2e klas.
Op 3 maart 1934 wordt Fredrik voor enkele maanden geplaatst van Batavia in Soerabaja.

17

Dat is een hele reis voor het echtpaar, want n 1894 was de gehele verbinding tussen Batavia en Soerabaja gereedgekomen en de reistijd voor dit traject was toen 32,5 uur om de afstand te overbruggen.
Omdat er ’s nachts rustpauzes waren, en er op twee plekken overgestapt moest worden, vanwege verschillende spoorwijdtes, duurde de reis in totaal drie dagen en voor de pas zwanger geworden Jacoba was het een hele onderneming.
Op 25 oktober 1934 wordt in Soerabaja bij het echtpaar Bleichrodt hun eerste kind, een zoontje met de naam Gerard geboren. *(heel goede keuze!)*
Eind 1934 gaat het echtpaar wonen in het huis op het Viosplein 1. in Noord-Batavia, de huidige naam voor die straat in Jakarta is Jalan Ciasem.
Voor het echtpaar in het huis trekt heeft daar vanaf 1926 de bekende pianist en pianoleraar Maurits Coronel gewoond. (zie foto.6.) en Maurits vindt de dood op 16 april 1943 in de gaskamers van Sobibor en is dan 56 jaar.
Met ingang van 31 December 1934, wordt Fredrik wegens overtolligheid, eervol uit zijn betrekking als ingenieur bij de afdeling Gezondmakings-werken en Volkshuisvesting van het hoofdkantoor van de DVG ontslagen.
Dat is slecht van korte duur want twee maanden later, op 28 februari 1935, is hij werkzaam, met een toelage boven zijn wachtgeld, bij het Provinciale Assaineringskantoor te Soerabaja, met de toezegging dat hij na enige tijd teruggeplaatst gaat worden bij het hoofdkantoor van de DGV in Batavia.
Als Fredrik daar in Batavia terug is, neemt hij kennis van de circulaire die de gouverneur van West-Java gericht heeft aan de regentschapsraden en waarin wordt medegedeeld, dat deze geen benoeming, mogen bekrachtigen of aanbevelen, als de betrokkene enige familieverwantschap vertoont met de regent of met een lid van de regentschapsraad.
In augustus 1936, wordt het dochtertje Ida geboren.
In het voorjaar van 1935 maakt Fredrik een reis naar Soerabaja om zich ter plaatse te oriënteren op de werken van ongeveer *ƒ*

18

700.000 uit het 25 miljoen fonds, dat is afgezonderd voor het uitvoeren van diverse werken in de gemeente Soerabaja.
Van die gelegenheid wordt ook gebruik gemaakt, om een kijkje te nemen, bij de verbeteringswerken der kali Pegirian.
Daarvoor dient gedeeltelijk het genoemde bedrag van *ƒ* 400.00 en de rest zal besteed worden aan het aanleggen van diverse gezondmakingswerken in Noordoost-Soerabaja.
Als hij terug is krijgt Fredrik in mei 1937, wegens achtjarige dienst tien maanden verlof naar Europa en hij moet daarvoor zijn betrekking op de eerste september 1937 neerleggen.
Fredrik biedt zijn huisraad te koop aan in de krant. (zie foto 7.)
In september 1937 vaart de familie Bleichrodt en hun twee kinderen met het motorschip ‘Christiaan Huygens’ van Batavia naar Amsterdam, de gezagvoerder is P. J. Bakker.
Na het doorbrengen van ettelijke maanden in ons land en de hereniging met zijn familie, gaat Fredrik op 8 juni 1938 met Jacoba en zijn twee kinderen met het motorschip ‘Baloeran’ uit Rotterdam terug naar Indië.
Op 7 juli 1938 meert het schip aan in Tandjong Priok, de gezagvoerder is A. Dubois.
De familie betrekt een huis op de Breenweg 6a in Batavia, de huidige naam voor die straat in Jakarta is de Jalan Latuharhary.
Op 24 augustus 1940 wordt hun zoon Carel geboren.
In mei 1939 gaat Fredrik Bleichrodt voor de tijd van ongeveer twee weken naar Singapore voor het bijwonen van de aldaar gehouden korte internationale malariacursus voor ingenieurs.
In juli 1939 gaat de hoofdingenieur Ir. F. M. Razoux Schultz, hoofd van de afdeling gezondmakingswerken en volkshuisvesting bij de D. V. G., voor verleend verlof naar Europa.
Fredrik wordt tijdelijk de waarnemer van Razoux Schultz.
Voor een oefening ter verdediging van ons land moet Fredrik, die 1e luitenant is, twee maanden later, van 9 tot en met 22 september 1939 onder de wapens komen.
Op 15 maart 1940 brengt de gouvernement kampongcommissie, waarvan Fredrik ook lid is, een bezoek aan de stadsgemeente Salatiga en in gezelschap van de burgemeester, de heer H. E. Termeulen, worden de verschillende kampongs bezocht, die

19

wegens hun slechte toestand met regeringssubsidies werden verbeterd.
Op 6 april 1943 wordt Fredrik, die dan al is bevorderd tot kapitein, door de Japanners opgepakt.
Fredrik belandt in het Singapore Malay Camp waar 525 Nederlandse officieren zijn gevangengenomen, die in november 1945 vrijkomen. (zie foto.8 en bijlage 3 en 3 a)
Over zijn verblijf in het kamp is niet zoveel bekend, ook niet of hij tewerk is gesteld bij de aanleg van de spoorweg naar Birma.
Na de oorlog, in maart 1949 is Fredrik werkzaam bij de afdeling Gezondmakingswerken van het Departement van de Genie en is hij benoemd tot lid van de interdepartementale commissie Ruimtelijke Ordening.
Na de oorlog, in maart 1949 is Fredrik werkzaam bij de afdeling Gezondmakingswerken van het Departement van de Genie en is hij benoemd tot lid van de interdepartementale commissie Ruimtelijke Ordening.
Wanneer de familie terug naar Nederland gaat is onbekend.
Wel weet ik dat de Gereformeerde kerk van Jakarta in februari 1953, in opdracht van Ir. F. Bleichrodt, 1000 roepia's schenkt voor de watersnoodramp.

Carel Bleichrodt

De in 1940 geboren zoon Carel Bleichrodt, (zie foto.9.) die samen met zijn ouders terugkomt in ons land, studeert vanaf zijn negentiende jaar, vijf jaar rechten aan de universiteit van Leiden en hierna betrekt hij verschillende functies bij het openbaar ministerie.
Carel trouwt met Christine Scheurer, roepnaam Stoni (zie foto.10.) en krijgt drie kinderen, de zonen Han en Edwin en een dochter Nicole.
In oktober 1973 wordt Carel benoemd tot arrondissement officier van justitie in Almelo, waar hij substituut-officier van justitie is.
Carel, die lid is van verschillende commissies en werkgroepen op het gebied van het strafrecht, wordt in maart 1981 benoemd tot advocaat-generaal bij het gerechtshof in Arnhem.

20

In 1988 wordt Carel benoemd tot raadsheer bij de Hoge Raad der Nederlanden.
Op 29 november 1999 volgt zijn benoeming tot vicepresident bij de strafkamer van de Hoge Raad.
Sinds de eerste dag van 2006 is hij waarnemend advocaat-generaal bij de Hoge Raad.
In juli van 2000 wordt Stoni Scheurer burgemeester van Rijnwaarden en zes jaar later wordt ze herbenoemd.
Over Carel wil ik opmerken dat hij zijn opvoeding tot zijn adolescentie als bagage uit Indië het daar gangbare Divide et impera of verdeel en heers principe meegenomen, waarbij de ene familie meer rechten c.q. voorrang krijgt dan een ander.
Veel ambtenaren die in Indië hebben gediend hebben bij hun terugkeer in hun moederland nog altijd last van een zekere mate van zelfoverschatting en dat fnuikt hun positie als ze hier hun ambt weer oppakken.
Ze hebben er moeite mee, oude sentimenten spelen op, met het gevolg dat ze daarmee regelmatig op gespannen voet komen te staan met de hier geldende norm van loyaliteit tegenover de gemeenschap.
Ze hebben ook hier nog steeds de hardnekkigheid en misplaatste persoonlijke loyaliteiten aan vrienden en familieleden.
Het Nepotisme viert daar in onze kolonie hoogtij, dat is in ruimere zin het begunstigen, door autoriteiten, van familieleden of vrienden.
Met die mentaliteit leeft Carel nu hier in ons land.
Nepotisme, afkomstig van het Latijnse 'nepos,' wat kleinzoon, nakomeling of neef betekent, is in ruimere zin het begunstigen, door autoriteiten, van belangrijke personen of bedrijven, van familieleden of vrienden, door ze in hoge functies te benoemen of door ze opdrachten te gunnen.
Nepotisme of vriendjespolitiek is een vorm van corruptie, en in engere zin betreft dit het bevoordelen van verwanten, als vorm van favoritisme, bijvoorbeeld bij benoeming en opvolging.
Een spreekwoord dat hierop oorspronkelijk betrekking heeft luidt: 'Het bloed kruipt waar het niet gaan kan', waarmee

21

bedoeld wordt dat nepotisme eerder heimelijk plaatsvindt dan openlijk.
Bloed wordt daarin gebezigd als oude term voor verwantschap.
Nepotisme kan op de duur leiden tot kwaliteitsvermindering, omdat de benoemde personen niet of onvoldoende over de vereiste kwaliteiten beschikken voor de functie.
De negatieve effecten hiervan kunnen tot op zekere hoogte worden opgevangen door ervaren medewerkers, maar ook dit heeft zijn grenzen en is bovendien afhankelijk van de welwillendheid van die personen om werk te doen waar ze geen krediet voor krijgen.
Ook leidt het tot kwaliteitsvermindering, als de persoon beseft dat er een beschermheer is die hem of haar zal beschermen tegen kritiek van anderen.
Men weet dat men hoe dan ook kan blijven zitten, wat weer een prikkel kan zijn tot het voeren van riskanter beleid en het kan bovendien de prikkel wegnemen om het werk überhaupt goed te doen.

Frederik Willem (Edwin) Bleichrodt
Nu komen we bij de procureur-generaal die me onheus heeft behandeld.
Hij is de zoon van Carel Bleichrodt en Edwin wordt op 26 oktober 1968 in het Twentse Almelo geboren.
Ik ben een Deventenaar en de dialecten die in Salland en Twente gesproken worden zijn lid van de Nedersaksische taalfamilie.
Dit schept een band en over het algemeen kunnen de Twentenaren en Salanders het erg goed met elkaar vinden.
Edwin studeert van 1987 tot 1992 rechtsgeleerdheid aan de Radboud Universiteit in Nijmegen.
In 1996 promoveert hij daar op het proefschrift: Onder voorwaarde: een onderzoek naar de voorwaardelijke veroordeling en andere voorwaardelijke modaliteiten.
Na zijn promotie wordt Bleichrodt advocaat bij Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn te de Haag.

22

In 2002 werd Bleichrodt naast zijn praktijk als advocaat ook plaatsvervangende advocaat bij het Gerechtshof Arnhem, wat hij tot 2013 blijft.
In 2009 verlaat hij de advocatuur om hoogleraar strafrecht te worden aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.
In 2013 wordt Edwin Bleichrodt benoemd tot advocaat-generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden in de sectie strafrecht, waar hij in 2020 afdelingsvoorzitter wordt.
Op 1 januari 2014 wordt Erwin Bleichrodt 'betaald' docent voortgezette opleiding advocatuur bij de universiteit Utrecht.
Op 1 oktober 2016 wordt Erwin Bleichrodt 'betaald' docent bij de SSR. het opleidingsinstituut van de Rechtspraak en het Openbaar Ministerie.
Op 19 maart 2021 wordt bekend dat de ministerraad heeft besloten Bleichrodt voor te dragen voor benoeming tot procureur-generaal bij de Hoge Raad in verband met het vertrek van Jos Silvis, (zie foto 10-b.) die op dat moment 68 jaar is.

Bij mij wekt de verwondering dat vader en zoon Bleichrodt opvolgend procureur-generaal zijn, terwijl er toch duizenden gekwalificeerde rechtsgeleerden zijn in Nederland.
Ik vraag me dan ook af of ook niet alleen in ons gewest Nederlands-Indonesië het nepotisme plaats vindt, maar ook in ons land.
De voormalige Indiëgangers hebben bij terugkomst nog altijd last van een zekere mate van zelfoverschatting en dat fnuikt hun positie in ons land, maar ze weten als geen ander hoe de vriendjespolitiek werkt.
Nepotisme en patronage zijn maatschappelijk verwerpelijk, maar niet zomaar strafrechtelijk vervolgbaar, echter als een hooggeplaatste ambtenaar daar zich schuldig aan zou maken is dat heel bedenkelijk.
Nepotisme kan in principe bij ieder voordeel een rol spelen, maar betreft meestal de situaties benoemingen en opvolgingen.
Erwin Bleichrodt wordt op 14 juli 2021 beëdigd door koning Willem-Alexander en tijdens een zitting van de Hoge Raad op 1

23

september 2021 wordt Bleichrodt geïnstalleerd als procureur-generaal.
Aanvullend heb ik ook wat zaken over de huidige familie Bleichrodt gevonden en ik schrijf in eerste instantie op 15 februari 2023 een naar mijn mening vriendelijke en inlevende brief, maar daarover later meer.

De familie Mulder
De mens is de vrucht van het verleden, van ouders, opvoeding en samenleving en dat is de reden dat ik twee generaties ben teruggegaan omdat de sociale ontwikkeling van de families Mulder en Bleichrodt totaal verschillend zijn.
Ik ben een telg uit een familie die totaal gespeend is van enige arrogantie, pedanterie of overdadige trots.
Mijn grootvader was Gerrit Mulder (zie foto.11.) die op 16 oktober 1876 in Deventer werd geboren.
Hij trouwde op 7 oktober 1903 met mijn grootmoeder Gerrit Dina Veldkamp (zie foto.12.), geboren op 28 maart 1880 in Raalte.
Mijn grootvader zette de tapperij, sleperij van zijn vader voort, die uit Terwolde kwam en die zaak was gevestigd in een oud historisch gebouw, op het Klooster 10 in Deventer. (zie foto.13.)
Later werd daar het Atheneum van de stad Deventer gevestigd.
Gerrit was een sterke man, van beroep sleper (zie foto.14.) en zijn vrouw beheerde de tapperij annex café.
Mijn grootouders kregen elf kinderen waarvan er twee bij de geboorte overleden en één zoontje werd slechts vier jaar.
Mijn vader Machiel, roepnaam Giel, (zie foto.15.) werd op 30 december 1908 geboren en trouwde met Wilhelmina Theodora Helena Meuleman, roepnaam Miep (zie foto.16.), geboren op 5 februari 1912 in Bergh.
Dit is een gemeente voor een deels gelegen in De Liemers en deels in de Achterhoek, tegen de landsgrens met Duitsland.
Mijn vader zette de zaak van zijn vader niet voort en koos voor het beroep: behanger, stoffeerder en uit het huwelijk in 1936 werden drie zonen geboren in 1937, 1939 en 1941.

24

Ik was de middelste zoon die op 28 maart 1939 ter wereld kwam, toevalligerwijs op dezelfde jaardag als mijn grootmoeder.
Ik heb mijn grootouders van vaders kant niet gekend, ze overleden beide voordat ik werd geboren.
Toen de oorlog uitbrak, twee maanden nadat ik was geboren, werd mijn vader niet lang daarna opgepakt en door de Duitsers tewerkgesteld in Breskens.
Hier werd hij door de moffen tewerkgesteld aan de bouw van de bunkers aan de zuidelijke oever van de Westerschelde, tegenover de stad Vlissingen.
In totaal besloeg de Duitse verdediging een breedte van drie tot vier kilometer en bestond uit in totaal 71 bunkers aan land- en zeefront.
Er waren in Breskens drie bases: Blücherbasis aan de haven, de Roodepolder- en de Eisbärbasis in Fort Frederik Hendrik.
Het landfront bestond uit bunkers voor machinegeweren en antitankkanonnen, geplaatst achter een antitankgracht.
Vijf bunkers waren uitgerust met een koepel met zes sleuven, vier bunkers met de M19 machinegranaatwerper. Verdere bunkers, zoals munitiebunkers, bunkers voor waterreservoirs, medische bunkers en bunkers voor telefoon- en radiocommunicatie, completeerden de Breskens-basisgroep. (bijlage 4.)
Toen in de nacht van de 16e op de 17e mei 1943 de Möhnedam werd vernietigd door het Britse Bomber Commando: 'Operatie Chastise', werd vader door de moffen vanuit Breskens naar de Duitse stad Niedereimer getransporteerd om te helpen de Damm weer te herstellen. (bijlage 4 a.)
Mijn moeder werd ziek, niet lang nadat vader was opgepakt en kwam in het ziekenhuis te liggen en ze overleed op 12 juli 1943.
Toen mijn vader dit van het Rode Kruis hoorde, vluchtte hij uit Niedereimer en kwam twee dagen na de begrafenis van moeder in Deventer terug.
Wij, de zonen, waren onderwijl door verschillende families en bekenden (noaberschap) in huis opgenomen.
Ik was een oorlogskind, kreeg een oorlogstrauma en kan me later, tot mijn zesde jaar, niets meer van de oorlog herinneren.

25

Ook al kon ik redelijk goed leren, ik moest gaan werken, alleen de kosten van de studie van mijn oudste broer was in die jaren betaalbaar.
Op mijn twaalfde kwam ik bij een kinderpsychiater terecht.
Tot mijn twintigste jaar zocht ik mijn weg naar een bestaan en ik deed allerlei kortstondige werkjes, leerling boekbinder, verloor daarbij bij het werken aan een stansdegel van drie vingers het bovenste kootje.
Hierna werkte ik twee jaar op de kermis als Dracula en beer, werd leerling B-verpleger in een psychiatrische inrichting en ijsmaker bij Rutecks in de Amsterdamse Kalverstraat.
Toen ik na mijn militaire dienst, ze merkten bij de keuring niet eens mijn invalide hand, solliciteerde ik bij het Deventer Dagblad om journalist te worden.
Ik had daarvoor te weinig scholing maar werd in Nijmegen psychotechnisch getest.
Uit de test bleek dat ik uitermate goed kon rekenen en analyseren en ik kreeg op kosten van Kluwer c.q. Drukkerij Salland, die het Deventer Dagblad drukte, een opleiding tot arbeidsanalist.
Die opleiding kreeg ik bij de STND (Stichting Tijdnormendienst) in Amsterdam en behaalde daarbij het MTM-diploma (Methods-Time-Measurement).
Ik werd daarop na twee jaar als arbeidsanalist uitgezonden naar allerlei grafische bedrijven in Nederland, trouwde met een mooie en lieve vrouw, betrok een appartement in de Haag en kreeg drie zonen en een dochter.
Als bijverdienste verkocht ik 's avonds voor de Moira Verzekeringsmaatschappij in Utrecht het originele Moira stamboomsysteem waarbij ik ouders die jonge kinderen hadden ertoe overhaalde iedere maand via Moira te sparen voor hun kinderen, zodat ze, als ze zouden overlijden verzekerd waren dat hun kinderen toch hun studie konden betalen.
Dat ging me buitengewoon goed af, ik kreeg een Dyane, de mooie 'lelijke eend' en ik verdiende zoveel aan provisie dat ze me in vaste dienst namen.
Moira is het van oorsprong Griekse begrip voor lotsbestemming en het lot had bepaald dat ik in de handel moest gaan.

26

Na een paar jaar ervaring als vertegenwoordiger bij Océ van der Grinten, waarbij bleek dat ik creatief was en als één van de beste van het bedrijf kon verkopen.
Samen met een compagnon begon ik een bedrijf en introduceerde in ons land het medium gecombineerde direct mail.
Door het reclamevakblad Adformatie werd ik in 1979 uitgeroepen als Dutch Master en Direct Mail pionier.
Dat nieuw ontwikkelde medium internationaliseerden we in Engeland en Duitsland.
Op mijn 55e jaar had ik het wel gezien, was financieel onafhankelijk en heb daarna vele landen bezocht.
In de vrije tijd die ik had begon ik boeken te schrijven.
Zolang als ik leef heb ik er altijd voor gezorgd een blanco strafregister te houden en nu wordt er door een lichtgeraakte rotzak met een superioriteitsgevoel een smet op geworpen, maar daarover later meer.

Mijn archief

Zo ik zojuist stelde, tot mijn 84e jaar had ik een blanco strafblad. Ik vind dit ook een 'must' voor een auteur die misdaadboeken schrijft en daarin criminelen de les leest.
Vanzelfsprekend heb ik de wet weleens overtreden maar ruim zevenentwintigduizend dagen heb ik de weegschaal van Vrouwe Justitia in balans weten te houden.
Dan als bejaarde auteur raak ik in conflict met een stelletje justitiële rotzakken die me het leven zuur maken, me in een politiecel opsluiten en me lichamelijk en geestelijk zo pijnigen dat ik nu vele maanden later nog door ischias moeilijk loop en regelmatig een prednisonnetje moet slikken om de pijn te dulden.
Vanaf mijn vierentwintigste jaar heb ik het grootste misdaadarchief opgebouwd van Nederlandse en hier verblijvende buitenlandse criminelen.
Dit bestand, bestaande uit biografieën en foto's van meer dan veertienhonderd criminelen, was de basis voor het onder andere schrijven van misdaadboeken.
Het is van zo'n grote waarde dat Uitgeverij Sanoma, bij het honderdjarig bestaan van Panorama, dit met een website onder de

27

naam Crimipedia, gedurende vier jaren op World Wide Web heeft geplaatst.
Hiervoor ontving ik € 25.000 voor een termijn van vijf jaar.
Vooraf aan deze plaatsing op internet werd De Eerste misdaad-encyclopedie van de Lage Landen, in boekvorm door uitgever Just Publishers (JP) op de markt gebracht.
Bij het verschijnen, toen al duizenden boeken door het Centraal Boekhuis (CB) naar de boekhandels waren vervoerd, werd geconstateerd dat de misdaadencyclopedie niet goed was gedrukt. Uitgever Hans van Maar (zie foto.17. b) erkende de fout en deed de belofte de foutieve boeken gelijk uit de markt terug te halen, de oplage opnieuw te laten drukken en de foutieve boeken te vervangen voor nieuw gedrukte boeken.
Dit is niet gebeurd er zijn geen nieuwe boeken in de markt geplaatst en er zijn ook geen foutieve boeken vervangen.
Hierdoor spande ik in hoger beroep een rechtszaak aan tegen de uitgever om schadevergoeding.
Tijdens de rechtszaak in hoger beroep heb ik het hof gevraagd het inslagschema van het Centraal Boekhuis van JP te vorderen, omdat daarmee bewezen kan worden of dat JP de 'foutieve' boeken misdaadencyclopedie bij het CB weg heeft gehaald of weg heeft laten halen en daarvoor 'goed gedrukte' boeken misdaadencyclopedie aan het CB heeft aangeleverd.
Het hof onder voorzitterschap van Mr. Reina Weening (zie foto.18.) heeft geweigerd het hiervoor vermelde inslagschema te vorderen, dat bepalend is voor de waarheidsvinding in deze rechtszaak en het oordeel van het hof.
Hierdoor is de beslissing die het hof heeft genomen in strijd met de gerechtelijke verplichting tot waarheidsvinding en waarheidsplicht, dit houdt in dat partijen verplicht zijn de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren (art. 21 Rv).
Dit betekent dat partijen geen relevante feiten mogen verzwijgen, het aspect van volledigheid, en dat partijen geen onware feiten mogen stellen.
Ook de principes 11.3 en 16.2 zoals vastgelegd en geformuleerd in de ALI/Unidroit-Principes zijn daar duidelijk in.

28

In het met de auteur gesloten uitgeverscontract staat ook duidelijk in artikel 2 dat de gedaagde mij op aanvraag alle beschikbare informatie dient te verstrekken.
Iedereen maakt fouten dat kan gebeuren, maar men hoort daarvan wel de consequenties dragen.
Het hof maakte tijdens het hoger beroep 'bewijsbare en gemotiveerde' fouten die geen recht deed aan dit hoger beroep en mij in het ongelijk stelde.
Door het oordeel van het hof leed ik schade van zo'n € 24.000. Ik stuurde een rekening van dit bedrag naar het woonadres Ropsterweg 14 in Oosternijkerk.

De landsadvocaat

Hierop volgend kreeg ik een brief van mr. Jordi Bierens (zie foto 19.), medewerker van de landsadvocaat Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn, die me schreef dat bij fouten in hoger beroep niet het hof daarvoor aansprakelijk was maar de Nederlandse Staat.
Door deze handelswijze moest ik mijn weg zoeken in het labyrint van de Nederlandse Staat.
Het vonnis was gedaan in naam van de Koning, dus het leek me niet meer dan billijk dat ik Zijne Majesteit Koning Willem Alexander (zie foto 20.) benaderde om te vragen of hij de claim wilde betalen, die ik op het presidium van het hoger beroep had.
Van Zijne Majesteit kreeg ik geen bericht, wel van mevrouw mr. Marjolein Beuker (zie foto 21.) die de zaak afdeed met de opmerking dat het wetboek van burgerlijke rechtsvordering deze formulering voorschrijft.
Wie is dan verantwoordelijk voor die formulering?
In naam der Koning impliceert dat de Koning aansprakelijk is voor de uitspraak van het hof en dient ook de verantwoording te dragen voor de uitspraken van het hof.
Zijne Majesteit is ook verantwoordelijk voor de betalingen van de Staat der Nederlanden.
Het Ministerie van Financiën heeft als onder naam van het tweede bedrijf genaamd: Staat der Nederlanden (Ministerie van Financiën).

29

Dit is ook bij het private bedrijf genaamd: ‘Dun & Bradstreet’, geregistreerd onder D-U-N-S® nummer: ~40-679-3781.
Het betreft daarom een heel ander bedrijf dan de Staat der Nederlanden!
Als startdatum zien we hier een al lang gevestigd bedrijf.
De rechtsvorm is eveneens bijzonder: Ministerie c.q. ministeriele diensten en instellingen.
In dit tweede bedrijf genaamd: “Staat der Nederlanden (Ministerie van Financiën)”, zien we dit Ministerie van Financiën met dit private belastingbedrijf terugkomen.
De bevoegde functionaris van dit bedrijf is nu (als opvolger van zijn moeder) koning: Willem-Alexander, die dus over de centen gaat en Zijne Majesteit dient dus de vordering te betalen die ik op de Nederlandse Staat heb.
Ik kan niet anders zeggen dat dit me zwaar tegenvalt van de Koning.
Verder op mijn zoektocht door het labyrint van de Staat benader ik drs. Mark Rutte (zie foto 21-b) als premier, maar die reageert gewoon niet.
Zo werk ik alle met deze zaak dienende ministers af, de minister van Justitie en Veiligheid, van Financiën en van Binnenlandse Zaken, maar overal krijg ik nul op het rekest.
Ten langen leste besluit ik een brief een brief naar de Hoge Raad te sturen, deze is de hoogste rechter van de Staat der Nederlanden en als er één instantie is die deze rechterlijke fout kan corrigeren dan is dat de Hoge Raad.
Iedereen rondom me zegt dat dit het bekende vechten tegen de bierkaai zal worden.
Om dit wat verduidelijken: de bierkaai is het Amsterdamse dialect voor de Bierkade, die lag zo, midden de achttiende eeuw, op de werven tussen de Vollersbrug en de Geertebrug.
Daar werden eeuwen geleden de vaten bier aangeleverd en opgeslagen, dat dronken de Amsterdammers in die tijd liever dan het vervuilde water.
De potige en sterke sjouwers, die de zware vaten met bier ladden en losten en die daar in de buurt woonden, stonden bekend als onoverwinnelijke vechtersbazen.

30

Daarvan is het begrip vechten tegen de bierkaai afgeleid en dat wil zeggen dat mijn vechten tegen de gerechtelijke macht c.q. de rotzakken in ons land, een hopeloze zaak is.
Ik kreeg van de Hoge Raad dan ook een brief waarin me al gelijk duidelijk werd gemaakt dat ik door deze instantie nul op het rekest kreeg en die brief was getekend door de procureur-generaal Erwin Bleichrodt.
De Hoge Raad ging ermee dus akkoord dat me door de uitspraak van het hoge beroep op onwettige wijze geld afhandig werd gemaakt.
Dat heet fraude en is strafbaar!
Gelijk schoot met de gedachte door het hoofd: *Bleichrodt, Bleichrodt, volgens mij ken ik die naam en heb ik daarover jaren geleden iets geschreven.*
Als ik dat heb opgezocht blijkt het de U-bootcommandant Heinrich Bleichrodt (zie foto.22.) te zijn die op 18 september 1940 het stoomschip City of Benares de grond in boorde, waarbij naast vele volwassenen ook 77 kinderen het leven verloren.
De rotzak kreeg daarvoor van Adolf Hitler het ijzeren Kruis, tweede klas.
Gelukkig heeft die rotzak geen directe relatie met de schrijver van de brief aan mij.
Maar ik duik wat verder in het verleden van de briefschrijver om te kijken wat ik over deze familie Bleichrodt weet en aanvullend te weten kan komen.

Teleurstelling
Ik schrijf de procureur-generaal een brief en stel dat ik om te beginnen verbaasd ben over de snelheid waarmee hij mijn gedeponeerde klacht afwimpelt.
Ik schrijf: U hebt niet eens de moeite genomen om mijn producties op juistheid te controleren en om eventuele vragen te stellen die u daarover hebt.
Dit, om een duidelijk inzicht te krijgen wat er nu precies is gebeurd.
Nu lees ik dat u ook een begenadigde cellist blijkt te zijn.

31

Probeert u zich - als cellist - eens te verplaatsen dat u het celloconcert van Edward Elgar (zie foto 23.) speelt.
U hebt daarop gestudeerd en na uw aanvang met de dramatische cello ouverture, introduceren de altviolen het belangrijkste gedeelte en u neemt het weer over met een tweede solo die de dramatiek opvoert.
Een professionele producer is onderwijl bezig met zijn studioapparatuur, mixers en mengpanelen om alles goed op te nemen.
Wanneer het derde deel van het concert eindigt met een melodie van alle instrumenten, dat uiteenvalt voor de laatste cello solo van u.
Na het celloconcert wacht u gespannen af tot u de opnameband krijgt van het concert dat is opgenomen.
Dan blijkt dat de producer hopeloos in de fout is gegaan.
De producer belooft u dat het concert opnieuw gespeeld zal worden, maar hij komt die belofte niet na.
Daarbij verliest u ook nog eens € 21.000 aan inkomen.
Dit is soortgelijk aan dat wat mij als auteur is overkomen en ik voelde de gevoelens van wanhoop, angst en teleurstelling die ook het horen van het celloconcert van Elgar oproept.
Het is een stuk geschreven n.a.v. de eerste wereldoorlog en die gevoelens heb ik ook bij de ‘kleine’ oorlog waarin ik terecht ben gekomen om mijn recht te halen en die ik niet had willen voeren.
Ik had wat meer empathie van u verwacht, maar ik denk dat het moeilijk is voor u, die naast alle nevenactiviteiten, alleen al voor het werk van een PG ruim 123.000 per jaar verdient en in een prachtig huis aan het water kan wonen.
Niet dat ik u dat misgun, u verdient het ongetwijfeld, maar u zou zich kunnen inleven in mijn situatie.
Dat mijn vrouw en ik het met heel en heel wat minder per jaar moeten doen en dat ik niet ‘um sonst’ zo’n procedure start als ik niet zeker wist dat ik in mijn recht stond.
Uw reactie op mijn schrijven is niets meer dan de ambtelijke benadering van het rechtssysteem, dat meer gericht is op de defensie en toedekking van gemaakte fouten dan op waarheidsvinding.
Ik vind dat niet juist, zelfs misdadig.

32

Duidelijk en gemotiveerd met producties heb ik u duidelijk laten zien en aangetoond dat het hof in mijn hoger beroep fouten heeft gemaakt.
Als u dat legitimeert en u daaraan conformeert geeft u uw oordeel op oneigenlijke gronden.
Daarmee maakt u zich medeplichtig aan de fout die het hof heeft gemaakt en dat me op onwettige wijze ruim € 21.000 heeft gekost, of zoals ik het zie: de Nederlandse Staat me afhandig heeft gemaakt.
Bij mijn problemen om in cassatie te gaan heb ik drie cassatieadvocaten geraadpleegd en die vertelden me dat het regelmatig voorkomt dat ook rechters fouten maken.
Natuurlijk een rechter is net als ik mens en ook ik maak regelmatig fouten.
Wie niet?
Rechter mr. Reina Weening, ten tijde van de rechtszaak voorzitter van het hof, heeft in commissie met de twee andere rechters niet de rechtsregels gevolgd en niet aan waarheidsvinding gedaan.
Ze wilde met mij daarover niet in discussie gaan en liet me via de landsadvocaat weten, dat niet zij maar de Nederlandse Staat voor die uitspraak verantwoordelijk is.
De Nederlandse Staat wijst in al haar geledingen de verantwoordelijkheid af.
Zijne Majesteit de Koning, uit wiens naam de rechter de uitspraak doet, Drs. Mark Rutte, de premier van het land en directeur van het privaatbedrijf de Staat der Nederlanden en ook de minister van Justitie en Veiligheid mr. Dilan Yeşilgöz-Zegerius (zie foto 24.) geeft voor wat betreft haar aansprakelijkheid niet thuis.
Ik heb met belangstelling de juridische uitgave: ‘De Hoge Raad in 2025’ met als ondertitel: ’Contouren van de toekomstige cassatierechtspraak gelezen.
Zo ook uw bijdrage over het buitengewone rechtsmiddel van cassatie in het belang der wet.
Toen ik zowel schriftelijk als mondeling contact had met mr. Jonneke Oosting (zie foto.25.), president van gerechtshof

33

Arnhem-Leeuwarden, heb ik haar om hulp gevraagd om in cassatie te gaan.
Ze heeft aan mijn verzoek geen gehoor willen geven.
Zoals al uitgelegd kon ik door het bedrag aan juridische en gerechtskosten, die 'ik' door de uitspraak van het hof ten onrechte moest betalen, kon 'ik' wegens financiële armoede niet in cassatie te gaan.
Artikel 20.3 van de Grondwet stelt: Nederlanders hier te lande, die niet in het bestaan kunnen voorzien, hebben een bij de wet te regelen recht op bijstand van overheidswege.
Het zou voor een eerlijke rechtsgang juist zijn geweest als het Openbaar Ministerie, in persoon van mr. Oosting, voor mij had gezorgd dat ik in belang van de wet in cassatie had kunnen gaan.
Ik ben 84 jaar en heb niet zolang meer te leven.
Als mij geen recht wordt gedaan zullen de laatste dagen van mijn leven anders zijn dan wat ik me ervan heb voorgesteld.
Uw vader Carel, die bijna even oud is als ik en uw moeder Stoni, waarvan ik oprecht hoop dat het goed met hen gaat, zouden denkelijk anders beslissen dan u.
Het beeld dat uw moeder maakte laat duidelijk de wanhoop en neerslachtigheid zien die ik voel bij het onrecht dat mij wordt aangedaan.
U schrijft in uw brief dat u ten aanzien van concrete geschillen en procedures geen taken en bevoegdheden hebt, maar u doet uzelf tekort want u kunt veel voor me doen als u dat zou willen.
www.rechtspraak.nl stelt: Voor klachten over medewerkers van de rechtbank kunt u zich tot de Nationale Ombudsman wenden.
Voor klachten over rechters kunt u zich wenden tot de procureur-generaal bij de Hoge Raad.
De voornaamste taak van de procureur-generaal is het geven van juridische adviezen, zogenoemde conclusies, aan de Hoge Raad en meestal worden de conclusies door de advocaten-generaal in het parket namens de procureur-generaal genomen.
Zo zou u het buitengewone rechtsmiddel van een vordering tot cassatie in het belang der wet kunnen toepassen om een beslissing van de Hoge Raad te verkrijgen over een rechtsvraag die in het belang van de rechtseenheid of rechtsontwikkeling moet

34

worden beantwoord en die niet of niet tijdig via een gewoon cassatieberoep aan de Hoge Raad kan worden voorgelegd.
Zo ook zou u een verzoek om herziening kunnen vragen, het buitengewone rechtsmiddel met een eigen bijzondere procedure bij de Hoge Raad.
Herziening in het voordeel van de veroordeelde is onder meer mogelijk als na een onherroepelijke veroordeling in een strafzaak een nieuw gegeven (een zogenoemd novum) bekend wordt, dat de rechter niet eerder kende en dat het ernstige vermoeden wekt dat de rechter destijds tot een andere uitspraak (geen veroordeling) was gekomen of tot toepassing van een minder zware strafbepaling als hij van dat gegeven op de hoogte was geweest.
Dit novum dat de rechter niet kende was het in-en uitslagschema van het Centraal Boekhuis.
Meneer Bleichrodt, voorop dient te staan dat bij een rechtszaak aan waarheidsvinding wordt gedaan en naar aanleiding daarvan recht wordt gesproken.
Onomstotelijk en duidelijk staat vast dat het hof tijdens de rechtsgang bewust aan mij gevraagde relevante informatie heeft onthouden en door zo te handelen heeft het OM haar geloofwaardigheid ernstig geschonden.
Op vrijdag 22 december 2000 heeft de rechtbank in Rotterdam in zo'n soortgelijk geval het OM beticht van he belemmeren van de rechtsgang en daardoor de zaak niet ontvankelijk verklaard.
Ik eis dat ook mij in dit geval recht wordt gedaan en gebeurt dat niet dan dwingt u mij het recht in eigen hand te nemen.
Let wel, dat soort zaken ligt aan de basis van criminaliteit en daar bent u, zo ook de Hoge Raad debet aan als mij geen genoegdoening wordt gedaan.
Met de meeste hoogachting etc.

Reactie op mijn brief
Ik ontvang daarop een brief van mr. Mark Wissink (zie foto 26.), plaatsvervangend procureur-generaal, die exact herhaalt wat Bleichrodt heeft geschreven en ik denk: *Laat Bleichrodt nu iemand anders de hete kooltjes uit het vuur halen?*

35

Onderwijl ben ik over de gehele gang van zaken behoorlijk pissig geworden en schrijf een opnieuw een brief die Bleichrodt als bedreigend ervaart.
De procureur-generaal voelt zich bedreigd, maar ik bedreig hem niet, als ik hem al bedreig is het met het de wet van Mozes, uitgesproken tijdens de Bergrede, over het oog om oog, tand om tand principe.
Erwin Bleichrodt voelt zich daardoor bedreigd, maar wat kletst die procureur-generaal over angst hebben en bedreigd zijn.
Ik voel me mijn hele leven al bedreigd door de Staat der Nederlanden, zo ook al mijn landgenoten.
Iedere wet van de Nederlandse staat of van de aanverwanten van de Nederlandse staat, zoals bijvoorbeeld de belastingen, bedreigt je met straffen en overtreed je een verkeerswet, dan word je bedreigd met een boete.
Betaal je je belastingen niet, of niet op tijd, dan word je bedreigd en afgeperst met een verhoging.
Loop je naakt op de openbare weg, de gewone natuurlijke staat waarin je geboren bent, dan kan je daar een boete van € 380 euro voor krijgen.
Bedreigingen zijn onderdeel van het leven en ieder levend wezen wordt bedreigd door natuurrampen, oorlogen, ziektes en noem maar op.
Dan gaat zo'n overspannen rechtelijke hannes mijn leven vergallen en mijn blanco strafregister bevuilen en dat door een brief die geen bedreiging inhield, maar een zacht tikje op de kin om de procureur wakker te schudden en om hem te laten beseffen dat hij als adviseur van de Hoge Raad corrigerend dient op te treden als het hof in Leeuwarden een fout heeft gemaakt.
Nee, wat doet onze Edwin, die denkt: Wat krijgen we nu, denkt die oude auteur mij de les te lezen en onder druk te zetten?
Ik ben niet de eerste de beste, ik ben de procureur-generaal!!!
Hoogmoedig, zelfgenoegzaam en autoritair neemt hij contact op met één van zijn ondergeschikten en maakt misbruik van zijn macht en hij zet iets in gang waarvan hij bij voorbaat al weet dat hij als overwinnaar tevoorschijn komt.

36

Edwin denkt: De rechters die de oude man moeten beoordelen zullen niet tegen mij als opperste rechter in durven gaan, want daarmee brengen ze het succes van hun carrière in gevaar.
Wie zoiets denkt is een rotzak.
Ik weet niet wat er gaat gebeuren, heb namelijk geen idee van wat er in de donkere krochten van Justitia wordt bedacht, dit kan ik pas later reconstrueren als ik de producties van Justitie in handen krijg.
In mijn naïviteit ben ik voorbijgegaan aan de maffiastructuur van justitie en in bijzonder van het politieapparaat.
Bij het schrijven van mijn misdaadboeken was me dat al opgevallen, maar door het succes van de boeken heb ik daar te weinig aandacht aan geschonken.
Consiglieri Bleichrodt voelt zich bedreigd, is angstig en geeft opdracht aan de ondergeschikte officier van justitie H. Mol**.** Roepnaam Rick. (zie foto.27.), bijgenaamd Molletje, om een vervolging van de bejaarde en vermeende bedreiger in te stellen.
Mol, die ziende blindheid voorwendt doet zijn naam eer aan en ploegt zich door de onderaardse rechtsgangen naar de rechter-commissaris Marianne Rootring (zie foto 28.).
Die ziet er wel muziek in, ze is immers baritone geweest in het dameskwartet River Junction, (zie foto 29. 2e van rechts.) dat wil zeggen dat ze en een zangstem had tussen bas en tenor in.
Zij geeft opdracht om de bejaarde auteur van het bed te lichten en te arresteren.
Het rode ringetje had natuurlijk ook opdracht kunnen geven om de bejaarde verdachte uit te nodigen voor een gesprek op het bureau van de maffiosi.
Maar ja, haar baas de consiglieri had invloed op haar carrière en die moest tevredengesteld worden.
Ik wil het ook even over het Molletje hebben, wat die in zijn vordering tot in bewaarstelling schrijft gaat alle perken te buiten.
Die schrijft als een psychater met vele jaren ervaring: 'Het feit waarvan verdachte verdacht wordt, is (vermoedelijk) gepleegd onder invloed van psychische, psychosociale, relationele en/of sociale problemen, waarvoor nog geen oplossing is gevonden, zodat alleen al daarom voor herhaling moet worden

37

gevreesd.'
Denkelijk heb ik meer ervaring in dit soort zaken als Molletje. Ik ben als adolescent voor het Staatdiploma B leerling-verpleger geweest in de Sint Willibrordusstichting in Heiloo.
We kregen daar onderricht van de psychater Louis Vaessen (zie foto.30.) en die stelde al in één van de eerste lessen dat de diagnostiek en behandeling van patiënten met psychische aandoeningen, pas na vele gesprekken en onderzoek plaats vindt.
Molletje dat geen psychiater is schudt dat zomaar uit zijn blote bolletje.

Entr'acte 2

De burger heeft kritiek op gedrag van de procureur-generaal. Die praat met een betrouwbare ondergeschikte over zijn persoonlijke gevoelens en hij vraagt daarmee om raad.
De ondergeschikte die voor zijn ambtelijk bestaan afhankelijk is van het oordeel van de procureur-generaal kan maar op één manier reageren: hij of zij trekt fel van leer tegen het te berde gebrachte door de burger.
In dat geval ontstaat woede bij de procureur-generaal die gestaafd is in zijn 'trotse' gevoel en in de dagen die volgen wordt zijn woede steeds erger.
Had de procureur-generaal enige empathie en moeite gedaan om de burger te begrijpen, dan had hij hem de kritiek vergeven. Hoe beter je begrijpt waarom de ander je pijn gedaan heeft, hoe onbelangrijker het wordt, want zonder pijn bestaat immers geen echte vergiffenis.
Echte vergiffenis houdt in dat het nog wel pijn doet maar je het niet meer erg vindt.
Dat is een karaktertrek die een goede en empathische procureur-generaal moet hebben.

De oorzaak van wat volgt

Ik zit in mijn werkkamer achter mijn bureau en lees woedend de eerste regels van het proces voorgeleiding.

38

Hoe het komt weet ik niet, maar mijn bloeddruk schiet omhoog, mijn ademhaling is weliswaar regelmatig, maar elke ademteug hou ik te zeer onder controle om normaal te zijn.
De onzinnigheden zijn opgesteld door mr. H. Mol afdeling generieke opsporing en ik lees dat het niet vrij is van persoonlijke impressies.
Hij doet allerlei suggesties en beweringen in de pdf en of dat onweerlegbaar juist is. Dat is het niet! Het juridische molletje doet zijn naam eraan, hij leeft in de onderwereld graaft zich een weg op zoek naar een prooi, maar ziet alles niet zo goed door dat hij kleine, slecht ontwikkelde ogen heeft.
Het begin al met het kopje boven aan de het Proces-verbaal: Bedreiging, poging afpersing.
Dat poging afpersing slaat echt nergens op. Ik wil enkel het geld terug dat mij door de Nederlandse Staat onrechtmatige afhandig is gemaakt.
Ik lees verder dat verbalisant, John van der Weerd (HGL 06358), brigadier van politie Eenheid de Haag, team bedreigde politici, het volgende verklaard:
Op maandag 20 maart 2023 werd er door de heer Cornelis Johannes Taks, werkzaam als beveiligingsambtenaar voor de Hoge Raad, namens Frederik Willem Bleichrodt, welke werkzaam is als procureur-generaal bij de Hoge Raad aangifte van bedreiging/poging afpersing gedaan.
Deze bedreiging/poging afpersing zou zijn gepleegd door de heer Gerhardt Mulder wonende Spaansepoort 65 te Rotterdam, met gebruik van het email adres realcrime82@gmail.com.
De aangifte en de machtiging is in dit proces-verbaal gevoegd.
Op dinsdag 21 maart werd er door mij verbalisant een procesverbaal van verdenking betrekking hebbende voornoemde aangifte opgemaakt.
Gezien de in de dreigbrieven vermelde gegevens, onderzoek in de ons ter beschikking staande systemen en open bronnenonderzoek, kan als verdacht van bedreiging/poging afpersing aangemerkt worden: Gerhardus Albertus Maria Mulder geboren: 28 maart 1939 Deventer –man- wonende aan de Spaansepoort 65 Rotterdam 3011 MN Nederland.

39

Op maandag 20 oktober 2023, vond er overleg plaats met Mr H. Mol, officier van justitie te 's-Gravenhage.
Terwijl ik dit lees is het 5 juli 2023, rara hoe kan dat?
Nadat hij ter zake dienende was ingelicht gaf hij toestemming de verdachte Mulder, geboren op 28 maart 1939 buiten heterdaad aan te houden.
Ook besloot hij dat de computer(s) en telefoon(s) van de verdachte in beslag dienden te worden genomen.
Op dinsdag 21 maart 2023 werd er een proces bevindingen opgemaakt betrekking hebbende op de afbeelding van de woning welke was gevoegd bij een van de aan aangever verzonden (dreig) mails.
In dit proces-verbaal van bevindingen staat te lezen dat er middels open bronnenonderzoek informatie met betrekking tot onder meer het woonadres van slachtoffer F.W Bleichrodt te vinden is.
Het proces verbaal bevindingen is bij dit proces-verbaal gevoegd.
Op dinsdag 21 maart 2023, werd er een proces-verbaal bevindingen opgemaakt betrekking hebbende op eerdere registraties in de ons ter beschikking staande systemen.
In dit proces-verbaal van bevindingen staat onder meer te lezen dat de verdachte Mulder een groot aantal (overlast) meldingen heeft gedaan en dat zijn vrouw zich zorgen maakt over zijn gedrag.
Dit is een ongecontroleerde opmerking!
In de ons ter beschikking staande systemen zijn er met betrekking tot Mulder geen "geweldzaken" bekend.
Het proces verbaal bevindingen is bij dit proces-verbaal gevoegd. Maandag 20 maart 2023 vond er overleg plaats met Mr H. Mol, officier van justitie te 's-Gravenhage.
Hij besloot dat de verdachte Mulder op donderdag 22 maart 2023 voorgeleid diende te worden.
Op woensdag 22 maart 2023, te 07:59 uur, werd de verdachte Mulder geboren 28 maart 1939 te Deventer, door collega's van de Eenheid de Haag, ter zake bedreiging/ poging afpersing in

40

zijn woning gelegen Spaansepoort 65 te Rotterdam aangehouden en het proces verbaal van aanhouding is bijgevoegd.
De machtiging tot het binnentreden in een woning is bij dit proces-verbaal gevoegd.
Op woensdag 22 maart 2023, te 09:23 uur, werd de verdachte Mulder geboren 28 maart 1939 te Deventer geleid voor F.N. Gibcus inspecteur van politie zijnde hulpofficier van justitie.
Aan de verdachte medegedeeld dat hij: kosteloos recht heeft op toegewezen op een piket of voorkeursadvocaat voor consultatiebijstand voor aanvang van het verhoor.
Kosteloos recht heeft op een toegewezen piket of voorkeursadvocaat voor verhoor-bijstand tijdens het verhoor en het proces-verbaal van voorgeleiding na aanhouding is bijgevoegd.
Op woensdag 22 maart 2023, te 09:26 uur, werd de verdachte Mulder geboren 28 maart 1939 te Deventer, door F.N. Gibcus, inspecteur van politie, kort gehoord.
De verdachte verklaarde: "inhoudelijk niet verklaard."
Het proces-verbaal van kort verhoor is in dit proces-verbaal gevoegd.
Op woensdag 22 maart 2011, te 09:26 uur, werd de verdachte, door F.N. Gibcus inspecteur van politie, in verzekering gesteld.
Een afschrift van het bevel tot inverzekeringstelling werd aan de verdachte uitgereikt.
Ook werden voor de verdachte een raadsman en de reclassering in kennis gesteld.
In opdracht van de officier van justitie Mr H. Mol zijn de computer(s) en telefoon(s) van de verdachte in beslag genomen.
(Let wel! Ook een Iomega eGo portable harddrive is in beslaggenomen.)
Nu verdachte onderzoeksjournalist is en daarom recht heeft op bronbescherming wordt in opdracht van de officier van justitie de computer en telefoon van verdachte slechts in beperkte mate en doelgericht onderzocht.
Daarbij zal er alleen onderzoek worden gedaan naar: Zoekopdrachten (in internet-browsers) gedaan door verdachte in de periode van 30 januari 2023 tot en met 22 maart 2023 naar of gerelateerd aan aangever, dan wel aan het onderhavige feit;

41

opgeslagen afbeeldingen van of gerelateerd aan aangever, dan wel aan het onderhavige feit.
De resultaten van dit onderzoek worden in een vervolg proces-verbaal beschreven.
Er zullen geen kopieën van de betreffende gegevens/data achter gehouden.
(Dit is een kreupele zin! Als er met deze zin bedoeld wordt dat er geen door justitie geen kopieën van de betreffende gegevens/data achter worden gehouden, dan wijs ik erop dat de eGo niet is teruggegeven door justitie.)
Gemaakte kopieën van de gegevens/data worden in opdracht van de officier van justitie vernietigd.
Op woensdag 22 maart 2023, werd de verdachte Mulder, voorafgaand aan zijn verhoor bezocht door zijn raadsman Mr De heer O. Albayrak (zie foto 30-b.) kantoorhoudende in de Haag (070-4449832).
Op woensdag 22 maart 2033, te 13:00 uur, werd de verdachte Mulder in het bijzijn van zijn advocaat Mr De heer O. Albayrak gehoord.
(Alweer fout, het is 2023)
Kort samengevat verklaarde de verdachte: -Dat hij de bedreigende e-mails aan de procureur-generaal de heer Bleichrodt heeft gezonden, het e-mailadres realcrime82@gmail.com bij hem in gebruik is en hij deze mails vanaf zijn desktop had verstuurd.
Hij geen codes van zijn computers) telefoon(s) wenst te geven.
Hij vindt dat er geen sprake is van daadwerkelijke bedreiging/afpersing.
Het proces-verbaal van verhoor is in dit proces-verbaal gevoegd.
De identiteit van de verdachte Mulder werd vastgesteld op basis van identificatie met Identificatie met document: een ID staat (SKN 12312045) is in dit dossier gevoegd. En is opgemaakt dit proces-verbaal, dat ik sloot en onderteken.

Hoe groter geest, hoe groter beest
De natuur heeft alle mensen een verstand gegeven, maar bij sommigen werkt het alleen niet goed.

42

Er zijn er die buitengewoon intelligent en begaafd zijn en bij enkele daarvan dreigt het gevaar van geestelijke opgeblazenheid.
Die verheerlijken zichzelf, verblind door eigen genie.
Hun denken, hun verstand maken hen naar hun mening onafhankelijk.
Die soevereiniteit vind je bij alle soorten van mensen, in alle beroepen, de meer begaafden, de mensen die veel en zwaar studeren en daardoor zich boven andere mensen stellen.
Die menen dat ze door hun kennis en macht het vermogen hebben om alles wat ze doen te rechtvaardigen of zich doof houden voor andere meningen.
Ze vinden eerst iets vervelend en naar mate het langer duurt, raken ze geïrriteerd en maken ze misbruik van hun macht.

Gerechtelijke overval met diefstal

Vroeg in de morgen van woensdag 22 maart 2023 komen twee mannen uit het Haagse bureau van politie.
Het is de slanke inspecteur Hendrik Hilbert Schut, die samen met der hoofdagent Pieter Sietze de Zeeuw naar een Audi A6 loopt.
Pieter drukt op het knopje van de afstandsbediening.
Hij hoort het klikken van de ontgrendeling van de auto, trekt het portier open, laat zich op kunstleer van de stoel zakken en zet zijn voeten lichtjes op de pedalen.
Met zijn linkerhand trekt hij het portier dicht, terwijl hij met zijn rechterhand de afstandsbediening achter de zonneklep legt.
Onderwijl is ook de inspecteur ingestapt en naast hem gaan zitten.
Hendrik ziet eruit als een door de wol geverfde rechercheur, die het hele wagenpark van de Haagse politie ter beschikking heeft, maar vandaag voor de zwarte blinkende Audi heeft gekozen.
Even later rijden ze met de toegestane snelheid de zeventien kilometer van Rijswijk over de A13 naar Rotterdam.
De andere twee rechercheurs van het Haagse arrestatieteam waarvan Hendrik de leider is, zijn vanuit huis vertrokken.
Zo’n arrestatieteam is het uiterste geweldsmiddel van de politie en wordt niet bij het minste of geringste incident ingezet.

43

De mannen voelen zich niet minder dan de 'active intervention unit' van Scotland Yard en deze worden ingezet enkel bij aanhoudingen van verdachten die heel gevaarlijk zijn, waarvan de politie weet dat ze een wapen hebben of bij andere bedreigende situaties.
Ter hoogte van Delft belt Herber met de auto waarin de twee leden van het team Sjon Appels (zie foto 31.) en zijn collega Ingrid Honsbeek zitten.
De laatste is een vrouw en zij voert het gesprek met hem.
Hendrik vraagt: 'Waar rijden jullie?'
'We zijn net het Kleinpolderplein gepasseerd en rijden op de Stadhoudersweg.'
'Oké, mooi op tijd dus. Als het goed is zitten onze Haagse collega's op het Haringvliet op ons te wachten.'
Wanneer ze twintig minuten later de gracht op rijden, die genoemd is naar de voormalige zeearm van de Noordzee tussen Voorne-Putten en de Hoeksche Waard, is het bijna acht uur.
Pieter parkeert de wagen op de hoek van de Koestraat en Herbert kijkt over zijn schouder naar de gracht aan de overkant van het water en vervolgens naar de bomen bij de Koningswerf. Daar staan drie mannen te praten bij een hek van glanzend zwart smeedijzer.
Voor het restaurant 'Meat' op de hoek van de Spaansepoort, waar ze heen moeten, staat op zo'n twintig meter afstand een pick-up, vlak tegen de stoeprand en met de neus naar hen toe.
'Kom' zegt Herbert tegen de vier die staan te wachten en hij loopt voor hen uit langs de pick-up en slaat rechtsaf de Spaansepoort in. Eén van zijn Rotterdamse collega's komt naast de inspecteur lopen.
Hij zegt: 'Er kwam een bewoner naar buiten en ik heb een deurklem op de deur gezet. We kunnen zo doorlopen tot bij de lift.'
Herbert kijkt opzij en knikt.
'Heel goed, regeren is vooruitzien.'
Als ze in de lift naar de zevende etage gaan zegt Herbert: 'Een beetje rustig mannen, het zijn oude mensen die daar wonen en tegen zijn twee Haagse collega's: 'Jullie weten wat te doen.'

44

Ontwaken beëindigt het slapen

Het raam is opengezet en een windvlaag laat me rillen als die over mijn naakte bezwete schouder strijkt.

Zelfs de remrakketen van de slaap kan mijn ontwaken niet meer stoppen.

Ik zweet zoals vaker de laatste jaren en slik moeizaam doordat mijn mond zo droog is als kurk.

Heb zeker met open mond geslapen.

Nog warm en wat dommelend luister ik naar het gekletter van regen tegen de ruit van de slaapkamer.

Ik moet eruit.

Het is iedere morgen hetzelfde: Ik moet wel, maar wil niet.

Op mijn leeftijd is het moeten wel wat discutabel, over een niet zo lange tijd mag ik de eeuwige slaap verwachten.

Het ‘moeten’ heb ik mezelf opgelegd omdat ik met het boek over mijn geboortestad Deventer bezig ben en dat moet af. Schijndood en met geluidloos ademen lig ik naar het gekletter te luisteren.

Als Renée naar beneden gaat, ga ik eruit.

Dan komt het moment suprême dat ze uit de badkamer komt, ze plukt Bartje, onze schat van een chihuahua, van het bed en gaat naar beneden.

Met wat zelfkastijding ruk ik de warmte gevende dekens van me af en schuif mijn artritis benen naar de rand van het bed. De remslaap, die mijn spieren verslappen, is bij het luisteren naar het ritme van het hemelwater volledig overwonnen en ik ga rechtop zitten.

Vleselijk naakt, ik slaap altijd in mijn blote vel, stram ik op weg naar de badkamer.

Ik ben veel ouder dan de Bon Vivant van vader gaat op stap en mijd daarom de spiegel.

De confrontatie met de reflectie van mijn lichaam kan ik in de vroege morgen nog niet aan.

Even later laat ik me in het bad glijden waarvan mijn liefde het water al op temperatuur heet gebracht.

45

Terwijl ik na het afdrogen mijn tanden poets realiseer ik me dat ik het geruststellende geluid mis dat mijn vrouw maakt als ze bezig is met het ontbijt.
Dan klinkt er het gebonk alsof er beneden iemand is opgesloten.
Wat is erin Godsnaam aan de hand?
Geen tijd om mijn mond te spoelen spuug ik de witte vloed tandpasta in de wasbak en veeg met de rug van mijn hand de resten van mijn lippen.
In een paar stappen ben ik bij de trap.
Godverdomme, wat is dat nu?
Twee gewapende flikken komen de trap op bolderen, terwijl ik mijn vrouw met schelle stem hoor bekvechten met nog meer van dat geüniformeerde gajes.
Daar sta ik geschrokken met mijn naakte gerimpelde geraamte van een oude man tegenover zoveel getraind geweld.
De voyeuristische flikken bekijken me alsof ik een bezienswaardigheid ben.
Natuurlijk ik ben oud en mijn geslachtdelen, die heel wat hebben gepresteerd en me veel vreugde hebben bezorgd, zijn de laatste jaren verschrompeld.
Wie doelloos bloot staat, terwijl de twee flikken gekleed zijn, is voor hen een voorwerp voor spot.
Ook al laten ze het niet blijken hun ogen blijven ongegeneerd over mijn lichaam caramboleren.
Door gekrenkte trots en schaamte haat ik die klootzakken en ik denk aan de procureur-generaal mr. M.H. Gelinck (zie foto.32), van het Amsterdamse hof, die in het proefproces in 1972 over naaktheid op het strand bij Callantsoog de uitdrukking ‘natuurlijk schaamtegevoel liet vallen.’
Dit natuurlijke schaamtegevoel heb ik op dat moment in hevige mate.
‘Aankleden, u wordt gearresteerd wegens bedreiging,’ zegt de inspecteur, waarvan ik later verneem dat hij Hendrik Hilbert Schut heet en die er gemakshalve aan voorbijgaat dat hij mij op dat moment ook bedreigt.
‘Flikker op man, wat doe je hier?’ reageer ik terwijl de vier ogen van de twee flikken me ongegeneerd blijven begluren.

46

Ik draai me om, ga de slaapkamer binnen, pak een slip en T-shirt uit de slaapkamerkast en ga op de rand van het bed zitten. Bij het aantrekken van mijn slip moet ik, zo stijf als ik ben, mijn knie optrekken om mijn naaktheid en geslachtsorgaan te bedekken.
Heb ik vroeger de bewonderende blikken van vrouwen bij zo'n schouwspel opgemerkt, nu zie ik aan de chagrijnige trekken op hun gezicht dat het de twee het wel wat lang duurt.
Laat ze de pletter vallen, ik laat mijn ochtend protocol niet in de war sturen.
Rustig begin ik mijn voeten in de crème te zetten voordat ik mijn sokken aantrek.
Nadat ik me verder heb aangekleed ga ik voor hen de trap af en dan hoor ik de regen nog wat harder kletteren.
Noodweer!
Ik voel me al wat beter als ik de koffie ruik, die op dit moment verwachtingsvol in de keuken staat te pruttelen.
Stiekem hoop ik dat door de openstaande balkondeur in de verte het gerommel van de donder zal zijn te horen.
De enige donder dat ik hoor is die van mijn vrouw.
geruststellend knikje.
Ze heeft met mij zo vaak wat vreemde zaken meegemaakt dat ze het met een soortgelijk maar begrijpend knikje beantwoord. De vier zogenoemde dienaren der wet die zich rondom haar hebben geposteerd keurt ze geen blik waardig, nadat ze die woordelijk de grond in heeft geboord.
Ondanks de precaire situatie waarin ik verkeer heb ik wat medelijden met dat kwartet.
Mijn boze en zeer geïrriteerde echtgenote kan een furieuze helleveeg zijn met een stem zo scherp als een scheermes. Terwijl ik me boven optuigde had ik wel gehoord hoe ze over de prinsemarij dacht en over de vier flikken in het bijzonder. Ik laat me in mijn comfortabele fauteuil bij de tv zakken en mijn bezorgde echtgenote gaat tussen de flikken en mij staan en mompelt:
'Doe maar rustig aan, schat.'

47

Ze serveert mijn ontbijt en onder een zestal ogen van de flikken drink ik mijn koffie.
Onderwijl heeft ze mijn spullen bijeengepakt die ik mee moet nemen en na een zoen op haar lippen, nemen de inspecteur en chauffeur me mee. Ze laten me in een zwarte Audi A6 personenwagen stappen die op de stoep, op de hoek van de Koestraat en Haringvliet is geparkeerd.
Ik neem op de achterbank van de Audi plaats en Herbert komt vertrouwelijk naast me zitten.
Protesterend schuif ik wat opzij nadat ik de onaangename warmte van zijn dijen voel.
De man achter het stuur hoor ik later is een hoofdagent met de naam Pieter Sietze de Zeeuw.
Als hij optrekt merk ik dat het portier van mijn kant op slot zit. Als hij een ongeluk maakt zit ik opgesloten in een rijdende cel met alle consequenties van dien.

Mijn vrouw Renée

Nadat het stelletje penoze van de politie de deur achter zich heeft dichtgetrokken tril ik van woede.
Ik heb in mijn leven zoveel meegemaakt met dat politiegajes dat ik geen greintje sympathie voor die rotzakken op kan brengen.
Zonder wat te zeggen gaan twee van de vier overgebleven flikken waaronder het wijf de trap op.
Even sta ik in dubio. Moet ik bij de twee zwijgende en toekijkende flikken uit Rotterdam blijven of achter de twee rotzakken aangaan?
Nog voordat ze boven zijn heb ik mijn beslissing genomen en roffel de trap op.
De flik die door het politiewijf Sjon wordt genoemd gaat bezig in de werkkamer van mijn man om de elektriciteitsdraden los van de computer te trekken.
Ik herinner me dat mijn man de iPad gisteren in bed nog had gebruikt en ik ga de slaapkamer binnen.
Ik zal zorgen dat hij nog wat achter de hand heeft om zijn werk te doen.

48

Het wijf had blijkbaar de opdracht me overal in huis te volgen want waar ik ook ga, ze drentelt als een loopse hond achter me aan.
Ik loop om het bed heen en op het moment dat ze even is afgeleid door een schilderij van ons overleden hondje ‘Poppy’, schuif ik de IPad van het nachtkastje onder de deken van ons onopgemaakte bed.
Hierna loop ik weer naar de werkkamer van mijn man en zie dat Sjon bezig is met de computer: de Hewlett-Packard.
‘Wat ben je in godsnaam aan het doen?’
Hij draait zich naar me om.
‘Ik neem de computers en randapparatuur mee.’
Onderwijl zie ik dat het wijf de oude reserve iPad en het notebook van het bureau pakt.
Terwijl Sjon het rode eGo harddrive loskoppelt van de computer en die op de computerkast legt, vraag ik: ‘Moet je daar geen papier van opmaken, zodat ik weet wat je meeneemt?’
Daar zegt hij niets op, werkt zo’n dertig seconden zwijgend door.
Ik ga naast hem staan en kijk hem recht in de geniepige ogen.
‘Ik vroeg je wat.’
Hij wendt zijn blik af en zegt: ‘Ik heb geen papier.’
Wat een lul!
‘Hier ligt papier genoeg.’
‘Ik heb ook geen pen.’
Ik pak een balpen van het bureau.
‘Hier heb je een pen.’
Hij schudt zijn hoofd.
’Ik maak er wel foto’s van.’
Onderwijl hoor ik de twee Rotterdamse agenten die beneden zijn roepen.
‘Mevrouw, we gaan weg.’
Ja, rot maar op!
Ik blijf fatsoenlijk en zeg: ‘Ja hoor, gaat u maar.’
Even later hebben Sjon en het wijf de spullen ingepakt en hij zegt tegen haar: ‘Neem jij dat.’

49

Ook hij heeft de kast van de HP in zijn armen en zonder verder wat te zeggen doen ze zelf de voordeur open en verdwijnen.

Op weg naar de Haag

Het stelletje onbenulligheid in de auto zegt geen woord, niet tegen elkaar en al helemaal niet tegen mij en ik heb ook helemaal geen idee wat er gaat gebeuren, ben er eigenlijk ook niet nieuwsgierig naar want veel bijzonders zal het niet zijn.
Die stilte vind ik vrij ongezellig en ik gooi een balletje op om een gesprek op gang te brengen.
'Mijn broer is zesentachtig, die was ook bij de politie en mijn schoonvader ook.'
De man naast me zegt niets maar de chauffeur, die Pieter de Zeeuw heet hoor ik later, kijkt even naar achteren en reageert.
'Je broer, in welke plaats.'
'Hij was eerst bij de rijkspolitie, heeft nog in zo'n witte Porsche gereden en later is hij naar de politie in Assen gegaan.'
'Oh, dat is mooi werk en je schoonvader?'
'Die was inspecteur bij de politie in Deventer.'
De doofstomme naast me, met de fraaie naam Schut, reageert op geen enkele manier en ik kijk opzij.
'Bent u een brigadier?'
Wat ik al verwacht, ik zet hem voor schut en raak hem daarmee onder de gordel.
Met wat kapsones zegt hij: 'Geen brigadier, ik ben inspecteur.'
Vanaf dat moment wordt er wat meer gezegd en ik ga verder.
'Ik heb vroeger in de jaren zestig ook wat jaren in de Haag gewoond.'
'O ja?' hapt Hendrik: 'Waar was dat?'
'Op de Beresteinlaan in Morgenstond. Ik ben me rot geschrokken toen ik een paar jaar geleden daar terug ben geweest.'
'Waarom dat?'
'Wat is het daar een asociaal rotzooitje geworden.'
'Wat moest u daar dan?'
'Ik schrijf misdaadboeken en ik heb voor het boek Hofstadpenoze daar wat onderzoek gedaan.'
Pieter, draait zich weer half naar me om.

50

‘Ik heb dat boek cadeau gekregen op mijn verjaardag.’
‘Dat is ook toevallig,’ reageer ik.
De rotzak vertelt me niet wat hij van het boek vindt.

De ronde van eerloosheid

Het is tegen kwart voor tien als ik vanuit de Audi A6 naar binnen in het politiebureau word gebracht.
Ik kom eraan en ben meteen helemaal niet blij, want mijn iPhone, medicijnen, rijbewijs, bankpas en toiletartikelen moet ik inleveren.
Mijn veter wordt uit mijn trainingsbroek gehaald, waardoor ik gedurende mijn verblijf mijn broek vast moet houden om die tegen afzakken te behoeden.
Hierna word ik gescand, gefouilleerd en meegenomen door een cipier die me opsluit in een politiecel.
Mijn schoonmoeder is maatschappelijk werkster bij de Bijlmerbajes geweest en ik had van haar weleens gehoord hoe zo’n cel eruitzag.
Maar het kot waar ze mij instoppen is een replica van de graaf van Monte Christo.
Deze ruimte is zo’n zeven vierkante centimeter groot, helemaal van beton en het matrasje wat als bed doorgaat is zo’n drie à vier centimeter dik.
Als je erop gaat zitten heb je na een kwartiertje al pijn aan je kont.
Boven de wc is de kraan bevestigd, dus de plee is als het ware ook de wasbak.
De metalen deur is goed en wel gesloten of hij wordt alweer geopend en de Ronde van de eerloosheid begint.

Etappe 1. Een blonde vrouw, die zich niet voorstelt, maar door het gesprek dat ik met haar voer kom ik erachter dat ze iets met medicijnen te maken heeft.
Ze wil weten wat de medicijnen zijn die ik heb aangeleverd.
‘Nee, er zitten geen drugs tussen,’ zeg ik met een stelligheid, terwijl ze toch als medicus moet weten dat elk medicijn onder de categorie drugs valt.

51

Een half uur later krijg ik mijn eerste en ook laatste plastic bekertje koffie.
De bruine slobber die de cipier me geeft is mierzoet en smaakt naar alles maar zeker niet naar koffie.

Etappe 2, die ik af moet leggen gaat naar een ruimte waar ze een mugshot van me nemen en mijn vingerafdrukken worden afgenomen.
Omdat ik van mijn rechterhand de bovenste helft van mijn pink, ring-, middel- en wijsvinger mis, wordt er alleen van de rechterhand een duimafdruk gemaakt.
'Hoe is dat gekomen?' vraagt de Flik.
'Exercitiehandgranaat ontploft in mijn hand, we deden wie die het langs vast durfde te houden voordat die werd gegooid.'
Medelijdend: 'Sjonge, dat is wel erg.'
'Ja, maar ik heb wel gewonnen.'
Het duo chagrijn kan er niet om grinniken.
Ze denken bij mijn leugen: 'Die ouwe is psychisch niet in orde.'

Etappe 3. Als lunch krijg ik een plastic bekertje melk en twee sneetjes brood met kaas.
Hierna word ik naar een kamertje gebracht voor een verhoor door Herbert en ook nu weer in het bijzijn van Pieter.
Herbert vraagt me na het vaststellen van mijn personalia.
'Hebt u een advocaat?'
'Nee, die heb ik niet.'
'Wilt u de hulp van een advocaat?'
'Niet, als ik daarvoor moet betalen.'
'Wilt u wel de hulp van een pro-deo advocaat?'
'Ja hoor, die wil ik wel.'
'Oké, dan zorgen wij daarvoor.'

Etappe 4. Door de cipier word ik naar een kamertje gebracht waar ik mijn chauffeur en de inspecteur van hedenmorgen tref die me naar de Hofstad hebben gebracht.

52

Na de in wezen ongeïnteresseerde schijnbewegingen met de vraag hoe het met me gaat, verplaats ik mijn lichaam in de oncomfortabele stoel.
Het is de beweging van een oude man op een dag die ik liever nooit had mee willen maken.
Toch dwing ik mezelf alert te blijven.
Hendrik Hilbert Schut geeft me het proces-verbaal dat door een zekere H. Mol is opgemaakt.
Mijn ogen vliegen over de woorden en paragrafen en ik sla de bladzijden om en concentreer me op de voornaamste punten.
Na de laatste punt sla ik mijn ogen op, kijk de inspecteur aan en schuif het papier arrogant terzijde omdat het toch allemaal leugens bevat en de rechter het als de absolute waarheid zal beschouwen.
Naast van de Weerd en de Zeeuw zijn die niet de enige rotzakken die weten dat ik ben bedrogen door een samenspel van justitie en politiek.
Ze doen hun gemene spel, maar in hun hart kennen ze de waarheid en ik ken die ook.
Het is een bedrieglijke samenzwering van de politie en justitie en ik schrik van de voortgang van mijn gedachten.
Ik ben tijdens het lezen al tot een besluit gekomen, iets dat ik eigenlijk niet eerder had willen doen dan nadat ik de hele zaak van de rotzakken doordacht zou hebben.
Ik besluit er met een gestrekt been in te gaan.
Wat zij me laten lezen krijg ik later als portable document format ‘pdf’ per e-mail van mijn advocaat.

Etappe 5. Ze hadden me ook in het kamertje kunnen laten zitten want na een korte wandeling heen en terug naar mijn politiecel word ik zo’n kwartier later weer op transport gesteld naar hetzelfde kamertje als waar ik met Schut en de Zeeuw heb gesproken.
Na het verhoor door het duo rot en vervelend hier met me heeft gehad, krijg ik nu een gesprek met een dame van de reclassering.
Ze is een jaar of veertig, niet alleen mooi maar in deze gribus ook erg prettig om mee te praten.

53

Ze zit tegenover me en stel zich voor als Rachida Feraaune (zie foto.33.)
Haar ouders komen denkelijk van oorsprong uit Marokko.
Ze stelt over het gesprek dat ik met haar heb een rapport op, die ik later van mijn advocaat krijg en dat begint: Wij hebben gesproken met een 83-jarige man die verdacht wordt van bedreiging van de procureur-generaal van de Hoge Raad.
Betrokkene zegt de brief die hij heeft gestuurd, intimiderend was bedoeld.
Echter, betrokkene geeft aan dat er van bedreiging geen sprake is en er alleen gesuggereerd is dat er van alles kan gebeuren.
Betrokkene is niet eerder veroordeeld.
De reclassering heeft betrokkene uitvoerig gesproken, maar kort samengevat kan er gesteld worden dat reclasseringsinzet weinig toegevoegde waarde zal hebben.
Inzet op gedragsverandering zal niet veel teweeg gaan brengen omdat betrokkene ervan overtuigd is dat hij zijn strijd met de Staat moet voortzetten vanwege het onrecht dat hem is aangedaan en het hier gaat om zijn 'levenswerk'.
Betrokkene vertelt dat er gezegd wordt dat hij de procureur-generaal van de Hoge Raad zou hebben bedreigd.
"Ik heb niets anders gedaan dan mijn opinie opgeschreven", aldus betrokkene.
Hij begint te vertellen wat de reden is van het aanschrijven van de Hoge Raad en specifiek de procureur-generaal.
Naar zijn zeggen heeft hij de eerste ‘Nederlandse misdaad encyclopedie’ geschreven.
In de encyclopedie zat een fout en de uitgever zou hebben beloofd de fout te herstellen.
Het boek moest herdrukt worden maar dat heeft, zo vertelt hij, nooit plaatsgevonden.
Betrokkene is tegen deze uitgever gaan procederen.
In hoger beroep had hij producties willen inleveren die zijn gelijk zouden aantonen.
De producties werden niet toegelaten door het hof en betrokkene vindt dit niet juist.
Hij wilde in cassatie gaan maar hij kon geen advocaat betalen.

54

Desgevraagd zegt betrokkene dat hij werd veroordeeld tot het betalen van de proceskosten van de tegenpartij en daarbij opgeteld kwamen zijn eigen advocaatkosten.
Betrokkene zegt dat hem onrecht is aangedaan omdat hij nooit zijn gelijk heeft kunnen aantonen.
Hij zou ook de royalty's van het boek zijn misgelopen.
Al met al zou het gaan een om totaalbedrag van € 24.000.
Betrokkene is de mening toegedaan dat hij door het hof is benadeeld en eist het bedrag van de Staat terug.
Op de vraag of hij dit niet op een andere wijze had kunnen oplossen, zegt hij dat hij door het Ministerie van Justitie zelf is doorverwezen naar de Hoge Raad en hij zich door het antwoord van de procureur-generaal genoodzaakt voelde om een brief te schrijven waarin hij zich intimiderend heeft uitgelaten.
'Ik wilde de toezegging de 24.000. terug te krijgen'.
Hij erkent het intimiderende karakter van de brief, dat was ook de bedoeling volgens betrokkene.
Van bedreiging is naar zijn zeggen geen sprake, omdat wat hij heeft geschreven op verschillende manier geïnterpreteerd kan worden.
'Ik ben echt niet van plan de woning in de brand te steken', aldus betrokkene.
'Ik heb alleen gesuggereerd dat er van alles kan gebeuren', aldus betrokkene.
Op de vraag of hij deze 'suggesties' dan wel zou uitvoeren zegt hij; 'absoluut niet'.
Desgevraagd zegt betrokkene veel van het privéleven van aangever te weten, omdat hij nu eenmaal onderzoeksjournalist is.
Betrokkene zegt dat het hier om zijn levenswerk gaat en dat hij dit moeilijk kan loslaten.
Betrokkene geeft aan dat hij wel begrijpt dat hij een contactverbod opgelegd gaat krijgen.
Maar daarmee lijkt hij de strijd zeker niet op te geven.
Wij hebben betrokkene meegegeven dat wij wel het advies geven een contact- en locatieverbod op te laten leggen, waarbij ook indirect contact niet is toegestaan.

55

Hij zegt dat hij zich hieraan zal houden, maar de vraag is of hij dit echt kan gezien het onrecht dat hij ervaart.
Hij geeft aan dat hij wel met de media gaat praten.
‘Ik geef mijn persvrijheid niet op’, aldus betrokkene.

Barbertje moet hangen
Mooie Rachida heeft het goed begrepen.
Ik heb niets anders gedaan dan mijn opinie opgeschreven en dat heeft de procureur-generaal moedwillig niet goed gelezen of verkeerd geïnterpreteerd.
Zijn adviseurs die hem toch dienen te controleren, corrigerend op moeten treden maar de wolf dartelt en snuffelt alweer een tijdje door de Nederlandse staat, hij is hun leider en ze huilen mee met alle andere wolven in het bos.
Natuurlijk bijt je niet in de hand die je voedt.
Het is gewoon een ordinair en verachtelijk spel wat er door de procureur-generaal is gespeeld.
Die heeft gedacht: het liquideren van de kritiek die ik op de Nederlandse Staat heb kan niet in een vloek en een zucht gebeuren, dat moet tactisch aangepakt worden.
De Staat denkt we torpederen ieder aanvraag van Mulder, tot hij zijn geduld verliest en iets doet waarop we hem kunnen pakken, onder het motto: wie zoekt zal vinden.
Succesvol worden alle bruggen achter me verbrand terwijl ik in het labyrint dwaal en word handig in een doodlopende weg gemanoeuvreerd en daar is geen overleg of aanspraak op het mij toekomende geld mogelijk.
Op die wijze wordt het gezag van de procureur-generaal misbruikt onder het motto: 'Waar werd oprechter trouw dan tussen PG en rechter ter wereld ooit gevonden?
De wetten zwijgen stil voor strijd zonder enige basis van redelijkheid en behoorlijkheid.
Ook maak ik die middag kennis met mijn advocaat.
Een erg sympathieke man van Turkse afkomst is me als advocaat toegewezen: mr. Olcay Albayrak, die in een klein kamertje met me spreekt en uitlegt wat me te wachten staat.

56

Hij geeft me het advies te zeggen dat wat ik gedaan niet de bedoeling was, dat het me spijt en dat ik zeker niet de bedoeling had de procureur-generaal wat aan te doen.
Tot dit moment is alles nog dragelijk en niet geheel onplezierig, maar mijn god, waarin ik overigens niet geloof, de hel met pijnen die me te wachten staan heeft mijn sympathie en geloof in het recht doen veranderen is pure haat.
In de cel, zonder klok of horloge heb ik geen begrip van tijd, heb geen idee hoe laat ik mijn diner krijg geserveerd, dat moet ik schatten.
De gedachte is nog niet helemaal weg of er klinkt het schraperig metalen geluid aan de deur, die wordt geopend en daar staat een cipier.
'Wil je bami?'
'Heb je ook wat anders?'
'Nee, ik heb alleen nog één portie bami.'
'Oké doe me dat dan maar.'
Hij geeft me een warm plastic bakje met een transparant vloeitje. Hierdoor zie ik een smurrie dat me sterk aan diarree doet denken.
In dezelfde vloeiende beweging van zijn aanrijking, geef ik het bakje aan hem terug.
'Sorry, dat eet ik niet.'
'Wat mankeert eraan?'
'Eet jij dit?'
'Ik zit hier niet, ik eet thuis.'
'Heb je echt niets anders?'
'Nee!'
'Oké, mag ik je nog wat vragen?'
'Vraag maar.'
'Ik heb gehoord dat er in de cel mogelijk is naar de radio te luisteren.'
Hij kijkt me aan of ik gestoord ben.
'Er zijn gevangenen die dat om psychische redenen niet willen.'
Ik zie aan zijn gezicht dat hij staat te liegen.
'Verder nog wat?' vraagt de lul.
'Je moet eens aan een polygraaf gaan.'

57

Hij weet niet eens wat het betekent, want hij antwoordt bijdehand: ‘We hebben geen grammofoon, zing zelf maar wat liedjes.’ De sleutel wordt weer omgedraaid en de deur gesloten.

Nachtmerrie

De eerste tijd gaan mijn gedachten naar de klotezaak waarin ik betrokken ben geraakt.

Ik schrik van de voortgang van mijn gedachten en ben tot een besluit gekomen, iets dat ik eigenlijk al eerder had willen doen, nadat ik de hele zaak nog eens goed doorgedacht zou hebben.

Ik kan niet anders dan tot de conclusie komen dat het een bedrieglijke samenzwering is van de politiek met justitie.

Opnieuw haal ik herinneringen op aan dat wat ik in het proces-verbaal heb gelezen. In de aanklacht staat niets van wat de reden is van mijn brief en de schriftelijke woordenwisseling met de PG.

De onvermijdelijk twijfels komen weer bij me opzetten.

Ben ik bereid om het offer te brengen wat neerkomt op een botsing met justitie die ik bij voorbaat ga verliezen?

Maar terwijl mijn geest ronddoolt besef ik toch het doelloze van mijn gedachten. Vergeleken met dit pact van justitie en politiek heb ik geen enkele kans, het dringt langzaam tot me door dat daarna mijn leven nooit meer hetzelfde zal zijn.

Het smet op mijn blazoen, op mijn smetteloos witte strafblad frustreert me nog het meest.

De rechtszaak gaat over en ook de eventuele onverdiende penalty die ik zou krijgen, maar de smet op mijn blazoen wordt daarmee niet uitgewist.

De woede komt weer op en ik haat die verdomde professor, die veel te lange knobbeltenen heeft, met gevoelige eksterogen van misplaatste superioriteit.

Ik zou daarop hebben getrapt en hij is als één van de rijke, intellectuele maar gekke mensen die alles kunnen doen wat ze willen en op zoek zijn naar spanning, daar boos over geworden.

Hij is één van die galbakken met tekenen van psychose, die genieten als ze naar in hun ogen een mindere een hak kunnen zetten en daarvan high worden.

58

Urenlang lig ik volledig gekleed op de hooguit drie centimeter dikke matras van zeildoek.
Ook als ik maar iets beweeg trekken de pijnscheuten van mijn rug naar mijn bil.
Het is dezelfde pijn die ik had toen ik op mijn tweeënveertigste aan hernia moest worden geopereerd.
Bij voortdurende pijn probeer je steeds je houding te veranderen om iets van verlichting te krijgen.
Zo lig ik daar urenlang en dan rol ik me voorzichtig op mijn buik, lig dan met mijn gezicht tegen de muur.
Op mijn buik schuif ik kreunend van pijn naar de rand, laat mijn been over de rand bungelen en tast met mijn voeten naar de grond.
Dan probeer ik me op te richten en laat mijn linkerbeen naast de rechter zakken.
Zo zit ik op mijn knieën en aan de rand van het bed druk ik me met mijn armen op.
De tranen stromen me van pijn over de wangen en gebogen, ik kan niet rechtop staan, wankel naar de deur, druk op de bel en wankel terug.
Minutenlang hoor ik niets.
Er zit een luikje in de deur en daardoor kijken de cipiers af en toe om te kijken wat de arrestant uitvreet.
Onverwachts hoor ik in de stilte iets bij de deur.
Het luik gaat open en in het schemerduister word ik me bewust van het oog dat naar me kijkt.
Het geeft me een beklemmend wat angstig gevoel, hoewel het ook een beetje op mijn lachspieren werkt.
Het luikje wordt met een klap gesloten, er klinkt het geluid van het wegschuiven van een grendel en een slanke Surinaamse landgenoot opent de deur.
Hij vraagt met de rollende r. van het Sranantongo: ‘Kan ik u helpen meneerr?’
‘Heb je een stoel voor me, ik ben oud, doe geen oog dicht en heb ontzettende pijn in de rug door het beton waarop ik lig.’
‘Ik heb geen stoel voor u meneerr.’
Verbaasd kijk ik hem aan.

59

‘Ik heb er zelfs drie in je kantoor zien staan.’
‘Jawel, maarr die zijn voorr mijn collega’s.’
‘Kan je me dan zeggen hoe laat het is?’
‘Half drrie in de nacht meneerr.’
Als hij de deur dichtdoet laat ik mee weer onderuit zakken op het blok beton.
De pijnscheuten schieten door mijn rug en ik leg de matras op de grond, ga op mijn knieën op de matras voor het beton zitten, vouw het beddenlaken op tot een soort van groot kussen, hang dat over de rand van het beton, vouw mijn armen en ga voorover op met mijn hoofd op mijn handen op het kussen liggen.
Zo heb ik het minste last van mijn rug.
Door de pijn kan ik niet slapen en ik lig te peinzen over de lul die heeft gezorgd dat ik deze ellende en vernedering moet ondergaan.
Hij die zich Erwin laat noemen was een jaar of tien geleden meester. van de week en hem werd gevraagd met wie zou u een gevangeniscel willen delen?
Hij geeft op zo’n vraag nog antwoord ook, maar hij heeft geen idee hoe het in een gevangeniscel is.
‘Ik ben niet erg enthousiast over tweepersoonscellen, dus ik ga uit van een fatsoenlijke vier persoons cel.
Als celgenoten kies ik Mariss Jansons, een fenomenale dirigent die inspirerend over muziek kan vertellen, Woody Allen, die de gevangenissituatie met een tragikomische invalshoek zal belichten, en sprinter Churandy Martina, omdat ik me niet kan voorstellen dat iemand in zijn bijzijn bij de pakken gaat neerzitten.’
Moet je over dat antwoord eens goed nadenken, dan merk je wat een idiote mening hij erop na houdt.
Hij is niet enthousiast over tweepersoonscellen en denkt in totale zwakzinnigheid dat er fatsoenlijke vierpersoonscellen zijn.
In zijn infantiliteit weet hij niet waarover hij praat.
Uren later, tegen denkelijk ongeveer acht uur, wordt de deur geopend.
‘Wilt u douchen?’
‘Ja.’

60

De bewaker geeft me een handdoek en ik strompel achter hem aan.
Op het eind van de rij cellen slaan we rechtsaf en gelijk zie rechts van me een paar douchecabines.
Ik moet me uitkleden, maar ik kan me niet bukken, de pijn vliegt door mijn lichaam en verlamt me.
Ik verlang zo naar de warme stralen van de douche, maar mijn lichaam gunt me dat niet.
Met tranen in mijn ogen geef ik de handdoek aan de man terug.
‘Ga je niet douchen?’
‘Hernia, pijn, niet bukken,’ antwoord ik in telegramstijl.
Even flits er iets van mededogen over zijn gezicht en ik volg hem terug naar mijn cel.
Mijn ontbijt en de bruine slobber weiger ik, alleen de melk drink ik op.

Rechter-commissaris of zangeres

Tegen half elf word ik opgehaald, uitgecheckt en samen met twee andere verdachten word ik in een arrestantenwagen - zonder schokbrekers - naar het Gerechtsgebouw getransporteerd en ook daar weer in een cel opgesloten.
Hier is wel een radio en ook de cel is wat minder oncomfortabel als bij de politie.
Ik krijg als lunch twee sneden brood aangeboden, zonder boter, maar wel met kaas.
Vreet dat zelf maar op!
Dit weiger ik en neem enkel koffie, dat komt uit een automaat en ik heb zelfs nog keuze.
Kies voor cappuccino.
Tegen een uur of twee ga ik in gezelschap van raadsheer Albayrak naar de rechtszaal van politierechter Marianne Rootring**.**
Als we de deur binnengaan zeg ik: ‘Goedemiddag’ en ga op de stoel zitten die me wordt aangewezen.
Ik neem voorzichtig plaats en mijn spieren spartelen pijnlijk tegen bij die buiging van het lichaam.
Ze begint te vragen wie ik ben en dergelijke dingen meer en dan begint ze me de les te lezen over wat ik heb gedaan.

61

Nu laat maar horen, denk ik zonder veel fiducie in hetgeen ze gaat zeggen.
Marianne Rootring is als rechter-commissaris verantwoording schuldig aan Bleichrodt die lid is van het College van procureurs-generaal, de landelijke leiding van het Openbaar Ministerie.
Ze is dus geen onafhankelijke instantie en het wordt dus een kwestie van de slager keurt zijn eigen vlees en het is dus niet verwonderlijk dat ze als oud zangers 'Baritone van het dameskwartet River Junction, valse noten gaat zingen.
Ze houdt geen wijs, zingt vals en stelt onder andere. Er moet ernstig rekening mee worden gehouden dat de verdachte een misdrijf zal begaan waardoor de gezondheid of veiligheid van personen (Bleichrodt, de PG aan wie ze verantwoording af moet leggen) in gevaar kan worden gebracht en zo zingt ze verder.
Verdachte dreigt in zijn brief van 15 maart 2023 met het stichten van brand.
Hier liegt de rechtercommissaris, ze moet hetgeen is geschreven goed lezen, ik dreig niet met brand, maar om het Ius talionis, het vergeldingsrecht toe te passen- als hij niet vóór 28 maart 2023 een geldbedrag van 24.000 euro heeft ontvangen van het slachtoffer, de Hoge Raad der Nederlanden of de Nederlandse Staat.
De verdachte heeft ook bij de politie verteld dat hij vindt dat hem een schadevergoeding toekomt, die is de € 24.000 die justitie me door frauduleuze handeling afhandig heeft *gemaakt*.
Zijn acties waren daarop gericht.
Verdachte heeft deze schadevergoeding waar hij ook tijdens het politieverhoor nog meent recht op te hebben niet ontvangen.
Overigens heeft de procureur-generaal aan verdachte laten weten dat hij hem niet van dienst kan zijn, maar dit heeft de verdachte geenszins weerhouden opnieuw een brief met dreigende strekking te sturen' en zo ratelt de zangeres annex rechter-commissaris maar verder.
Ze stelt ook dat ik heb geprobeerd heb de procureur-generaal bij de Hoge Raad af te persen.

62

Ik luister maar met een half oor, want ik weet ook wel wat ik heb gedaan en het is veel minder erg en op veel punten overtrokken en totaal anders dan de waarheid.

Tijdens haar retirade ga ik verzitten en leun wat achterover in mijn stoel.

Het resulteert in een scherpe pijnscheut die van mijn rug naar mijn bil trekt.

Door de pijn trek ik een grimas waarop de rechtercommissaris me vreemd aankijkt, haar ogen vernauwen zich van verbazing en ze schudt haar hoofd, daarna gaat ze verder met haar mening over mij te spuien.

Ik verafschuw haar minzame en weinig empathische houding en zit me op te winden.

Zeg tegen mezelf: *Niet boos worden!*

Ik heb geleerd dat boosheid in zo'n situatie aanzet tot vijandigheid van de rechter en vijandigheid betekent repercussie en nog meer vragen: *Denk daaraan!*

Ik ben de amateur, zij is de professional en gebruik die omstandigheid, verander je handicap als verdachte in een verworvenheid.

De amateur doet het onverwachte en doe dat snel, bij die gedachte hef ik mijn hand op.

Rootring stopt met wat ze bezig is te zeggen en trekt haar wenkbrauwen op.

'Wat wilt u zeggen?'

Ik doe wat mijn zoon me heeft geïnstrueerd en ga mee in haar toneelspel

'Ik heb behoefte om te zeggen dat het me bijzonder spijt dat wat ik heb gedaan.

Ik was mezelf niet doordat ik geen enkele reactie kreeg op de fouten die tijdens het hoge beroep zijn gemaakt en ik heb de procureur generaal dan ook schriftelijk mijn zeer gemeende verontschuldigingen aangeboden.'

Ik was tevreden met mezelf, Albert van Dalsum had het niet beter kunnen doen.

Mijn raadsman verzoekt de voorlopige hechtenis te schorsen en de zingende rechter beveelt dat de voorlopige hechtenis zal

63

worden geschorst met onmiddellijke ingang, maar ik me mag me tot de rechtszaak niet in Leidschendam bevinden.
Ik hoor het met een glimlach aan want het is een kortzichtige c.q. zwakzinnige maatregel, dit omdat prof.mr. F. W. Bleichrodt, lesgeeft aan Erasmus School of Law. op nog geen anderhalve kilometer van de plek waar ik woon.
Ik neem afscheid van mijn advocaat en wordt door een rechtbankmedewerker naar de uitgang van het gebouw gebracht. Daar geeft hij me de inbeslaggenomen spullen terug en daar sta ik dan.
Ze hebben me wel met veel enthousiasme opgehaald, maar ik moet zelf maar in mijn desolate toestand zien thuis te komen.

Back to business

Ik sta buiten en haal met diepe adem de frisse lucht in.
Waar is in godsnaam het station?
Ik loop in de richting waarvan ik vermoed dat het moet zijn. Op de hoek van de straat komt een lange wat slungelige jongeman me tegemoet.
Hij kijkt me wat wantrouwend aan als ik me als de gebochelde Quasimodo in zijn richting beweeg.
De knaap maakt aanstalten om met een boog om me heen te lopen als ik 'Hernia!' zeg om de vraag in zijn ogen te beantwoorden.
'Mag ik u vragen waar het station is?
Hij stopt.
'Ja, dat mag u', zegt hij vriendelijk.
Hij draait zich een kwartslag om en wijst naar de overkant. 'Als u de doorgang tussen die twee gebouwen doorloopt komt u vanzelf bij het station.'
'Is het ver?'
'Nee, het wijst zich vanzelf, het is zo'n tien minuten lopen.'
'Dank voor uw hulp.'
Na zijn: 'Succes!', doe ik er zo'n vijfentwintig minuten over en tijdens mijn tocht negeer ik de nieuwsgierige en soms medelijdende blikken.

64

Via de roltrap kom ik aan bij het aan het station geplakte perron van de Metro naar de Rotterdamse Slinge.
In de haast van het vertrek bij mijn arrestatie uit huis heb ik er niet aan gedacht om mijn OV-chipkaart mee te nemen.
Hoe kom ik in die verdomde trein?
Na een paar minuten arriveert de Metro en reiziger komen naar het poortje, houden hun kaart voor de lezer, het hekje opent en laat hen erdoor.
Een jong, gekleurd meisje ziet me gebogen staan als ze door het poortje komt, ze blijft bij me stilstaan en vraagt bezorgd: 'Gaat het wel goed met u meneer?'
'Ik heb me weleens beter gevoeld.'
'Wat heeft u dan?'
'Ik heb mijn OV verloren en kan er dus niet door.'
'Oh,' zegt ze, 'ik log u wel in.'
De schat houdt haar ov-kaart voor het venster en ik kan erdoor.
'Dank je, fijn dat je me hielp.'
'Ja, ik zou het wel gelijk aan de controleur uitleggen, anders krijgt u nog boete ook,' ze zwaait met haar hand.
'Goede reis meneer.'
Ik zoek een plek midden in de trein en tot het Rotterdamse station Beurs zie ik geen controleur.
Ik loop door de gang naar het andere station en neem de Metro naar de Terp, het is maar één halte en dan ben ik op station Blaak.
Zes reizigers haasten zich bij de achterste uitgang naar buiten en pal achter een ouder vrouwtje staande druk ik met tegen haar aan als het hek openklapt en floep naar buiten.
Woedend draait ze zich om en nog voordat ze los kan barsten hef ik mijn hand op.
'Sorry mevrouw, neem me niet kwalijk, ik struikelde en viel tegen u aan. Hebt u zich pijn gedaan?'
'Nee, gaat wel', zegt ze. 'Ik schrok alleen omdat ik dacht het zo'n rotjongen was die mijn tas wilde roven.'
'Ja, ja, die jeugd van tegenwoordig. Het is toch heel wat anders dan toen wij jong waren,' zeur ik met haar mee, terwijl ik achter haar op de roltrap sta.

65

Terug van weggeweest

Natuurlijk, ik wist het, toen ik aanbelde en mijn vrouw mijn stem hoorde door de intercom, was het alsof ik haar verloren zoon was die de slag om Stalingrad had overleefd.

Ik ging met de lift naar de zevende etage, stapte eruit en ze vloog me in de armen met een jeugdigheid en vreugde die men zelden ziet bij een 76-jarige.

'Wat zie je eruit,' zegt ze als ik in mijn stoel zit en ze me goed bekijkt.

'Je ziet eruit alsof je jaren ouder bent geworden.'

Dit hoort een man niet graag, maar ik weet dat ze de waarheid spreekt.

Ik voel me wrakkig heb overal pijn en zelf een glas Bulleit whisky kan de pijn en ellende niet verzachten.

'Ik voel me beroerd, ga naar bed.'

Terwijl ik de trap naar boven beklim is Renée me vooruitgesneld om het bad vol te laten lopen.

Als ik voor het bad sta, moet ik mijn rechterbeen met mijn linkerhand ondersteunen bij het tillen, terwijl ik me met mijn rechterhand vastgrijp aan de wasbak om niet te vallen.

Bij het andere been is de schouder van mijn vrouw de steun die ik nodig heb om in bad te komen. Ik grijp me vervolgens met beide handen vast aan de badrand en laat me in het water zakken.

Eindelijk is er iets van welbehagen als ik de warmte voel die mijn lichaam aan het comfort van de baarmoeder doet denken en ik ga achteroverliggen, sluit mijn ogen en val bijna in slaap.

Het is dat Renée bij me is gaan zitten en me met haar gekeuvel wakker houdt.

Na een tijdje druk ik me met beide handen op en de pijn geselt opnieuw mijn rug.

Het is synoniem aan de pijn die ik jaren geleden ook bij de hernia had en die door een operatie werd gestild.

Ik ben vanaf het moment dat ik me uit bad hen geworsteld vijf dagen in bed blijven liggen en krijg van mijn huisarts prednison om de pijn onder controle te houden.

66

Het is op de morgen van mijn 84ste verjaardag dat ik weer uit bed kom en mijn dagelijkse routine kan hervatten.
Diezelfde dag komt ‘s middags vanuit de Haag de politieambtenaar F. Boers de inbeslaggenomen spullen terugbrengen met uitzondering van de eGo harddrive.
Eén van de justitiële rotzakken had die achterovergedrukt en als ik daarop de Haagse Commissaris van politie Paul van Musscher op deze diefstal of vervreemding attendeer, mailt hij me dat ik de rechtszaak maar eerst eens moest afwachten.
Zonder mijn eGo harddrive, waarop meer dan 1300 criminelen met mug shots en biografieën staan, kan ik mijn werk als auteur niet doen.

Politie steelt mijn geheugen

Zonder mijn misdaadarchief kan ik niet veel beginnen en op een avond lees ik een passage in hoofdstuk 13: Het recht der armen, in het boek van Domela Nieuwenhuis (zie foto 34.) uit het eind van de negentiende eeuw.
Het hoofdstuk gaat over hoe ons land in die jaren geregeerd wordt.
Domela schrijft o.a.: *Terwijl het heet dat alle Nederlanders gelijk zijn voor de wet, in de praktijk weet ieder dat het niet zo is. Waar de voorwaarden niet voor allen bestaand om zich te bekwamen, daar is een wassen neus om te verklaren dat elkeen benoembaar is voor elke betrekking*.
In dat artikel gaat het ook over diefstal met toestemming van de politie en gelijk schiet me een artikel in gedachten dat ik jaren geleden heb gelezen. Ik duik in mijn algemene archief en vind het artikel dat gaat over een uitzending die op de televisie is geweest op 27 mei 2016, ’s avonds om 18:15 uur.
Dat was een reportage ‘Een-Vandaag’ op NPO 1.
Ik memoreer:
Advocaten: goederen verdwijnen bij inbeslagname.
Bij invallen, doorzoekingen en arrestaties door politie en justitie worden op grote schaal geld en waardevolle goederen ontvreemd.
Dat stellen strafrechtadvocaten en het varieert van juwelen en

67

sieraden tot enorme hoeveelheden geld, drugs en andere waardevolle spullen.
'Alles wat kan gebeurt, alles. Geld, sieraden, drugs, auto's, Rolexen', zegt strafpleiter Louis de Leon.
Alle strafpleiters hebben tientallen malen per jaar te maken met dit fenomeen.
Advocaat Peter Plasman (zie foto 35.): 'Het is eigenlijk bijna een soort van perfecte misdaad, want degene van wie het is, houdt zijn mond.'
Topadvocaten uit het hele land stellen dat zij tientallen keren per jaar achter spullen aangaan die verdwenen zijn bij inbeslagnames.
Toch doen in veel gevallen mensen geen aangifte van diefstal.
Als bijvoorbeeld een kilo drugs verdwijnt, dan is dat alleen maar voordelig voor de strafzaak van een verdachte, aldus advocaat Peter Plasman: 'Zijn kansen in de strafzaak worden daardoor beter en het heeft geen enkel belang om dit aan te gaan kaarten.'
Advocaat Mark Teurlings (zie foto 36.): 'Bij wie ga je klagen als een kilo cocaïne weg is? Bij de politie? Dat wordt een lastige zaak.'
Maar ook dure spullen verdwijnen of worden verwisseld voor nepartikelen na inbeslagname, aldus de advocaten.
Weski: 'Mijn cliënt had een echte Rolex mét echtheidscertificaat die in beslag genomen werd en hij kreeg een nep-Rolex terug.'
De advocaten zijn het vertrouwen kwijt in een eerlijke overheid.
Mark Teurlings: 'In het begin van je carrière heb je nog vertrouwen in politie en Justitie.
Officieren die altijd eerlijk zijn.
Politie die altijd eerlijk is.
Het is onzin!'
Ook Inez Weski (zie foto 37.) is alle vertrouwen kwijt: 'Ik heb geen vertrouwen in het politie- en justitieapparaat.'
Advocaat Louis de Leon (zie foto 38.): 'Je hebt weinig keus, het is overheid, je moet het ermee doen. Maar het is niet zo dat ik ze per definitie vertrouw.'

68

De Nationale Ombudsman is naar aanleiding van de vele klachten over inbeslagname, een groot onderzoek gestart.
Noch de Nationale Politie, noch Justitie wil reageren in de uitzending van Een-Vandaag.

Onafhankelijk en onpartijdig.
Al in augustus 2016 stelt de Nationale Ombudsman Reinier van Zutphen dat er een elektronisch volgsysteem moeten komen voor door de politie in beslag genomen goederen.
Dit moet een einde maken aan de chaos die bij politie, justitie en de Dienst Domeinen heerst.
In het zeer kritische rapport concludeert ombudsman Reinier van Zutphen (zie foto 39.) dat als een voorwerp in beslag genomen is, het daarna voor de burger in een zwart gat belandt.
Hij weet niet waar het voorwerp is en wat ermee gebeurt.
"Soms is het verkocht of vernietigd zonder dat je dat weet", aldus Van Zutphen en hij vindt dit onbehoorlijk.
Strafrechtadvocaten klagen over het verdwijnen van goederen van verdachten.
Soms zijn verdovende middelen onvindbaar, regelmatig verdwijnen hele voertuigen en niemand weet waar deze zijn.
De politie nam in 2015 meer dan 200.000 voorwerpen in beslag en begin 2016 was er alleen al voor bijna 1,5 miljard euro conservatoir beslag gelegd.
Bij Domeinen waren er in april 2016 meer dan 70.000 inbeslaggenomen voorwerpen opgeslagen.
De Nationale ombudsman ontvangt een stroom aan klachten over de inbeslagnames.
Uit het onderzoek blijkt dat de burger na een inbeslagname geen idee heeft waar het in beslag genomen voorwerp is en wat ermee gaat gebeuren, dit komt doordat hij niet of nauwelijks wordt geïnformeerd.
Ook op websites van de betrokken instanties is nauwelijks praktische informatie te vinden en er is geen registratiesysteem waarin het in beslag genomen voorwerp van begin tot eind gevolgd kan worden, vergelijkbaar met een track-and-trace-systeem bij pakketbezorging.

69

Daardoor is het nu voor de betrokken instanties ook niet altijd duidelijk waar een voorwerp is. Ook de rechtsbescherming van burgers bij inbeslagname moet worden verbeterd.
De Nationale Ombudsman stelt dat meerdere organisaties waaronder de politie niet goed omgaan met inbeslaggenomen spullen, soms verdwijnen die op onnaspeurbare wijze of worden gewoon aan personen weggeven.
Ach ja, politieambtenaren zijn ook mensen en wie met pek omgaat wordt ermee besmet
Ik ben blijkbaar ook één van de slachtoffers waarvan het inbeslaggenomen goed op onnaspeurbare wijze bij de politie is verdwenen.

Reinier van Zutphen
Geïnspireerd door het artikel van In een Vandaag begrijp ik dat de enige die me nog kan redden de Nationale Ombudsman is.
Op 24 juli 2023 stuur ik een verzoek aan mr. Reinier van Zutphen om mijn probleem met de politie te beoordelen.
Geachte mr. Reinier van Zutphen,
Ik: Gerhardus Albertus Maria Mulder, BSN-nummer: xxxxxxx, geboren 28-03-1939 te Deventer en nu woonachtig: Spaansepoort 65 3011MN Rotterdam, doe aangifte tegen politiemedewerkers van de gemeentepolitie de Haag en/of de gemeentepolitie de Haag wegens verduistering: artikel 321 Wetboek van Strafrecht.
Op 22 maart 2023 zijn zes politiemedewerkers – twee van het politiekorps Rotterdam en vier van het politiekorps de Haag onze woning binnengevallen, dit onder leiding van de politieinspecteur Hendrik Hilbert Schut.
Ik werd door de inspecteur wegens bedreiging gearresteerd. Nadat ik samen met de inspecteur en een politiemedewerker, was vertrokken naar de Haag, werden door twee politiemedewerkers: Jon Appels (M) en I. Honsbeek (V) uit de Haag, zonder mijn toestemming of die van mijn vrouw, twee computers, een IPad en een eGo harddrive meegenomen, waarvan de laatste met een kabeltje aan de computer was bevestigd omdat ik die dagen juist bezig was mijn archief bij te werken.

70

Ondanks de vraag van mijn vrouw weigerde de betreffende politiefunctionaris een bewijs van inbeslagname te verstrekken.
Mijn vrouw heeft bij de inbeslagname tegen de betreffende politieman gezegd: ‘Je kan dat toch niet zomaar allemaal meenemen, ik wil wel dat je dat voor me opschrijft.’
De politieman reageerde: ‘Ik heb geen pen.’
Mijn vrouw zei daarop: ‘Hier ligt een pen.’
De politieman weer: ‘Ik heb geen papier.’
Mijn vrouw: ‘Hier ligt papier genoeg.’
De politieman: ‘Ik, maak er wel foto’s van.’
De politie dient een Kennisgeving van Inbeslagname af te geven van ieder in beslag genomen voorwerp, maar dit heeft de politiemedewerker Appels geweigerd en het heeft daardoor niet plaatsgevonden.
Zes dagen later op de 28e maart 2023, op mijn 84e verjaardag, werden twee computers, een IPad en mijn telefoon - die op het bureau in de Haag was ingenomen - teruggebracht door twee Haagse politiemedewerkers, waaronder de opsporingsambtenaar F. Boers.
Deze politiemedewerker verzocht mij het ontvangstbewijs van die goederen te ondertekenen.
Dat heb ik gedaan, maar bij de handtekening heb ik wel vermeld dat de eGo harddrive ontbrak.
De dag erop, op de 29e maart 2023, werd per post de ‘ongedateerde Kennisgeving van Inbeslagname bezorgd.’
Ondanks mijn telefonische kontakten en e-mails met de Haagse politie hoor ik vervolgens niets meer voor wat betreft de teruggave van de eGo harddrive.

De tenlastelegging

Na al dat gesodemieter om mijn zeer kostbare eGo harddrive terug te krijgen ontvang ik op april 2023 het bericht dat de rechtszaak op 12 juni 2023 om 11:15 uur plaats zal vinden voor de politierechter te ’s-Gravenhage.
Ter lering en vermaak volgt hier de tenlastelegging die een aanval doet op mijn blanco strafblad.

71

Ik zou in of omstreeks de periode van 30 januari 2023 tot en met 15 maart 2023 te ‘s-Gravenhage en/of Rotterdam, in elk geval in Nederland, ter uitvoering van het door verdachte voorgenomen misdrijf om, met het oogmerk om zich wederrechtelijk te bevoordelen, door bedreiging met geweld de Staat der Nederlanden en/of de Hoge Raad der Nederlanden en/of F.W. Bleichrodt te dwingen tot de afgifte van een geldbedrag (van in totaal 24.000 euro), in elk geval van enig goed, geheel of ten dele toebehorende aan voornoemde de Staat der Nederlanden, in elk geval aan een ander of anderen dan aan verdachte, aan die Bleichrodt en/of de Hoge Raad der Nederlanden.

Dit is echt het verdraaien van feiten, het geldbedrag hoort mij toe, de Nederlandse Staat heeft me dat op onwettige gronden afhandig gemaakt, doordat het hof in Leeuwarden onder voorzitterschap van Reina Weening een blunder heeft gemaakt in de rechtsgang en mij daardoor een bedrag van begroot op ± € 24.000 door de neus heeft geboord.

Dat verdachte één of meer brieven heeft gestuurd met daarin (onder meer) - foto’s van die Bleichrodt en/of van de woning van die Bleichrodt en/of - de tekst(en): ‘Ik had wat meer empathie van u verwacht, maar ik denk dat het moeilijk is voor u, die naast alle nevenactiviteiten, alleen al voor het werk van een PG ruim 123.000 per jaar verdient en in een prachtig huis aan het water kan wonen.’
Het probleem voor mij is dat de Staat der Nederlanden mij ten onrechte € 24.000 heeft afgenomen en ik afhankelijk ben van de goedwillendheid van de Nederlandse Staat om dit bedrag terug te krijgen.
Omdat het ius talionis, het vergeldingsrecht in haar oorspronkelijke vorm, het oog om oog, tand om tand principe, waarbij straf en compensatie vereffend wordt door een ‘gelijk kwaad’ in plaats van ongetemde vergelding en wraak, ‘gelijk kwaad’ niet toepasbaar is in het Nederlandse recht heb ik naar een oplossing gezocht.
U c.q. de Nederlandse Staat doet geen oplossing gerichte

72

voorstellen,' en/of 'U conformeert u op betwiste gronden aan de onrechtmatige uitspraak van het hof in Groningen en hierdoor bent u medeplichtig aan de onwettige represaillemaatregelen die ik op deze onrechtvaardige behandeling zal nemen,' en/of 'U dient als Procureur-generaal onafhankelijk een zelfstandig te oordelen en opereren binnen de rechterlijke organisatie en kunt een correctie toepassen als u vindt dat bepaalde rechtsartikelen niet toepasbaar of onredelijk zijn.
Dit doet u als onafhankelijke en zelfstandig niet en conformeert u aan diefstal van het recht en gelden met de somma van € 24.000, die mij als burger door de Nederlandse Staat op onrechtmatige gronden afhandig zijn gemaakt.
Met andere woorden: Diefstal van gelden die de Nederlandse Staat niet toekomt.
Een liter benzine (€ 1,92), een brievenbus en een lucifer zijn eenvoudige middelen om het Ius talionis, het vergeldingsrecht toe te passen.
Is dat bedreiging? Nee, dat is wat ik ga doen, wanneer ik voor 28 maart 2023 niet het hierna vermelde bericht van u of de Nederlandse Staat heb!
U nog de Nederlandse Staat kent mij, maar één van mijn pluspunten is dat ik betrouwbaar ben: Ik zeg wat ik doe en doe wat ik zeg.

Als je het goed leest, maar weinig mensen kunnen dat klaarblijkelijk, schrijf ik dat ik het vergeldingsrecht toe ga passen. Ik schrijf niet de manier van het vergeldingsrecht dat ik toe ga passen. Dat van lucifer en benzine is een voorbeeld dat het heel eenvoudig is op het vergeldingsrecht toe te passen en dat lees, zie en hoor je tegenwoordig veel in de media.

Als de Hoge Raad of de Nederlandse Staat niet voor 28 maart 2023 -ik word dan 84 jaar- zorgt dat me recht wordt gedaan en dat ik de toezegging van de mij toekomende € 24.000 krijg, die me ten onrechte afhandig zijn gemaakt, dan bent u mr. professor Bleichrodt medeplichtig aan dat wat ik ga doen.', althans woorden van gelijke dreigende / intimiderende aard en/of

73

strekking, terwijl de uitvoering van dat voorgenomen misdrijf niet is voltooid; (art 317 lid 1 Wetboek van Strafrecht, art 45 lid 1 Wetboek van Strafrecht) subsidiair althans, indien het vorenstaande niet tot een veroordeling mocht of zou kunnen leiden: hij in of omstreeks de periode van 30 januari 2023 tot en met 15 maart 2023 te 's-Gravenhage en/of Rotterdam, in elk geval in Nederland, F.W. Bleichrodt heeft bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht en/of met brandstichting.
Kijk, hier laten ze de brandstichting al een beetje vallen en vullen ze het aan met een misdrijf tegen het leven gericht. Dat is echt wat je op plat Nederlands gezegd: Gelul!
Ik heb het in mijn brief aan Bleichrodt over het oog om oog, tand om tand principe.
Dat wil zeggen dat wanneer iemand letsel toebrengt aan een ander, moet hem hetzelfde letsel worden toegebracht: een breuk voor een breuk, een oog voor een oog, een tand voor een tand.
Wat hij de ander heeft aangedaan zal ook hem aangedaan worden.
Met andere woorden schrijf ik in mijn brief dat ik zal zorgen dat ik op de één of andere manier van de Nederlandse Staat € 24000 terug steel.

De procureur-generaal
Wie is toch die Bleichrodt?
Ik heb op internet gevonden dat hij lesgeeft hier in Rotterdam, niet zo ver van waar ik woon.
Wat voor soort man is hij?
Ik besluit me eens op de hoogte te stellen.
Op een dinsdagmorgen in mei, de lucht is lauwwarm en aan de hemel wordt de zon bedekt door een grijs wolkendek.
Ik loop van huis over de Admiraliteitskade met rechts het water onder de bomen door en op het eind sla ik links het Bosland op. Daarna onderlangs rechtsaf de Oostzeedijk in en bij de Lambertuskerk blijf ik even staan, mijn schoenveters zijn los, die moet ik opnieuw strikken.

74

Hierna sla linksaf de Hoflaan in en zo via de Slotlaan en Groene Wetering loop ik naar de Erasmus Universiteit.
Hier aan de Erasmus School of criminal Law geeft hij dus les.
Ik transpireer licht door het lopen en blijf in gedachten even staan.
Misschien heeft hij hier samen met Nastja van Strien (zie foto 40.) en Joeri Bemelmans (zie foto 41.) inspiratie opgedaan om het artikel te schrijven, dat digitaal procederen bij de Hoge Raad in alle strafzaken mogelijk is, met als toelichting dat het een nieuwe stap is in de ontwikkeling dat per 1 februari 2020 in alle soorten strafzaken digitaal kan worden geprocedeerd bij de Hoge Raad der Nederlanden.
Daar heeft hij tot nu toe toch wel verdomd weinig van laten blijken toen ik hem in de brieven vroeg om iets aan de gerechtelijke fout in mijn rechtszaak te doen.
Als ik aan die rechtszaak denk overvalt me een griezelig gevoel, fascinerend, afschuwwekkend en ook obsederend.
Alsof ik in de tijd terugga voordat ik met dat stelletje rotzakken te maken kreeg.
Het is alsof alles zichtbaar wordt door de persoonlijke nevels die ze hebben opgetrokken.
Het is allemaal begonnen met de drie mafkezen van rechters tijdens het hoger beroep.
Ik stuurde de voorzitter van het hof: mr. Reina Weening, na haar uitspraak, als verantwoordelijke voor de schade een rekening. Op de verschillende e-mails die ik haar zond kreeg is geen enkele response.
Ten langen leste benaderde ik mr. Jonneke Oosting die per 1 september 2021 de nieuwe president van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden was geworden.
Ik vroeg haar om als intermediair op te treden en een eventuele cassatieadvocaat beschikbaar te stellen omdat de kosten daarvan door zo'n advocaat op zo'n € 20.000 was getaxeerd.
Dat geld had ik niet en bij navraag levert het Juridisch Loket geen cassatieadvocaten.

75

Hetgeen ik vroeg werd door de president van het gerechtshof geweigerd, ondanks dat in de Grondwet staat dat iedere Nederlandse burger recht heeft op juridische bijstand.
Ja, daar is de manipulatie van mij begonnen, ze hebben me bestolen, maar ik liet me niet uit het veld slaan.

De slager keurt zijn eigen vlees

Op 3 april 2023 stuurde ik de Haagse hoofdcommissaris van politie Paul Musscher (zie foto 42.) al een e-mail met het verzoek mijn eGo harddrive terug te geven.
Op 19 april 2023 krijg ik van klachtbehandelaar politie-eenheid de Haag: mevrouw Hedwig Voortman (zie foto 43.) een email waarin ze ontkent ze dat de politie de eGo harddrive in beslag heeft genomen en dat de rest van de klacht zal worden opgepakt zodra het opsporingsonderzoek is afgerond.
Nogmaals dient opgemerkt te worden dat de eGo harddrive van grote waarde is voor mij en mijn levenswerk vertegenwoordigd.
Op deze harddrive staat het grootste archief van Nederlandse en Nederlandstalige criminelen en dat zijn meer dan 1300 bibliografieën.
Dit archief heb ik gedurende vijftig jaar opgebouwd.
Bij het 100-jarige bestaan van Panorama in 2013 is een gedeelte van dit archief tegen betaling van € 25.000 aan mij, door de Finse uitgever Sanoma, onder de naam Crimipedia, gedurende drie jaren op het internet gezet, zie op Google: Panorama lanceert Crimipedia.nl-inct.
Dit archief, dat ik normaal in een kluis bewaar, heb ik tot 22 maart 2023, toen het door de politie werd geconfisqueerd, up-to-date gehouden en dit is van grote waarde voor mij en eenieder die belangstelling heeft voor criminelen.
Een typische vorm van klassenjustitie was de aanpak en mijn veroordeling in de zaak tegen de hoge ambtenaar c.q. de procureur-generaal Bleichrodt van de Hoge Raad contra de burger Mulder.
De Hoge Raad der Nederlanden is de hoogste rechter in Nederland op het gebied van civiel recht, strafrecht en belastingrecht. De Hoge Raad is geen derde instantie maar cassatierechter.

76

Dit betekent dat de Hoge Raad beoordeelt of de feitenrechter het recht goed en objectief heeft uitgelegd en toegepast. Nu wordt Mulder beoordeeld en veroordeeld door een feitenrechter die verantwoording af moet leggen voor de uitspraak aan de Hoge Raad c.q. de procureur-generaal die partij is in de rechtszaak.
In de zaak Bleichrodt contra Mulder is geen rechtsgelijkheid en biedt de Hoge Raad voor Mulder geen rechtsbescherming, dit omdat in de rechtspraak en de rechtsbedeling niet vrij en onbevangen beoordeeld en geoordeeld wordt, want u kent de uitspraak wel: de slager keurt zijn eigen vlees.

Proces-verbaal
Op donderdagmorgen 13 juli 2023 loop ik in de heldere zon naar het bureau op het Doelwater en probeer enige zin in alles wat er was gebeurd te ontdekken.
Ik heb gedacht dat ik mijn recht zou krijgen omdat het hof in Groningen een fout had gemaakt en heb wel begrepen dat moeilijk zou worden om iets recht te buigen dat krom is.
Maar ik heb daarbij niet ingecalculeerd dat die rotzak van een Bleichrodt niet deugd.
Omdat ik nu weet wat ik niet eerder geweten heb, dat Bleichrodt gemeen spel speelt, levert die wetenschap een raar gevoel bij me op.
Het is geen teleurstelling maar de vaststelling dat Bleichrodt ook een doodgewone burger is die het besluit heeft genomen dat ik gestraft moet worden omdat ik zijne voornaamheid had bedreigd. |
Dat alles is nog tot daaraantoe, maar dat de politie daar hand en spandiensten aan zou verlenen en mijn eGo harddrive zou stelen waardoor ik in mijn werk geen beheer had over mijn opgebouwd misdaadarchief maakt me razend.
Zou die Bleichrodt daar opdracht voor hebben gegeven of zou het een individuele actie van een opsporingsambtenaar zijn geweest?
Terwijl de zon mijn lichaam verwarmt kalmeert het mijn boosheid en laat het mijn onmacht afnemen.

77

Voordat ik bij het bureau naar binnen ga, blijf ik even staan en zie in de verte nog het nevelspoor van een straalvliegtuig.
Ik volg met mijn ogen het nevelspoor totdat ik aan het begin daarvan de zilveren glans van het toestel kan zien.
Mijn God wat zou ik daar op dit moment graag in willen zitten.
Nadat ik me aan de balie heb gemeld word ik door Helena Bootsma meegenomen naar een zwak verlichte venster loze kamer, ik vertel haar wat me, wat mijn eGo harddrive betreft, is overkomen en ze produceert het navolgende:

Proces-verbaal nummer	: PL1500-2023
Omschrijving	: aangifte
Feit	: verduistering (evt. in dienstbetreking)
Plaats delict	: Spaansepoort 65, 3011MN Rotterdam
Pleegdatum/tijd	: Tussen woensdag 22 mart 2023 om
08:00 uur en	: dinsdag 28 maart 2023 om 16:00 uur

Ik, verbalisant Helena Bootsman, verklaar het volgende:
Op maandag 3 juli 2023 om 09:52 uur, hoorde ik een persoon die me opgaf te zijn:
Aangever.

Achternaam	: Mulder
Voornamen	: Gerhardus Albertus Maria
Geboren	: 28 maart 1939
Adres	: Spaansepoort 65
Postcode plaats	: 3011 MN Rotterdam

Hij deed aangifte en verklaarde het volgende over het in aanhef vermelde feit, dat plaatsvond op de locatie genoemd bij plaats delict.

Verklaring:
'Ik doe hierbij aangifte van verduistering. Op woensdag 22 maart 2023, omstreeks 08:00 uur kwamen er zes politiemensen bij mij thuis, met veel politiegeweld. Ik werd meegenomen naar het Politiebureau in de Haag. Terwijl ik weg was bleven er vier politiemensen bij mij thuis achter. Mijn vrouw alleen bleef achter met hen. Twee agenten uit Rotterdam bleven nog 10 minuten bij mijn vrouw en daarna zijn deze weer vertrokken.
Er zijn twee andere agenten uit de Haag gebleven in mijn woning, die goederen van mij in beslag namen: Mijn computer, één IPad, één Chromebook en een externe harde schijf eGo. De politieman die de

78

leiding had van de twee, genaamd J. Appels, die wilde geen kennisgeving van inbeslagname opmaken en zei dat hij de mee te nemen goederen zou fotograferen.
Ik had op dat moment geen bewijs van de goederen die meegenomen waren. Op vrijdag 28 maart 2023 kwamen twee mensen van de Haagse politie naar mijn woning. Zij brachten mijn inbeslaggenomen goederen weer terug. Vervolgens kreeg ik een ontvangstbewijs hiervan op papier. Ik zag dat mijn in beslag genomen, externe eGo harde schijf niet op het ontvangstbewijs stond. De externe harde schrijf heb ik ook niet teruggekregen. Het ontvangstbewijs moest ik tekenen en bij mijn handtekening heb ik vermeld dat de externe harde schijf er niet bij was. De externe harde schijf heb ik ook niet teruggekregen. Ik wil graag mijn externe harde schijf terug. Aan niemand werd het recht of toestemming gegeven tot het plegen van het feit. Nadat de verklaring aan de aangever was voorgelezen, verklaarde hij in te stemmen met de verklaring en ondertekende deze.
De aangever,
G.A.M. Mulder.
Opmerking het bovenvermelde proces-verbaal is in Rotterdam op het bureau Doelwater opgemaakt, maar er is het proces-verbaalnummer van de politie uit de Haag (1500) vermeld.

Justitieel biljart

Als ik na enkele weken contact opneem met de politie om te horen of ze al actie op het proces-verbaal hebben genomen word ik door de politie van Rotterdam en de Haag heen en weer gecaramboleerd omdat de politie in Rotterdam op het proces verbaal het bureaunummer 1500 van de Haag heeft gezet.
Bel ik naar Rotterdam dan krijg ik te horen: ‘U moet bij het bureau in de Haag zijn,’ en bel ik de Haag dan zeggen ze: ‘U moet in Rotterdam zijn, want u hebt daar aangifte gedaan.’
Op woensdag 9 augustus 2023 ben ik het zat en stuur ik een e-mail naar Helena Bootsman de opsteller van het proces-verbaal en een kopie daarvan naar Karin Krukkert (zie foto 44.) de nieuwe politiechef van de Eenheid de Haag met de tekst: Geachte mevrouw Bootsman, Op maandag 3 juli 2023 heb ik een proces-verbaal (PV) bij u op laten maken over een delict dat heeft plaatsgevonden op de postcode 3011MN 65.

79

Ik, de gedupeerde, woont daar en heb het delict aangegeven op het bureau Doelwater in Rotterdam.
U hebt dit proces-verbaalnummer opgemaakt en dit het PL 1500 meegegeven van de politie uit de Haag.
Dit is niet juist, het roept bij de politie verwarring op en is misleidend.
Als ik een medewerker van de politie-eenheid Rotterdam aan de telefoon krijg verwijzen ze me naar de politie de Haag en vice versa al ik de politie van de Haag benader.
Ook vind ik het oneerlijk naar mij, de persoon die aangifte doet, omdat ik hierdoor in moeilijkheden raak bij het starten van een eventuele rechtszaak.
Ik wil dat u dit op korte tijd rectificeert en maak er melding van bij iedereen die ik van de politie aan de telefoon krijg en die voor het dilemma wordt geplaatst wat ze met mijn telefoontje aan moeten. Vriendelijke groet, Gerhardt Mulder.
Noch Helena Bootsman noch Karin Krukkert reageert op mijn e-mail en ik open de klachtenpagina van www,politie.nl en deponeer mijn klacht over de verduistering van mijn eGo harddrive, daarover later meer.

Op weg naar het oordeel

Op deze speciale morgen van de terechtzitting ga ik met mijn lief, de kraag opgeslagen tegen de wind, richting de Metro.
Nadat we onze OV-chipkaart voor het venstertje hebben gehouden en we onbelemmerd de trap aflopen, kijken we neer op de passagiers die op het perron staan.
Het is het spitsuur van de ochtend.
We kunnen bijna gelijk doorlopen de Metro in, die juist is aangekomen.
Tegen elkaar aangeleund, stappen we na twee minuten alweer uit, we zijn op de Beurs en hier nemen we de E-lijn van de Metro naar de Haag.
Bij de halte Meijersplein stap een lange man in, hij heeft een zwarte regenjas aan en gaat tegenover ons zitten.
Mijn blik kruist die van hem, op zijn scherpe wat hoekige gezicht verschijnt een lichte glimlach.

80

Hij knikt naar me in een stille begroeting en ik knik terug.
Wie is die man, ik ken hem niet.
Die gedachte is niet zo zeker want ik merk de laatste tijd dat ik Renée regelmatig vraag: 'Wie is dat?'
Zij antwoord dan soms: 'Doe niet zo gek we hebben die een paar dagen geleden nog gesproken.'
Als we uitstappen hebben uitgecheckt en de roltrap naar beneden nemen staat de man in de zwarte regenjas vlak voor ons.
Het is druk, we doen rustig aan.
De man met de regenjas heeft haast, met grote stappen gaat hij andere reizigers voorbij naar de uitgang.
Wanneer we ons hebben ontworsteld aan de drukte en buiten staan, steekt Renée haar arm door de mijne.
'We hebben een uur de tijd, zullen we ergens koffiedrinken?'
Dicht bij het station ontdekken we een gezellig terrasje en daar drinkt mijn lief een espresso en ik een cappuccino.
De rechtbank is op een steenworp afstand van het station en een bereidwillig manspersoon, die met een flesje bier op een bankje zit wijst ons de weg.

La comedia de la justicia
We zijn niet alleen, ook één van mijn zonen en mijn dochter verschijnen in het gerechtsgebouw, om hun vader te steunen.
De man met de zwarte regenjas zie ik in de wachtkamer zitten en ook enkele nieuwsgierige journalisten.
Mijn advocaat Mr. Albayrak, die zich bij ons heeft gevoegd, geeft me nog wat advies voor we naar binnen gaan.
'Zeg nu maar dat het je de spijt en dat je helemaal de kluts kwijt was door het gedoe met rechtszaak en het geld dat je niet kreeg.'
Het is hetzelfde dat hij me bij Marianne Rootring had gezegd.
Nadat ik samen met mijn raadsheer en het gevolg de rechtszaal ben binnengegaan, komt de politierechter binnen, die samen met de officier van justitie en een griffier Ruben Hollander (foto 45.) plaats nemen.
De herinnering aan de rechter-commissaris dringt zich op, beide rechters lijken op elkaar en dat vind ik verontrustend.

81

Ik krijg het gevoel van een déjà vu, want de woorden zijn hetzelfde, maar uitgesproken door een andere rechter.
Marianne Rootring nam alleen het woord, nu is er een professional in de vorm van een officier van Justitie ingeschakeld, die de aanklacht van het feit dat we hier zitten zal toelichten.
Zij gaat vertellen wat me ten laste wordt gelegd.
Na de gebruikelijk inleiding vertelt de officier met een stalen gezicht dat ik Bleichholdt had bedreigd en afgeperst.
Het eerste is niet waar en het tweede ook totale onzin.
Ik weet nu ik dit schrijf dat ze het in het geschreven vonnis met me eens zijn, maar dat op het moment suprême nog niet.
De show must go on en de lippen van de officier van justitie vormen zich tot een minzame glimlach.
Haar bruine ogen staan nadenkend, ze heeft een blik van wat zal ik voor die oude man nu eens voor straf eisen.
Dan komt ze met het voorstel om voor mijn bedreiging tot brandstichting een taakstraf te geven of wanneer dat niet wordt nagekomen dan maar een hechtenis.
Ik voel mijn maagspieren samentrekken.
Zouden ze me godverdomme een straf geven voor het feit dat ik de wet van Mozes aan die klootzak van een Bleichrodt heb uitgelegd.
Hebben ze bedreiging van brandstichting gemaakt van mijn oog om oog, tand om tand principe van vergelding met precies hetzelfde onrecht dat het slachtoffer is aangedaan door de dader.
Ik kijk opzij naar mijn advocaat die me met de starre blik van een demente aanstaart.
Er is een verbond, abstract, zelfs misleidend onder deze omstandigheden, maar het is er.
Dat verbond is dat de mindere rechter gehoorzaamd aan de wil van de opperrechten.
Deceptio alteram partem juris, zoals een Romeinse rechter zei: Bedrog is het andere deel van de wet, m.a.w. Barbertje moet hangen!

82

Het is droge kost, het opsommen van wat ik volgens Justitie zou hebben gedaan en ze voert een tragedie op alsof ik haar baas naar het leven heb gestaan.
De politierechter mr. Judith Bakels oreert tegen beter weten in, enkel om haar hogere baas de procureur-generaal te behagen in mijn zaak, want ook in dit geval kan ook Judith niet ontkomen aan de werking van krachten, die de overhand krijgen wanneer haar positie en carrière in geding komt.
Raadsheer mr. Albayrak, mijn advocaat, wil wat zeggen, maar ik schud van nee.
Laat ze maar lullen, het is toch vechten tegen de bierkaai.
Rechter Bakels beslist een taakstraf voor de duur van 40 uren subsidiair 20 dagen hechtenis met aftrek overeenkomstig artikel 27 Wetboek van Strafrecht, waarbij elke dag op twee uur wordt gewaardeerd.
Dat is duidelijk en ze komt tot die uitspraak, die meer is dan ze oorspronkelijk in gedachten had, voordat ze zich met de griffier zich ruim tien minuten had verwijderd.
Ik vraag me af wat ze daar in beslotenheid hadden gedaan, waren ze intiem geweest of hadden ze gedelibereerd over de straf die ik uiteindelijk zou krijgen.
Alleen God mag het weten, maar die bestaat niet.
Natuurlijk teken ik geen hoger beroep aan en ook de officier van Justitie had daar geen zin in, die doet eveneens afstand van rechtsmiddelen.
De uitspraak van rechter Judith Bakels kan men niet serieus nemen, dit is puur klassenjustitie en ik weiger tegen zo'n rechtspraak, dat geen rechtspraak is, in hoger beroep te gaan.
Ik had ingestemd dat mij een pro deo advocaat was toegewezen, een heel aardige en empathische jurist, maar achteraf gezien had hij de rechter moeten wraken.
Wraking is een procedure bij de rechtbank, die bedoeld is om de objectiviteit van een rechter te beoordelen.
Het is daarmee een middel ter verzekering van de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter.
Iemand die partij is in een rechtszaak, moet ervan op aan kunnen dat de rechter in die zaak onpartijdig is.

83

Nu, hoe je het ook wendt of keert; de rechter kan in dit geval niet onpartijdig zijn omdat die hiërarchisch onder de procureur-generaal valt.
Denk je nu echt dat zo'n rechter onpartijdige en objectief zal zijn en tegen de wens van de opperrechter in zal gaan, die wil dat barbertje moet hangen?
Natuurlijk niet en dit is klassenjustitie bij uitstek!!!
Blijkbaar heeft ze zelf ook door dat zoiets niet de beugel kan, want na acht jaar rechter te zijn geweest is Judith binnen 2 maanden na mijn vonnis, sinds 07 augustus 2023 geen rechter meer. De vraag 'waarom?' houdt mij sindsdien bezig

Taakstraf
Door al de drukte die zo'n trammelant rondom met de eGo harddrive heb ik dus ook nog de 36 dagen taakstraf die ik moet doen.
Ik was er helemaal niet bezig, maar op 3 juli 2023 krijg ik een e-mail van Wies Scheffers.
Who the fuck is Wies Scheffers?
Ik moet per e-mail een code opvragen en als ik die heb en ingevuld toont de mail het bericht van de reclasseringsmedewerkster Mevrouw Scheffers die me mailt dat ze op vrijdag 21 juli me om 9.30 uur telefonisch zal benaderen.
Dan komt de dag dat ik aan de koffie met een froufroutje zit en mijn IPhone gaat.
De getrainde en warme stem van Wies Scheffers meldt zich, die me goede morgen wenst.
Ze is medewerkster werkstraffen van de werkstrafunit Zuidwest Team 2 Rotterdam van de Reclassering Nederland.
Een mondvol. maar goed zelfs het meest miserabele beroep moet een naam hebben.
Ze vraagt of ik ben wie ik zeg dat ik ben.
Als is vastgesteld dat dit geval is vraagt ze toch met wat verbazing in haar stem:
'U bent vierentachtig jaar?'
'Ja, ik ben nog van voor de oorlog.'
Even is het stil... "U hebt wel een jonge stem.'

84

Daar trap ik niet in.
'Ja, maar ik ben wel oud.'
'Zo'n oude client heb ik nog niet gehad.'
Klant ik ben helemaal geen klant, een klant is iemand die iets koopt.
'Ik ben toch geen client?'
Even is het stil ... 'Zo noemen we onze cliënten wel', wat bent u dan?
'Een veroordeelde.'
Ze begint me het hemd van het lijf te vragen, wat toch wat aanmatigend is voor een man op mijn leeftijd, die graag zijn lijf bedekt houdt
Ik ben goedwillend en beantwoord al haar vragen zelfs de meest intieme.
Ze wil weten wat voor medische klachten ik heb.
Ook al vind ik dat ik dit eigenlijk niet kenbaar hoef te maken aan een persoon die ik niet ken en waarmee ik alleen een telefoongesprek heb, ik beantwoord alles zo goed mogelijk.
Voor de lezer houdt ik dit geheim, maar ik vertel haar dit wel in het gesprek dat we hebben.
Dan komt het fait accompli| over de taakstraf.
Ze stelt voor dat ik als taakstraf textiel ga sorteren en legt me uit hoe dat gaat.
Ik leg haar uit dat ik de lichamelijke gesteldheid heb van een manspersoon van 84 jaar, die opgezadeld is met afnemende kracht, stijfheid in gewichten en verder wat lichamelijke onvolkomenheden.
'Kunt u zittend werk doen?'
Ik beaam dat.
'Wilt u dat?'
Natuurlijk wil ik dat niet, zoiets moet ze niet vragen, het is een straf die me is opgelegd., maar ik moet dat, dus ik beaam dat ik zittend wel werk kan doen als het verplicht is.
'U dient een taakstraf uit voeren van 36 uur en mijn vraag is: Wat kunt u eigenlijk?'
'Bedoelt u daarmee hoe mijn fysieke conditie is?'
'Ja, dat bedoel ik.'

85

‘Dat ligt eraan wat het werk is?’
Ik zie mezelf al aan een tafel zitten en zes verpakte condooms in een doosje doen en opzij leggen of zes in plastic gesealde flessen Chrystal Clear op een pallet zetten.
Het eerste zou ik wel kunnen maar het tweede niet.
‘Kunt u kleding sorteren?’
‘Hoe stelt u zich dat voor?’
‘Zittend.’
‘Wilt u dat?’
‘Ja. dat wil ik wel.”
Goed, dat is dan afgesproken, u hoort verder wel van ons.

Electronic mail
De volgende morgen bel ik de reclassering en vraag naar het e-mailadres van Wies Scheppers.
Als ik dat heb stuur ik haar de volgende e-mail:
Geachte mevrouw Scheffers,
In het eerste uitdiepende telefoongesprek heb ik u globaal vertelt wat ik aan medische klachten heb.
Ik vind dat ik dit eigenlijk niet kenbaar hoef te maken aan een persoon die ik niet ken en waarmee ik alleen een telefoongesprek heb.
Wel wil ik kwijt dat ik een oude man ben met klachten die het ouder worden met zich meebrengt, zoals slijtage en minder functioneren van het lichaam.
Naarmate ik ouder werd kreeg ik hernia, waarvoor ik geopereerd ben, artrose, pijn en stijfheid in de gewrichten en daarbij prostaat- en hart-problemen.
Hiervoor ben ik in 2015 geopereerd.
Ik slik dan ook dagelijks medicijnen.
Met mijn rechterhand kan ik niet werken en nu komt u met het voorstel dat ik dan maar met de linkerhand kleding moet sorteren.
‘Zittend?’
‘Ja, wel zittend.’
‘Wilt u dat?’
‘Ja. dat wil ik wel.’
U vraagt niet: ‘Kunt u dat?’
Ik heb gisterenavond een kwartier geoefend, zittend op een stoel.

86

Heb geprobeerd om een tijdschrift van ongeveer 500 gram met de linkerhand uit een voor me staande mand te pakken en links van me in een andere mand te gooien.
Om uw niet gestelde vraag te beantwoorden:
‘Dat kan ik wel, maar na zo’n vijftien minuten krijg ik al last van vermoeidheid en door de steeds herhaalde roterende beweging van mijn romp pijn in mijn rug en arm.’
Het is nu de volgende morgen en ik heb van die vijf minuten nog steeds een pijnlijk gevoel in mijn schoudergewricht.
Er moet toch heus wel een taakstraf te vinden zijn die ik wel kan doen?
Met vriendelijke groet,
Gerhardt Mulder.
De follow-up is dat ik opnieuw een telefoontje van mevrouw Scheffers krijg en dan zegt ze dat een daarvoor gespecialiseerde arts mij, na een uitvoerig telefoongesprek, een diagnose zal stellen over mijn mogelijkheden voor een taakstraf.

Dokter Raphaël Tan

De naam Raphaël staat voor 'genezende kracht', maar ook de energie van deze engel is liefdevol en helend.
Deze engel beschermt reizigers, pelgrims en arme zielen.
Ik beschouw mezelf als één van de arme zielen en krijg het bericht dat dokter Raphaël Tan (zie foto 46.) me op woensdag 23 augustus tegen half elf in de morgen zal bellen.
Dat gebeurt ook precies op die tijd en ik heb met de dokter een lang een prettig gesprek.
Het blijkt een aardige, sympathieke en emphatische arts, meelevend in het onderzoek naar wat ik fysiek wel zou kunnen.
Samen komen we tot de slotsom dat ik zittend werk aan een tafel kan doen, waarbij ik bijvoorbeeld met mijn ‘gebrekkige’ rechterhand een kartonnen doosje vasthoud, waarin ik met mijn linkerhand pillen, condooms of wat voor kleine artikelen dan ook kan verpakken.
Hierna vertel ik de dokter dat ik als schrijver en onderzoeksjournalist tot de ontdekking kwam dat er heel veel dokter Tans te vinden zijn in Nederland.

87

Hij reageert daarop dat familienaam Tan zowel in China, Japan, Suriname, Vietnam en Indonesië voorkomen en dat hij van Indonesische afkomst is.
Ik reageer daarop dat ik verschillende keren in Indonesië ben geweest en daarover ook twee boeken had geschreven, zo ook het boek: Indonesische Volksgebruiken.
Hij lacht.
'Dan weet u denk ik meer van Indonesië dan ik.'
Kortom we hebben een heel plezierig gesprek.
Dat vindt dokter Tan ook, zo vertelt hij voordat we de verbinding verbreken.

De volgende dag op donderdag 24 augustus ontvang ik een mail dokter Tan met zijn diagnose. Hij stelt vast dat ik op dit moment op basis van zijn 'diagnostiek' en aan de hand van objectieve en subjectieve bevindingen, komt hij tot de volgende conclusie.
Die stuurt hij ook mevrouw Wies Scheffer per e-mail.
Geachte heer/mevrouw,
Terugkoppeling belastbaarheidsonderzoek 23-08-2023
Tijdens het telefonisch consult is met belanghebbende besproken dat deze beperkingen ondervindt in de domeinen Dynamische Handelingen; lichte bewegingsbeperking, dominante rechterhand beperkt in grijpen, knijpen.
Op basis van de informatie, voor zover mij bekend, acht ik belanghebbende met inachtneming van voornoemde beperkingen, momenteel in staat de werkstraf uit te voeren; licht zittend inpakwerk met kleinere/lichte voorwerpen 3 dagen/week van elk 8 uren.
Met vriendelijke groet,
R. Tan, arts
BIG-nummer 49046062601

De volhoudster Scheffers
Dan krijg ik opnieuw mevrouw Wies Scheffers aan de telefoon en ze blijkt niet alleen hardleers maar ook zo vasthoudend als een terriër en die enkel haar eigen mening door wil drukken.

88

Ondank hetgeen dokter Tan diagnosticeerde begint ze weer over het sorteren van textiel met de motivering dat ze anders geen werk als taakstraf voor me heeft.
Als ik haar erop attendeer dat ik dat textiel sorteren wel wil maar niet kan, komt ze met de beslissing dat ze me dan doorverwijst naar de sociale werkplaats in Schiedam, waar ze misschien dan wel werk als taakstraf voor me hebben.
Ze schildert me een situatie voor dat dit minder prettig voor me is, dat ik daar geen telefoon mag hebben en dat op deze werkvoorziening mensen werken die door een lichamelijke, psychische of verstandelijke handicap niet onder normale omstandigheden kunnen werken.
Wies mail ik dat ik wat overdonderd ben door ons telefoongesprek en ik schrijf haar dat ik haar niet begrijp en dat ze blijkbaar wat anders van dokter Tan heeft gelezen dan ik.
Ik heb uit de diagnose van dokter Tan begrepen dat bij mij is vastgesteld dat ik in de domeinen dynamische handelingen, lichte bewegingsbeperking, dominante rechterhand beperkt in grijpen en knijpen.
Dat ik met inachtneming van voornoemde beperkingen in staat ben als werkstraf uit te voeren: licht zittend inpakwerk met kleinere lichte voorwerpen.'
Verder schrijf ik haar dat het buitegengewoon frustrerend, pijnlijk en psychisch ontoelaatbaar is me onder druk te zetten om dingen te laten doen, die ik niet kan doen.
Dokter Tan en ik hebben als voorbeeld besproken dat ik zittend werk zou doen, en met mijn beperkte rechterhand een kartonnen doosje vasthoudt en met mijn linkerhand daarin kleine en lichte voorwerpen doe.
Dan krijg je de vraag: wat zijn kleine, lichte voorwerpen.
U begon in ons telefoongesprek opnieuw, schijnbaar zonder inlevingsvermogen, met de vraag over het voorbeeld textiel waarover u het eerder hebt gehad.
Ik weet uw leeftijd niet, maar stel u eens voor dat uw vader of grootvader 84 jaar is, reumatisch, evenwichtsstoornis en ernstige beperkingen heeft aan zijn rechterhand.

89

Vraag u dan eens af wat die vader of grootvader uren achter elkaar kan doen.
Ik sluit mijn e-mail dan nog steeds af met vriendelijke groet.
De reactie van Wies Scheffers is kort en krachtig, ze reageert op mijn mail met: Uw reactie zal ik doorgeven aan mijn collega die uw zaak overneemt.
Uiteraard zijn wij er niet op uit om cliënten werk te laten doen waartoe zij niet in staat zijn.
U kunt met uw begeleider afstemmen wat u wel en niet kunt.

Introductie van Ron Clarijs
De collega die de zaak overneem is Ron Clarijs, medewerker werkstraf Reclassering Nederland.
Mijn nieuwsgierigheid is gewekt en ik vind op internet een redactioneel artikel van hem, waarin hij stelt:
'Ik voer regelmatig onaangekondigde controles uit. Mijn ervaring is dat dit noodzakelijk is, hoofdzakelijk om positieve feedback te geven. Meestal gaat dit over de plaatsing van cliënten, is het project vol of niet, en over controle van de urenlijsten. Ook komt het voor dat urenlijsten al enige tijd liggen zonder dat er iets mee gebeurt. Controle zorgt er dan voor dat we de gegevens kunnen verwerken en een nieuwe werkgestrafte plaatsen.'
Dat is de man die ik moet hebben want hij gaat over de plaatsing en hij moet daarbij rekening houden met de psychische en fysieke mogelijkheden van de veroordeelde.
Op 1 september 2023 ontvang ik een brief van hem en ook al heb ik hem niet gesproken, hij overvalt me populair gesteld met een voldongen feit.
Op 30 augustus 2023 begint hij zijn brief met: 'Uw werkstraf is bij LWP Bettoweg (Leerwerk Projecten) en bij deze sturen wij u een lijst met de dagen waarop u gaat werken.'

Hohoho, wat denk je nu eigenlijk wel Ronnie? We zijn niet in de tijd dat de moffen hier in Nederland het voor het zeggen hadden, daar heb ik overigens nog een oorlogstrauma aan overgehouden. Die moffen hadden de opdracht Befehle sind befehle, und sie müssen befolgt werden.

90

Wat verongelijkt stuur ik Ron Clarijs een e-mail en die begin ik met: In reactie op uw brief heb ik enkele opmerkingen:
'Uw eerste rooster dat u opstuurde over de werkzaamheden in de middag prefereer ik buiten de werkzaamheden in de morgen.
Uw opmerking dat ik mevrouw Scheffers heb laten weten dat ik liever 's morgens de taakstraf verricht is niet helemaal juist. Ik heb namelijk de toevoeging gebruik: 'als het maar niet voor negen uur is.'
Verder heb ik uw opmerkingen over het groepsproject LWP gelezen en wil het navolgende opmerken:
Reclassering Nederland is een zelfstandige stichting.
De rechter heeft mij een taakstraf opgelegd en ik ben daardoor verplicht om een aantal uren zinvol en onbetaald werk te verrichten.
Dat moet ik doen onder toezicht van de reclassering, dit om te voorkomen dat ik een strafbaar feit pleeg.
Die taakstraf zal ik vanzelfsprekend doen en me er ook niet aan onttrekken, maar de rechter heeft me niet veroordeelt tot het inleveren van mijn telefoon en ook niet dat ik niet mag praten of zingen, te eten en te drinken of naar het toilet gaan als dat nodig is.
Ik zit niet in de gevangenis en de daar geldende regels zijn hier niet van toepassing.
Ik ben enkel en alleen veroordeeld zinvol en onbetaald werk te doen.
Aan een Groepsproject (LWP) leerwerkplek of een leerwerkbaan is een opleiding gekoppeld.
Daarom is er sprake van werken en leren.
De opleiding zorgt met name voor de theoretische basis van de werknemer.
Op de leerwerkplek leert men de theorie toepassen en leert men daadwerkelijk vaardigheden te ontwikkelen in een bepaald beroep.
Erg zinvol is dat voor een ontwikkelde 84-jarige man niet.
Zinvol werk is werk dat je motiveert en energie geeft, omdat het aansluit bij je interesses, vaardigheden en waarden.

91

Reclassering Nederland behoort er enkel voor te zorgen dat ik de werkstraf op de juiste manier verricht.
Ik ben op leeftijd en heb de zorg voor mijn vrouw en voor haar moet ik altijd telefonisch bereikbaar zijn.
Ook krijg ik telefoontjes van mijn uitgever en boekhandelaren die ik dien te beantwoorden.
Het inleveren van mijn telefoon en opbergen in een kast belemmert me in mijn inkomen.
Graag wil ik van u weten wat de werkzaamheden zijn die ik in Schiedam als taakstraf dien te verrichten en of die passen in mijn fysieke mogelijkheden zie dokters diagnostiek en dat alles doe ik met mijn vriendelijke groeten.'
Een week later zie ik op mijn telefoon een rood nummer, dat impliceert dat iemand getracht heeft me te bellen en dat ik dat telefoontje heb gemist.
Ogenblikkelijk, het is dan 7 september 2023, bel ik terug.
Ron Clarijs van de reclassering is aan de telefoon en die vraagt of ik even geduld wil hebben.
'Ik ben net met iemand in bespreking en bel u met een kwartiertje terug.'
Het wordt een stevig kwartier en in die tijd raak ik weer even in een depressie.
Ik sta op uit mijn stoel, loop naar de bar in de hoek van de kamer til de klep omhoog, pak een glas en de fles Bulleit bourbon en schenk het glas halfvol.
Net als ik weer plaats heb genomen gaat de telefoon opnieuw en dat jaagt me schrik aan.
Ik houd mijn adem in en stort me op het toestel.
Ik kan me niet opnieuw laten bellen.
In zo'n tijd van depressie doet dat akelige dingen met de stilte.
Ik moet de soepele en kruidige afdronk even uitstellen.
Het is de zesenvijftigjarige Ron en die is geen familie van de Rotterdamse Piet Clarijs waarmee ik in het verre verleden zaken heb gedaan.
Ron komt uit het Brabantse en hij heeft dat dialect prachtig verborgen in een wat deftige tongval.

92

Hij heeft zijn beide ouders nog niet zo heel lang geleden verloren en heeft begrip voor mijn fysieke tekortkomingen.
Ron vertrouwt me toe dat hij ook niet goed begrijpt hoe de rechter op mijn leeftijd een taakstraf heeft kunnen geven, maar zegt heel terecht dat hij daar verder niets aan kan doen.
Ik begrijp het, het is de Duitse mentaliteit van de Nederlandse juridische macht: Orders zijn orders en orders dienen te worden opgevolgd.
Ron zal er alles aan doen om te proberen of ik in de stille kamer wat schrijfwerk mag verrichten, maar beloofd dat niet.

Mijn eGo harddrive

Na mijn aangifte heb ik niets meer van Helena Bootsman of Karin Krukkert gehoord en via verschillende telefoongesprekken probeer ik mijn eGo harddrive bij de politie te traceren.
Zij zijn beroeps en ik een goedwillende amateur en ze werpen allerlei barrières op.
De eerste belemmering tot een gesprek is: Je hebt de aangifte bij de politie in Rotterdam gedaan, dus daar moet je zijn en niet bij ons.
Het feit dat Bootsman me bij het opmaken van het proces-verbaal handig heeft misleid door, zonder dat ze me daar in kennis van heeft gesteld, het bureaunummer van de politie in de Haag te gebruiken maakt het mogelijk dat de politieambtenaar die ik opbel me steeds naar het andere bureau verwijst.
Ik open de klachtenpagina van www,politie.nl en deponeer mijn klacht over de verduistering van mijn eGo harddrive bij het VIK. Veiligheid, Integriteit en Klachten, onder de kopregel: Ernstige klacht over de politie de Haag.
Feiten:
Op 22 maart 2023 is een politie-eenheid bestaande uit 6 personen, waarvan 2 medewerkers van de politie uit Rotterdam en 4 van de politie uit de Haag mijn woning binnengetreden.
Hierop hebben 2 politiemedewerkers, inspecteur Hendrik Hilbert Schut en hoofdagent Pieter Sietze de Zeeuw me meegenomen naar de politie in de Haag waar ik, na fouillering en inname

93

van o.a. mijn Huawei telefoon, in een politiecel voor onderzoek ben opgesloten.
De twee politiemedewerkers uit Rotterdam hebben daarbij 'denkelijk' toezicht gehouden en de twee medewerkers uit de Haag die bij mijn vrouw in huis zijn achtergebleven: J. Appels (M) en I. Honsbeek (V) hebben, nadat ook hun Rotterdamse collega's waren vertrokken, een Hewlett Packard computer, Chromebook Acer, een eGo harddrive en een IPad meegenomen.
De politiemedewerker J. Appels wilde op uitdrukkelijk verzoek van mijn vrouw geen Kennisgeving van Inbeslagname (K.v.I.) opmaken en aan mijn vrouw geven.
Hij stelde: 'Ik maak er wel foto's van.' (zie bijlage 5. van de foto waar de eGo harddrive op staat)
Op 28 maart 2023 - mijn 84e verjaardag - kwam de politiemedewerkers F. Boers uit de Haag de inbeslaggenomen spullen terugbrengen met uitzondering van de eGo harddrive.
Ik ben schrijver van misdaadboeken en op de eGo harddrive staan meer dan 1300 biografieën met foto's van in ons land wonende of verblijvende criminelen.
Ik heb van het ontbreken van de eGo harddrive melding gemaakt bij de handtekening op het ontvangstbewijs en heb daarop diverse e-mails verzonden naar de politie in de Haag met de opmerking dat ik de eGo harddrive z.s.m. terug wilde omdat ik door het missen daarvan belemmerd werd in mijn schrijfwerk.
Op 3 april 2023 stuurde ik een email naar de Haagse commissaris Paul van Musscher en die liet me via zijn medewerkster weten dat ik eerst de rechtszaak moest afwachten en dat dan de inbeslaggenomen spullen terug zouden worden gegeven.
Ze was blijkbaar niet op de hoogte dat het ik het grootste deel al op 28 maart terug had ontvangen.
Op maandag 12 juni 2023 was de rechtszaak, er werd geen hoger beroep aangetekend en vanaf die dag probeerde ik opnieuw mijn eGo harddrive terug te krijgen bij de politie uit de Haag.
Ook staat de eGo harddrive wel op de foto's die J. Appels heeft gemaakt en onbetwistbaar hebben gezien dat die is meegenomen, kwam die opmerking van de politie hard aan.

94

Gelet op de waarde van de harddrive, waar meer dan vijftig jaar archiefwerk en onderzoek is opgezet en die normaliter in een kluis wordt bewaard is dit onverteerbaar.
Op 3 juli 2023 had ik daarvan al aangifte gedaan bij de politie in de Haag en de verbalisant was de politiemedewerkster Helena Bootsman.

De klachtenbehandelaar
Eind augustus krijg ik een telefoontje van mevrouw Hedwig Voortman, klachtbehandelaar van de politie-eenheid de Haag.
In het telefoongesprek zegt ze dat de onderzoekers van de teams Veiligheid, Integriteit en Klachten (VIK) mijn klacht gaat onderzoeken en dat het nummer PL1500 is gekozen, omdat mijn aangifte door VIK de Haag, afdeling interne onderzoeken, zal worden behandeld.
Ik ga er verder niet op in, het is een kul-verhaal want bij de aangifte bij mevrouw Bootsman was haar nog helemaal niet bekend dat dit onderzoek bij het VIK plaats zou vinden.
Mevrouw Voortman zei dat het feit dat de VIK de zaak zou onderzoeken en dat de ingediende klacht met het reg.nr: 230814-PS079560482 met deze toezegging zou sluiten.
Ze heeft me die middag dat alles in een e-mail bevestigd, waarin aanvullend werd vermeld, dat als ik over uw aangifte contact op willen nemen met de Nationale Politie vraagt u dan naar VIK de Haag.
Er zal dan een terugbelverzoek worden aangemaakt door het Regionaal Service Centrum (0900-8844).
U kunt dan het nummer van uw aangifte 2023204843 vermelden, dit is voldoende om uw aangifte terug te vinden in onze systemen.
Ze meldt verder dat het even kan duren voordat er contact met me wordt opgenomen vanuit de afdeling interne onderzoeken.
Maar ik word op zijn plat Rotterdams in de zeik genomen.
Je zou toch denken of verwachten dat bij zo’n criminele activiteit als het stelen van iets waardevols van een verdachte er direct actie zou worden ondernomen.

95

Maar de VIK doet haar initialen eer aan want ze behandelen me als een Vervloekte Infantiele Klant.
Ik hoor niet van hen en als ik 0900-8844 bel en een terugbelverzoek van het VIK doe, wordt daar geen gehoor aan gegeven.
Daarom stuur ik een e-mail naar het VIK en vraag hoe het met mijn klacht is gesteld.
Op 4 september krijg ik de verrassende e-mail van het VIK, met de tekst:
Beste meneer Mulder,
Uw aangifte is op dit moment nog niet in behandeling genomen.
Uit de beschikbare informatie begrijp ik dat uw harde schijf tijdens een doorzoeking in uw woning op 22 maart 2023 in beslag werd genomen.
Graag wijs ik erop dat u beter contact op kunt nemen met het onderzoeksteam dat bij u thuis is geweest.
Zij kunnen dan overleggen met de officier van justitie over teruggave van uw harde schijf.
M.b.t. uw aangifte kan ik niet zeggen wanneer deze in behandeling wordt genomen.
Vriendelijke groeten,
Ruud Spies.
Team Vik de Haag.

Ruud Spies heeft dus helemaal geen idee waarover het gaat, hij rijdt de tweede etappe, terwijl we de finish van de zesde etappe al zijn gepasseerd.
Ik heb ook geen idee wat voor rol mevrouw Voortman daarin speelt, maar ik heb het gevoel dat ze me niet serieus nemen.

Op 5 september 2023 stuur ik haar een verontwaardigde e-mail:
Mevrouw Voortman,
Langzamerhand begin ik genoeg te krijgen van het gemanipuleer van justitie.
Eerst dat gedoe met het 1500 nummer en u mailt me dat het VIK de zaak zal behandelen.

96

Ik krijg op mijn telefoongesprek met het VIK geen reactie wel krijg ik op 4 september 2023 een e-mail met de navolgende tekst (zie boven).
Kijk mevrouw Voortman, dit wordt voor mij het trekken aan een dood paard en daar begin ik verstandige wijs niet aan
De ernst van de situatie is de politie denkelijk niet duidelijk.
Doordat de eGo met mijn misdaadarchief nog steeds ergens bij de politie rondzwerft of is verdonkermaand kan ik mijn werk niet doen.
Ik ben bezig om over deze real-crime misdaad een boek te schrijven want ik moet toch inkomen genereren, de cover is al gemaakt.
Ook heb ik de ombudsman al de informatie over deze zaak gegeven en kijk wel hoe deze zaak afloopt.
Ik ben overigens in uw interventie wel erg teleurgesteld,

Natuurlijk krijg ik op staande voet een bericht terug van mevrouw Voortman en de haaibaai ’íkt’ maar door: In uw mail spreekt u over gedoe met het 1500 nummer, dit heb ik telefonisch aan u uitgelegd en dit ga ik niet nog een keer doen.
Ik heb u inderdaad gemaild dat het VIK, afdeling Interne Onderzoeken, de zaak zal behandelen.
Ik heb zojuist gesproken met de afdeling Interne Onderzoeken en zij gaan uw zaak behandelen op het moment dat uw zaak aan de beurt is.
Momenteel zijn er nog diverse lopende zaken voor u die eerst in behandeling genomen worden.
Uw aanname dat er niets met uw aangifte wordt gedaan is niet correct.
Afdeling Interne Onderzoeken heeft aangegeven dat zaak nog niet in behandeling is genomen.
Dit zegt niet dat uw zaak niet in behandeling genomen wordt, alleen nog niet op dit moment.
Onderstaand de tekst uit de mail die ik al eerder aan u heb verzonden: Mocht u over uw aangifte contact op willen nemen met de Nationale Politie vraagt u dan naar VIK de Haag. Er zal dan

97

een terugbelverzoek worden aangemaakt door het Regionaal Service Centrum (0900-8844).
U kunt dan het nummer van uw aangifte 2023204843 vermelden, dit is voldoende om uw aangifte terug te vinden in onze systemen.
Ook heb ik bij u aangegeven dat het even kan duren voordat er contact met u wordt opgenomen vanuit de afdeling interne onderzoeken, daar het momenteel de vakantieperiode is en het heel erg druk is.
Nogmaals wil ik u erop wijzen dat wanneer u informatie wenst m.b.t. uw aangifte u een terugbelverzoek voor de afdeling Interne onderzoeken, kunt indienen.
Ik ben van de afdeling klachten dus het is niet handig wanneer u mijn naam noemt c.q. een terugbelverzoek voor mij laat aanmaken.
Ik kan u geen antwoord geven op uw vragen m.b.t. uw aangifte en/of lopende interne onderzoeken.
Ik vind het spijtig te horen dat u in mijn interventie teleurgesteld bent.
Ik heb u twee keer teruggebeld en ik heb ook uw voicemail ingesproken.
Vervolgens ontving ik van u een mail dat ik geen contact zou hebben opgenomen.
Dit is uw visie, die ik niet deel.
Op toekomstige correspondentie, die geen betrekking hebben op klachten, zal ik niet meer reageren.
Ik vertrouw erop u hiermede voldoende te hebben geïnformeerd.
Vanzelfsprekend moet ik daarop reageren omdat de klachtenbehandelaar zo empathisch is al een middeleeuwse beul en maar niet wil begrijpen dat dit voor mij een halszaak is.
Zonder mijn eGo harddrive mis ik alle vergaarde informatie om mijn boeken te schrijven.
Op dat moment besluit ik om dan maar een boek over deze zaak te schrijven en ik ken de titel al: Justitiële rotzakken.

98

Ik mail haar terug: Als u leest wat Ruud Spies me stuurt, dan kunt u niet anders dan de gevolgtrekking maken dat mijn zaak voor de Haagse politie niet zo urgent is.
Het is schandalig en inacceptabel dat de Haagse politie niet als de gesmeerde bliksem zorgt en/of uit gaat zoeken waar mijn eGo harddrive is gebleven.
U bent blijkbaar ongevoelig voor de schade die ik daardoor lijd.
Het is treurig te moeten constateren dat u blijkbaar niet de juiste persoon bent en niet de zeggenschap heeft om wat voor me te betekenen.
Ik zal dan ook verder geen contact met u onderhouden.
In het vervolg zal ik me onderhouden met de politie in Rotterdam bij wie ik het proces-verbaal heb laten opmaken en vragen op welke manier ik een rechtszaak in deze kan aanspannen.

Planning van de reclassering

Op 13 september krijg ik weer last van mijn ischias en lees de toezonden planning van de reclassering van 30 augustus 2023 nog eens door en ontdek enkele merkwaardigheden in de brief van Ron Clarijs.
Ik voel me genoodzaakt op die brieft te reageren en mail hem dat het laatste werkrooster van de reclassering, dat ik door u toegezonden kreeg, me niet duidelijk is.
Er zijn namelijk zinsneden die met elkaar wringen.
Afgesproken met u is dat ik ’s middags mijn gerechtelijk verplichte taak- c.q. werkstraf zal vervullen.
In de brief staat ter bevestiging o.a. dat ik om 07.50 aanwezig dien te zijn en op de bijgevoegde planning is de starttijd van 12.30 uur vermeld.
Twee dagen later op 15 september word ik door Clarijs gebeld en die begint te zeggen dat hij mijn e-mail heeft gelezen en dat ik niet alles schriftelijk hoef te doen.
‘Het is toch makkelijker alles goed te bespreken?’
Gelijk beginnen bij mijn de alarmklokken te luiden want op schrift ligt alles vast.
Spreken is altijd discutabel, dan kan het verkeerd zijn verstaan of begrepen en kan het gezegde worden ontkend.

99

Gelijk druk ik de toets op mijn IPhone in, zodat mijn vrouw mee kan luisteren.
Tijdens het gesprek dat volgt spreekt hij zijn verwondering uit dat ik op mijn leeftijd een taakstraf krijg en hij nodigt me uit voor een gesprek op zaterdag 7 oktober 2023.
'Dan kunnen we alles nog eens bespreken en zien of we een oplossing kunnen vinden.'
Op dinsdag 23 september ligt zijn schriftelijke uitnodiging in de bus dat ik op zaterdag 7 oktober om 12.25 uur op de Bettoweg 27 in Schiedam wordt verwacht.
Onder het kopje: 'Bent u ziek?' achterzijde brief, staat o.a. in de mij toegezonden toelichting, 'dan bespreekt u dat met de reclassering. Wij beslissen of u wel of niet moet werken op die dag.'
Ik begrijp die zin wellicht niet goed.
Bedoelt de reclassering dat deze, zonder interventie van een dokter, kan beslissen of iemand die beweert ziek te zijn wel of niet moet werken op die dag?
Als dat zo is wil ik u wijzen op de relatie werknemer, werkgever.
Wanneer je ziek wordt, of het nu gaat om een griepje, een zwaar ongeval of een ernstige ziekte, ben je verplicht je ziek te melden bij je werkgever.
Je bent namelijk afwezig en kan je werk niet uitvoeren.
Je moet dit zo snel mogelijk melden.
De meeste werkgevers hebben een ziekteverzuimprotocol waarin staat welke stappen je moet volgen en met wie je contact moet opnemen.
Meestal gebeurt dit contact telefonisch.
Als je oud wordt en je gebruikt allerlei medicijnen dan ben je chronisch ziek.
Ik slik behoorlijk wat medicijnen en heb momenteel o.a. de ziekte ischias.
Dit heb ik overgehouden na een verblijf in een politiecel waarbij ik op een stenen bed moest slapen nadat ik vroeger aan een hernia ben geopereerd.
Daarvoor ben ik momenteel onder doktersbehandeling.
De reclassering dient zich te realiseren dat je een zieke geen werkzaamheden uit mag laten voeren, dat belemmert het

100

genezingsproces, kan fysieke problemen opleveren en is daarom asociaal.
Kortom, men hoort per dag te beoordelen hoe het met een oudere zieke is en of die lichte werkzaamheden uit mag voeren en dit dient alleen een daartoe bevoegde arts vast te stellen.
Gelet op mijn geplande werkschema stel ik voor dat ik u op maandagmiddag 2 oktober 2023 zal melden of ik me gezond genoeg voel om mijn werk op de volgende dag te verrichten.
De reclassering kan altijd nog een daartoe bevoegde arts bij me langs sturen om te controleren hoe mijn medische toestand is.

Gevangeniswerk
Op de bewuste zaterdag van de 7e oktober, de 280ste dag van het jaar 2023 en de internationale dag voor fatsoenlijk werk, rij ik naar Schiedam, de stad die vroeger het hart van de internationale jeneverindustrie was.
Op de Bettoweg, een wat rommelige weg op een klein industrieterrein, is op nummer 27 een dependance van de gevangenis gevestigd.
Geen parkeergeld nodig.
Nadat ik mijn Swift heb geparkeerd, loop ik naar de deur en druk op de bel.
Een man komt aanlopen en opent de deur.
'Mulder?'
'Ja.'
'Komt u binnen.'
Ik volg hem naar de balie en heb geen idee wie hij is.
Het is een grote ruimte waar links van de balie een twintigtal mensen aan tafels zitten met fröbelwerk.
Met een mengeling van nieuwsgierigheid en verwondering kijk ik wat ze aan het doen zijn.
Het is priegelwerk, van stukjes dun karton maken ze een soort kokertje door twee lipjes in twee sneetjes te steken.
Met dezelfde nieuwsgierigheid en verwondering kijken ze naar mij en ik lees van hun gezichten:
Wat doe die ouwe lul hier?

101

Er is nog een andere man achter de balie en die loop naar me toe en aan hem vraag ik: ‘bent u meneer Clarijs?’
‘Nee, die heeft een vrije dag.’
‘Een vrije dag? Ik heb een afspraak met hem.’
Hij kijkt me verwonderd aan.
‘Een afspraak, ik zal hem even bellen.’
Hij loopt met zijn telefoon buiten gehoorafstand en blijft en tijdje praten, hierna komt hij weer naar me toe.
‘U zult het toch mij moeten doen, we zullen u laten zien wat voor werk we hier doen en dan kunt u zelf beoordelen of dat in uw mogelijkheden ligt. Is dat een idee?’
‘Ja hoor, dat is oké.’
Goed, dan lopen we even naar een kluis, dan kunt u daar uw telefoon en andere privézaken opbergen.
Hij geeft me een slotje met sleutel, nummer 18 en wijst me naar de ruimte waar de kluisjes zijn.
Daar berg ik mijn jack in, mijn telefoon en mijn map met betaalkaarten.
Teruggekomen legt de man een papier voor me neer waarop hij in mijn bijzijn een handtekening zet en geeft daarna de pen aan mij.
Hij wijst op de onderkant van het papier en zegt; ‘Als u hier uw handtekening zet, dan kunt u aan het werk.’
‘Ik teken niets!’
Zijn wenkbrauwen schieten omhoog.
‘U tekent niet?’ is zijn reactie.
‘Nee, ik teken niet.’
‘Als u niet tekent, bent u niet verzekerd en dan mag u hier niet werken.’
Nou, dat is dan geregeld!
Hij kent mijn gedachten niet en gaat verder: ‘Dan zal ik meneer Clarijs maar weer even bellen.’
Terwijl hij zich weer buiten gehoorafstand begeeft en belt, schrijf ik op het papier: ‘Ik wil wel werken, maar teken niet en daaronder zet ik mijn handtekening.’
Kunnen ze me niet van werkweigering beschuldigen.

102

Als hij terugkomt zegt de man: ‘Meneer Clarijs zegt dat u dan toch mag werken.’
Links en rechts groetend volg ik de man langs de gereclasseerden naar een hoek in de ruimte, waar ik word voorgesteld aan een jongeman die daar bezig is.
‘Abdul zal u wel uitleggen wat het werk inhoudt en als u vragen hebt, dan vraagt u het hem maar.’
Abdul is een Marokkaanse Nederlander van 32 jaar, getrouwd en vader van twee kinderen, ook is er een landgenot van hem, die 21 jaar is en gedrieën breng ik die middag met hen door.
Hij doet me het vouwen van het karton voor en enkel het insteken van de lipjes in de spleetjes vergt concentratie.
Af en toe komt de 67-jarige man kijken, die erg aardig en sociaal is, hij is een fanatieke Spartasupporter, die twee weken tijdens zijn pensioen dit werk wil blijven doen.
Regelmatig komt hij even met me praten en hij begrijpt niet dat ze me op mijn leeftijd een taakstraf hebben gegeven.
Tegen kwart over vier is het werk gedaan en ik ben doodmoe.
Dat komt omdat het priegelwerk veel concentratie vergt, maar vooral omdat ik door het werk een houding moet aannemen die mijn rechterschouder pijn doet.
Ook het scharnieren van de reumatische gewrichten in de stompjes van mijn rechterhand doe ontzettend veel pijn.
Precies half vijf mogen we weg, pas nadat we een kwartier voor de buitendeur hebben staan wachten.

Ron Clarijs gefileerd

Clarijs heeft me telefonisch uitgenodigd om op zaterdag 7 oktober 2023 ‘s middags aanwezig te zijn in het pand Bettoweg 27 te Schiedam.
Ondanks zijn belofte schitterde hij door afwezigheid.
Hij was op de hoogte van de medische test en mogelijkheden die dr. Raphael Tan had gediagnostiseerd en hij zou de mogelijkheden daartoe met mij te bespreken.
Nu werd ik opgevangen door twee mij onbekende medewerkers, overigens zeer aimabele personen.

103

Ik weigerde te tekenen en de medewerkers hadden daaropvolgend Clarijs gebeld en die gaf opdracht dat ik desondanks toch moest werken.
Clarijs nam daarmee de verantwoordelijk voor mijn presteren op zich, want de reclassering was vanaf dat moment als werkgever verantwoordelijk en aansprakelijk voor de gevolgen van de werkzaamheden.
Een werkgever dient te zorgen voor een gezonde en veilige werkplek voor de werknemer en voor een inrichting van de werkplek die aan de persoonlijke eigenschappen van de werknemer is aangepast, zie Arbowet.
Dit houdt in dat het werk de gezondheid van de werknemer niet mag schaden.
De taakstraf is net zo verneukeratief als rechter mr. Judith Bakels, die in opdracht van de rotzak Bleichrodt mij die taakstraf heeft bezorgd.
Het moet een Groepsproject (LWP) leerwerkplek zijn of een leerwerkbaan waaraan een opleiding gekoppeld. Een kwestie dus van werken en leren.
De opleiding zorgt met name voor de theoretische basis van de werknemer.
Op de leerwerkplek leert men de theorie toepassen en leert men daadwerkelijk vaardigheden te ontwikkelen in een bepaald beroep.
Nu blijkt het gewoon een kwestie van winstbejag van onze geachte regering te zijn.
Gehoor gevend aan de verplichting tot taakstraf heb ik het werk, dat was het vouwen van karton tot een soort kokertje, met volledige inzet gedaan. (Bijlage 6.)
Het werk was mogelijk voor mij te doen, maar vergde naast wat concentratie en lichte werkzaamheden een dusdanig ergonomische houding dat ik er een erg pijnlijke schouder aan over heb gehouden en pijn in de gewrichten van mijn hand.
Het is dan ook niet verantwoord dit werk nog eens te doen en valt buiten de diagnose van dokter Raphaël Tan.
Ook was de werkplek gekozen bij de doorgang naar de ruimte, in het verlengde van de zaal.

104

Daar tochtte het dusdanig dat ik er een ontstoken oog aan heb overgehouden.
Dit is Clarijs c.q. de reclassering als werkgever te verwijten.
Op donderdag 19 oktober 2023 krijg ik een telefoontje van Ronnyboy, zoals Clarijs zich in zijn emailadres noemt, en hij vraagt of ik mijn laatste email nog eens aan hem wil sturen. Zo hij beweert, heeft hij die nooit ontvangen.
Nadat ik die heb gestuurd belt hij me terug en zegt dat hij goed heeft begrepen dat ik fysiek en psychisch niet in staat ben de kartonnetjes tot kokertjes te vouwen en dat hij de taakstraf teruggeeft aan de rechtbank.

Epiloog

Ik haat misbruik van de macht en ik ben daarin niet de enige.
Nu nog is dit het feit dat weldenkenden en slachtoffers samenhoudt, dat is niet enkel van deze tijd, dat was vroeger ook zo.
Haat tegen misbruik, dan bedoel ik alles wat laag is; wat niet uitsteekt, maar wat laag bij de grond blijft, dat kruipt en schuifelt, stiekem en achterbaks door de machthebber wordt gedaan en daartegen strijden is een prachtig levensdoel.
Haat tegen misbruik door de macht is bij de intelligente mens ingeboren.
Die weldenkenden en slachtoffers daarvan zouden een verbond moeten sluiten en hun haat verenigen tot één grote strijd tegen de misbruikende machthebber.
Maar de weldenkenden en slachtoffers isoleren zich in hun wel denken of in hun verdriet.
Ze plaatsen zich misschien boven de laagheid van het misbruik dat rustig bij de machtigen voortkabbelt, als een kledderige modderstroom.
Het misbruik door de macht van onze tijd blijft door lethargie alle tijden bestaan.
Toch is het verwerpelijk dat de machthebbers er op uit zijn de mensen op deze wijze te onderdrukken.
De goede trouw en het eerlijke vertrouwen zijn zo hoe langer hoe meer zoek.
Bij mij maar ook bij vele anderen werkt dit al bedenkelijk door.

105

Men stelt oneerlijkheid voorop, om geen andere reden, dan omdat anderen het zo hebben voorgepraat.
Dit is het gevolg van eenzijdigheid, van voorbijzien en negeren van het algemeen belang, een botvieren van de klassenhaat en personenhaat.

106

Register van namen

Albayrak, mr. Olcay
Appels, Sjon
Bakels, mr. Judith
Bemelmans, mr. Joeri
Bierens, mr. Jordi
Bleichrodt, Carel
Bleichrodt, Frederik Willem, roepnaam Erwin
Bleichrodt, Heinrich
Bootsma, Helena
Clarijs, Ron
Coronel, Maurits
Elgar, Edward
Feraaune, mr. Rachida
Gelinck, mr. M.H.
Gibcus, F. N.
Honsbeek, Ingrid
Koning Willem Alexander
Krukkert, Karin
Leon, mr. Louis de
Loenatscharsky, Anatoly
Maar, Hans van
Meuleman, Helena, roepnaam Miep
Mol, H. roepnaam Rick
Mulder, Gerrit
Musscher, Paul van
Nieuwenhuis, Domela
Oosting, mr. Jonneke
Plasman, mr. Peter
Rootring, mr. Marianne
Rutte, drs. Mark
Scheffers, Wies
Scheurer, Christine, roepnaam Stoni
Schut, Hendrik Hilbert
Silvis, Jos
Strien, mr. Nastja van
Taks, Cornelis Johannes

Tan, dr. Raphaël
Teurlings, mr. Mark
Udink, Bé
Vaessen, Louis
Veldkamp, Gerrit Dina
Vletter, Jacob de
Voortman, Hedwig
Weening, mr. Reina
Weerd, John van der
Weski, mr. Inez
Wissink, Prof. mr. dr. Mark Wissink
Yeşilgöz-Zegerius, Dilan
Zeeuw, Pieter Sietze de
Zutphen, mr. Reinier van

108

FOTO'S

109

1

2

3

4

110

5

9

6

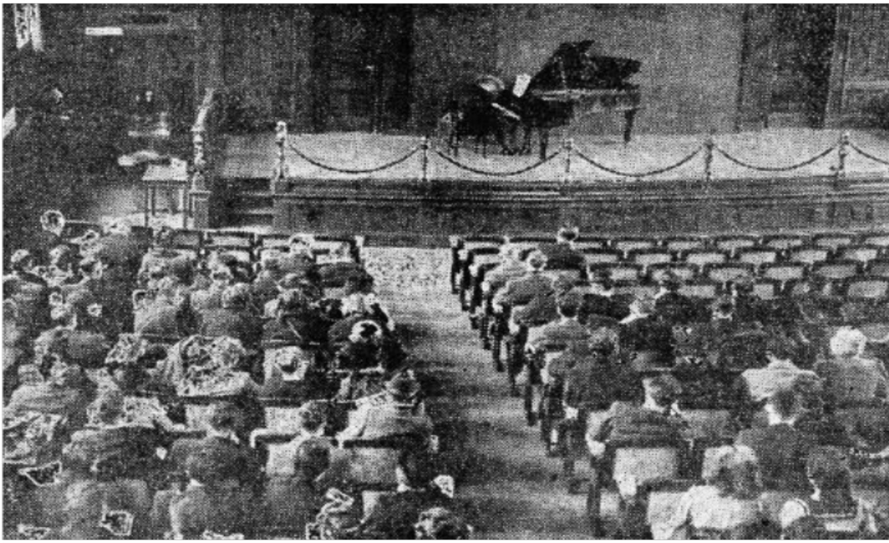

111

VENDUKANTOOR
R. L. BRANTZ

Heden Kijkavond
Morgen Vendutie
ten huize v/d WelEdelG. Heer

Ir. F. BLEICHRODT.

VIOSPLEIN NOORD No. 1

Djati- en bekl.- zitjes, bureau, boekenkast, SLAAP- KINDER- en EETKAMERAMEUBL., kinderwagentje, **H M.V. GRAM, m/ platen**, pendule, servies, glaswerk, enz. enz. 3191

112

8

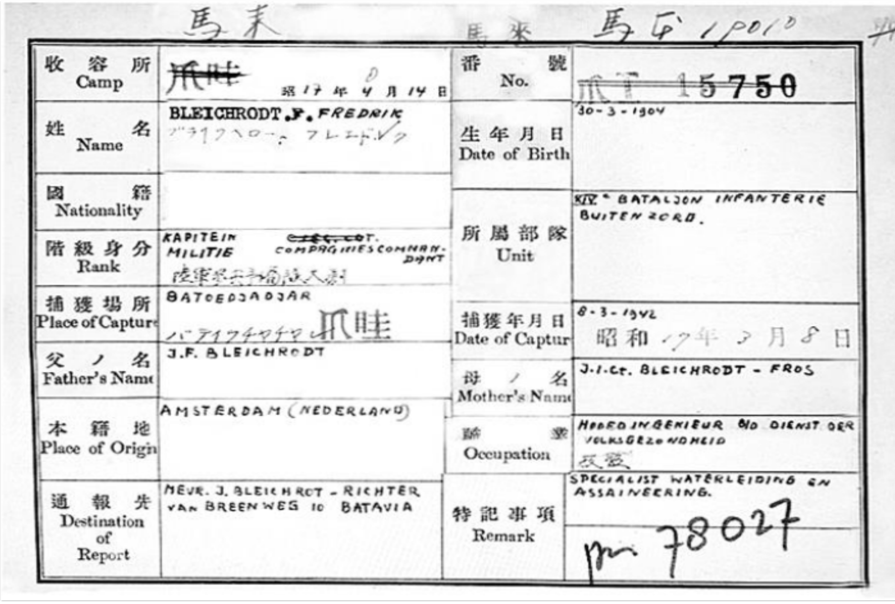

收容所 Camp	爪哇 昭17年4月14日	番號 No.	爪T 15750
姓名 Name	BLEICHRODT.F. FREDRIK	生年月日 Date of Birth	30-3-1904
國籍 Nationality		所属部隊 Unit	XIV BATALJON INFANTERIE BUITENZORG.
階級身分 Rank	KAPITEIN MILITIE COMPAGNIESCOMMANDANT		
捕獲場所 Place of Capture	BATOEDJADJAR 爪哇	捕獲年月日 Date of Capture	8-3-1942 昭和17年3月8日
父ノ名 Father's Name	J.F. BLEICHRODT	母ノ名 Mother's Name	J.I.Ct. BLEICHRODT - FROS
本籍地 Place of Origin	AMSTERDAM (NEDERLAND)	職業 Occupation	HOOFD INGENIEUR B/D DIENST DER VOLKSGEZONDHEID
通報先 Destination of Report	MEVR. J. BLEICHROT - RICHTER VAN BREENWEG 10 BATAVIA	特記事項 Remark	SPECIALIST WATERLEIDING EN ASSAINEERING. pn 78027

10

10-b

113

11

Gerrit Mulder

12

Gerritdina Henrica Veldkamp

13

Stalhouderij Mulder

114

14

16

15

Gerrit Mulder, dé sleper van Deventer 1920

115

17-b

18

19

20

116

21

21-b

22

23

117

24

25

26

27

118

29

28

30

119

30-b

31

33

32

120

34

35

36

37

121

38

39

41

40

42

44

43

45

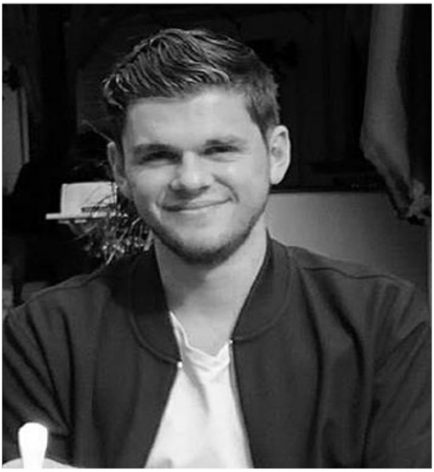

123

46

47

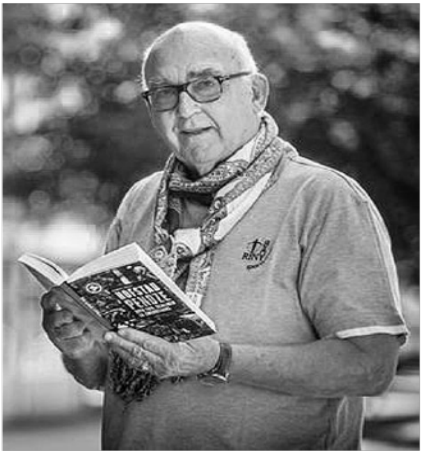

124

BIJLAGEN

125

Bijlage 1.

Donderdag 5 november 1868 in de Arnhemse courant over de strubbelingen in Rotterdam.

De ongeregeldheden te Rotterdam voorgevallen hebben weder enige gebreken van ons volkskarakter aan de dag gebracht. In de eerste plaats de zucht bij ons volk bestaande om zich tegen de politie in de wettige uitoefening harer functies te verzetten. Dat de politie in functie optredende een personificatie der wet is, en dat het de plicht van elke burger (hoog of laag geplaatst) is, aan de wet te gehoorzamen, is nog lang geen nationaal begrip en beginsel. In plaats van door de burgerij beschouwd te worden als een haar beschermende en voor haar wakende macht, wordt de politie als een plaag en kwelling beschouwd. Niets is in Nederland meer impopulair dan een agent van politie. Hij is gehaat niet om zijn persoon maar om zijn beroep. Nergens bijna zal men, in een oploop, burgers voor de politie zien partij trekken, haar helpen handhaven en steunen; integendeel, als er party getrokken wordt, trekt men partij tegen de politie, al is zij ten volste in haar regt, en degenen die zo ver niet gaan, die zich onthouden, verheugen zich erin en zien met stil genot toe, dat de politie gehavend wordt en het onderspit delft. Dit vooroordeel en deze jammerlijke hebbelijkheid van ongehoorzaamheid aan de wet, deze jongensachtige lust van verzet tegen het wettig gezag, vindt men niet alleen bij de heffe des volks, maar evenzeer bij de klassen die aanspraak maken op beschaving en fatsoen. Er is geen punt waarin de zogenaamde fatsoenlijke lui, die menen op een hogere trap in de maatschappij te staan, zich meer gepeupelachtig tonen en met het gemeen fraterniseren dan bij het standjes maken tegen de wettige macht en in het bijzonder tegen de politiemacht. Het gemeenste en lafste pamflet, dat de man m smaak met walging van zich werpt, wordt met graagte en genoegen door de klassen der pseudo-fatsoenlijke gelezen en aangemoedigd, als het slechts zijn jool tegen de politie aangooit. Een oploop van schooljongens die de politie tergen en plagen, wordt als een soort van heldendaad beschouwd en met een

126

goedkeurend glimlachen beloond. Zelfs straatrumoer en baldadigheid worden niet zonder zekere sympathie gadegeslagen, zolang zij slechts tegen de politie en de overheden, niet tegen de particuliere ingezetenen gepleegd worden. Zolang het volk maar onze ruiten niet inslaat en ons huis niet plundert, mogen wij wel lijden ' het zijn hart ophaalt aan de ruiten van het stadhuis, aan de politiebureaus en aan de woningen van de hogere en lagere politiebeambten. De gevolgen van deze bekrompen inzichten zijn gemakkelijk te voorzien. „Wanneer de fatsoenlijke lui dergelijke voorbeelden geven en het opruien der gelederen met de geest van verzet aanmoedigen, is het niet te verwonderen dat de onkundige menigte weldra tot oproer overslaat. Wanneer de klasse van het verstand haar verstand niet gebruikt, is het niet vreemd dat de klasse der handen hare handen gebruikt, Als het oproer gedempt is, worden de oproermakers gelijk zij verdienen, gestraft, terwijl zij die moreel het meest strafschuldig zijn, die de slechte voorbeelden en de verkeerde aanmoedigingen gegeven hebben vrij blijven. Dit is de geschiedenis bijna aller oproeren en het is ook de geschiedenis van de Rotterdamse oproer. Als het fatsoenlijk Rotterdam zich wat meer verstandig en fatsoenlijk gedragen had en het volk niet had gestijfd in zijne ongehoorzaamheid tegen wettelijke regels, indien het niet schotschriften met muntbiljetten betaald had, zou het onfatsoenlijk Rotterdam waarschijnlijk niet tot zulke uitersten zijn overgegaan. Echter geldt ook hier de spreuk, Il n'a a pas de fumée sans feu - waar rook is, is vuur. Men brengt een volksmenigte niet maar zoo in zulk een heftige beweging, zonder bepaalde inleiding, redenen en motieven. Achter deze, zich op zo wederrechtelijke wijze tonende, verbittering tegen de Politie moeten, behalve de ongegronde en denkbeeldige grieven, ook werkelijke grieven schuilen en het is de plicht en de taak van een verstandige en vooruitziende regering thans, nu het oproer gedempt is, de oorzaken waaruit de oproeren ontstaan op te sporen en, door ze weg te nemen, de herhaling van de gevolgen te voorkomen. Die algemene haat tegen de politie, welke ons volk aangeboren schijnt te zijn, rust niet enkel op bekrompenheid van verstand en op vooroordeel. Er moet een positieve reden zijn, waarom

127

ons volk zo hardnekkig al wat politie is vereenzelvigd met al wat plaagachtig, tergend en kwellend is en dat dit begrip zelfs een heersend begrip is bij deze klassen die in de regel met de politie niet in aanraking komen. Oproeren te voorkomen en de politie te populariseren is beter, dan oproeren te dempen en oproermakers te straffen. In de regeerkunst gelijk in de heelkunst is de hoogste kunst niet de aangestoken ledematen af te zetten, maar ze te behouden en te genezen.

En daarvoor moet men aan de studie der ziekteverschijnselen de studie der ziekteoorzaken paren. In Rotterdam was het ziekteverschijnsel, de diep ingewortelde politiehaat. Maar wat was hiervan de oorzaak? Waarom is de politie zo gehaat? Wat heeft die haat zoo diep wortel doen schieten? Wat heeft deze in haar wezen en doel beschermende macht in de openbare mening tot een gehate en verachte macht gemaakt? Waarom is het een algemeen volksvooroordeel, dat de grootste kwelling en vijand van de burgerij de politie is, die is ingesteld om de burgerij te beschermen en rust en orde te bewaren?

128

Bijlage 2.

Over de onlusten in Bantam in De locomotief: Samarangsch handels en advertentieblad van 24 juli 1888.

De Krijgsdans.
Kapitein Schulze houdt vol dat de verschijning van de krijgsdansen uitvoerende troep op het bruiloftsfeest te Pandeglang iets ongewoons geweest is en in verband gebracht moet worden met de te Tjilegon uitgebroken onlusten.
Tegenover die bewering staat, volgens het blad, die van een nu te Batavia aanwezig 1e luitenant bij de topografische opname, die vijf jaren lang in Bantam werkzaam is geweest, het land tot in de meest afgelegen desa's kent en getrouwd is met een dame, in Bantam geboren en wier familie daar sinds jaren gevestigd is. Volgens deze zegsman maken die dansen een gewoon 'nummer' uit van de plechtigheden bij de bruiloften van inlandse groten. Bij het door kapitein Schulze bedoelde feest te Pandeglang was ook zijn echtgenote aanwezig en zo dikwerf had zij dat gezangspel gezien, dat het daar ternauwernood haar aandacht heeft getrokken.

Een Akal.
De in Bantam gearresteerde hadji Wasid heeft een week geleden in een aan de procureur generaal gericht rekest zich beklaagd over de onnoemelijke hardheid, waarmede hij in de boei te Batavia behandeld wordt. Dit rekest werd in handen gesteld van de assistent-resident voor de politie. De gevangen registers werden nagezien, maar hadji Wasid kwam daarin natuurlijk niet voor. Het is een raadsel wat de man met die akal voor gehad heeft. Intussen wordt beweerd, dat hij zich nog niet lang geleden te Batavia heeft opgehouden en wel in Kampong Sawah. Waakzaamheid blijft dus der Bataviasche politie aanbevolen, want we staan hier, ook in figuurlijke zin, op een vulkanische bodem.

129

Sluippatrouilles.
Eergisterenavond te zes ure, schrijft de correspondent van de Javabode onder datum van 19 juli. Uit Tjilegon vertrok van hier een patrouille bestaande uit 15 Inlandse fuseliers waaronder de halfbloed sergeant Wedel. Die hadden zich daartoe vrijwillig aangemeld en waren gekleed in de kleren van de opgepakte muiters. Ze waren gewapend met geweren en de bajonet als kris in de gordel, met opdracht om in de nacht hadji Ismael op te pakken in een ravijn bij Goenoengbatoe. Daar bevinden zich zes heilige graven en de schelm zou zich daar ophouden, volgens berichten van spionnen. De soldaten met hun tulbanden op en de sergeant met een grote klewang zagen eruit als een bende struikrovers. Twee nachten zijn zij er op uit geweest en telkenmale hebben zij de plek omsingeld, waar de graven zijn, doch zonder succes. Het schijnt. dat Ismael er betere spionnen op na houdt, dan wij. Ook de desa Goelatjar werd door deze sluippatrouille aangedaan. Daar de bevolking weigerde aanwijzing te doen van diegenen, die de patrouille onder luitenant Van der Star hadden aangevallen, die bij die gelegenheid was gewond, werd zowel het huis van dien aanvaller als dat, van hadji Lhak omvergehaald en de padie uit hun schuren onder het kampongvolk verdeeld. Sergeant Wedel verklaarde daarop, als de aangeschoten muiter zich niet binnen 24 uren was uitgeleverd, hij rapport zou maken bij de majoor, die dan het huis in brand zou laten steken. Hoewel nu dit laatste na de vernieling niet veel meer zou hebben betekend, werd de muiter toch hedenmiddag langs een andere weg ingeleverd Juist op het moment dat de patrouille terugkwam. Hij had twee Beaumont kogels in de arm, welke er door Dr. Haga met dezelfde bijzondere zorg, die hij aan alle gewonden wijdt, werden verwijderd. 'Om hem op te fokken voor de galg', zoals de soldalen zeggen.

De Djaro van Kabang Boelak.
Gisterenmorgen om zes uur ging ik met een patrouille van 30 man mee, onder luitenant Collard en de aspirant-controleur Van Rinsum, die in noordwestelijke richting een militaire vertoning ging maken en zo mogelijk oproerlingen zou oppakken. Na

130

een kwartier te hebben gemarcheerd, zagen wij een grote troep Inlanders aankomen, en al werden de voorgeschreven veiligheidsmaatregelen genomen, toen wij bemerkten, dat het lieden waren, die de djaro van Kabang Boelak met, een vreselijk bloedende wond aan de hals en een tweede in de borst, in een mand naar Tjilegon brachten. Anderen droegen een ladder, waarop stevig gebonden muiter lag uitgestrekt, die ‘s morgens de djaro de wonden had toege-bracht, toen deze hem wilde gevangennemen. Bij die gelegenheid kwam een tweede oproerling om. Daar het tot nog toe behalve hadjies, alleen djaro's zijn, die aan de opstand hebben meegedaan, vond de directeur van binnenlands bestuur het zulk een heuglijk feit, dat een djaro met medewerking van de bevolking begon aan het opsporen der muiters. De directeur heeft dadelijk naar Batavia geseind om een bronzen medaille voor dat desahoofd uit te reiken, tot aansporing van anderen om het voorbeeld te volgen.

Merak.

Verderop kwamen wij voorbij de vernielde woning van de assistent-wedana van Grogol, de opvolger van Saliman, waarover ik vroeger heb getelegrafeerd. Er was in de buurt geen mens te zien. Over Tegalwangie trokken wij daarop naar de dessa Merak aan de Noordwestkust tegenover het eiland van die naam, waarvan de stenen zijn gehaald voor de aanleg van de haven van Tandjong-Priok. Tussen de vulkanische uitwerpselen van Krakataoe lagen nog hier en daar enige rails en kamraderen verspreid. De weg leverde een prachtig gezicht op: vlakbij aan de rechterkant zagen we hemelhoge granietrotsen, op de kruin met zware bossen neerhangende orchideeën begroeid en links de zo even genoemde kuststrook en de kalme, blauwe Javazee met Toppers- en Bakkershoedje in de verte Nog wat verder weg in zachte blauwe tinten de omtrekken van de Radja Bassa, de reus van Sumatra’s Zuidpunt. Dan vlak bij het vriendelijk in het groen verscholen liggende Merak en op een uitstekende landtong de ruïne van het dadelijk na de ramp van Krakataoe tijdelijk opgerichte telegraafkantoor, waar de arme slachtoffers van de moord een week tevoren nog genoeglijk een picknick hadden

131

gehouden. Neemt men daarbij nog de stoomschepen, die wij voorbij zagen varen, op weg naar het moederland, dan zal men toegeven, dat er stof genoeg was voor gemoedelijke overdenkingen. Doch daarvoor hadden wij geen tijd.

Op bivak.

Vierentwintig paal moeten onverbiddelijk worden afgelopen, nu eens door vriendelijke klappertuinen, dan weer door hete alangalangvelden, waarvan de hitte ons brandend in het bestoven aangezicht sloeg, steeds draaiende om de hoge rotsen, totdat wij het vissersdorp Kabal bereikten, waar de bevolking rustig aan haar netten zat of haar prauwen herstelde. Een vriendelijk woord werd met haar gewisseld en daarna werd de mars weer voortgezet. St. Nikolaaspunt links laten liggend kwamen wij eindelijk om één uur doodmoe in kampong Salira aan, waar de grote rust gehouden werd op ecu grasveld onder een reusachtige waringin. De officieren en ambtenaren op ligmatjes met kussens, de manschappen op het gras, allen zeer behaaglijk en een schilderachtig geheel vormend. Bij deze gelegenheid maakte ik kennis met het zo dikwijls besproken en afgekeurd Australisch vlees. Ik kan verklaren, niet alleen dat ik het een voedzaam eten vond, maar ook, dat de soldaten, zowel Europeanen als Inlanders, het met graagte nuttigden. Aan de bevolking werd opgedragen voor de patrouille rijst en gepofte kip te leveren. Dit scheen niet erg in de smaak te vallen, maar toen haar door de controleur werd aangezegd dat alles contant zou worden betaald (wat ook geschiedde), ging het van een leien dakje. Zelfs de vrouwen, die zich overal zoveel mogelijk hadden schuilgehouden, kwamen aandragen met eetgerei. Nog een teug klapperwater en opnieuw werd de tocht voortgezet, nu door zwaar verdacht terrein. Bij Poeloekali vonden wij de op een heuvel gelegen woning van de gardoewachter door de muiters in de as gelegd. Langs de kampong Njamoek met haar talrijke ampeans, die geheel verlaten scheen en waarvan hier en daar een uitgang versperd was, bereikten wij om half zes 's avonds totaal uitgeput de desa Bodjonegara. Dit was een van de brandpunten, waar de controleur Hermens, die 's morgens om 6 uur in N O. richting

132

met een patrouille onder luitenant Muller was uitgerukt, ons een uitmuntend bivak had voorbereid. Dit was in en om de geplunderde woning van de assistent-wedana, die uit de kampong alles gerekwireerd had wat nodig was. Dit, terwijl luitenant Brunt, die te Tjilegon als magazijnmeester fungeert, ons met de ambulance heerlijke wollen dekens gezonden had, waaronder wij onze doodmoe en door getranspireerde leden konden uitstrekken. Een uitmuntend vismaal werd genoten. Luitenant Muller had oorspronkelijk in opdracht de volgende morgen om zes uur met ons terug te keren naar Tjilegon, maar ‘s avonds om negen uur hoorden we de cavalerie-trompet steken en weinige minuten later reed een ordonnansen patrouille het kamp binnen, met nieuwe orders en kaarten voor onze officier. Hij kreeg last de volgenden morgen om 6 uur via Wadas het gebergte over te steken, de rivier Tjüjoeroeg te doorwaden en zich ‘s morgens om half tien benoorden Tjiorah koelon te bevinden, om op het eerste vuur twee andere patrouilles tegen de vijand te assisteren. Onze colonne marcheerde om half negen over Wadas, Petjek, het verbrande Kakmen en Djombang koeion, Tjilegon weer binnen. Al die kampongs waren of schenen verlaten.

Drie aanvoerders van de Muiters.

Inmiddels waren kapitein Hojel en luitenant De Graaff de 18e om elf uur ’s morgens over Tjitangkil, Noordwest naar de uitmonding der kali Lembang getrokken, waar zij. na enige pressie op de bevolking te hebben uitgeoefend, twee gidsen kregen, die hen de legerplaats aanwezen, waar de drie aanvoerders die nacht met ongeveer vijftig man geweest waren. Volgens spionnenberichten zouden de muiters zich voor een deel verzameld houden in Tjimantjak en Tjiorah-koelon. Maar juist kwam de patih van Pandeglaog over Dano aan, die meedeelde dat hij overal in Tjimantjak was geweest, en niets gezien had. Besloten werd dus om alleen tegen Tjiorah te ageren en wel met drie patrouilles, onder kapitein De Brauw en de luitenants Muller en De Visser, die echter in de loop van de middag onverrichter zake in het hoofdkwartier terugkwamen. Daar zoveel patrouilles geheel zonder resultaat bleven en zij de troep verbazend afmatten,

133

is door de directeur van binnenlands bestuur en de majoor bepaald, dat in het vervolg alleen dan zal worden uitgerukt, wanneer stellige spionnenberichten zullen zijn binnengekomen. Gisterenmiddag te drie uur is de controleur Hermens met een cavaleriepatrouille van twaalf man naar een plaats geweest zes paal van hier om daar de vrouw te zoeken van hadji Ishak, die de moordenares is van mevrouw Gubbels. De tocht was echter vergeefs: zij was sinds Dinsdag daar weggegaan.

Muiters en een merkwaardige Chinees.

Om de vermoeiden troep wat te doen bekomen, is vandaag een uur in de compagnieschool geëxerceerd. Verder kwam hier heden de luitenant Tromp van Serang aan met zes in Pandeglang met de klewang in de hand gevatte muiters en twee uit de boei alhier verloste gevangenen. De prijs gesteld op het hoofd van de drie nog levende aanvoerders van de opstand is door de directeur verhoogd tot duizend gulden per man. Naar Tjaringin ontvluchten kunnen zij niet, daar de grens van die afdeling door de goedgezinde bevolking onder haar ijverige hoofden is afgezet. Een merkwaardig persoon op Tjilegon is de Chinees Tan Kiang, de leverancier van de troep. Hij ging enige jaren geleden uit Macao naar Australië, doch leed bij Anjer schipbreuk en bleef daar hangen; later richtte hij een kleine toko op en verdiende daarin wat geld, maar verloor alles weer bij de ramp van Krakataoe. Toen begon hij op Tjilegon opnieuw, en nu heeft hij weer alles aan de muiters moeten afgeven. De levering aan de tegenwoordige bezetting zal hem wel weer op de been helpen.

De Oorzaak van de Opstand.

Iemand, die in Bantam woont, en op wiens oordeel zeer veel prijs kan worden gesteld, schrijft aan de Javabode: De opstand is meer dan een kolossale ketjoepartij. *(Ketjoe betekent roversbende, Javaans ketjoe)* De grondslag ligt naar mijn mening niet in ontevredenheid van de bevolking, maar zeker bij de oud-Bantamsche opstandpartij, de oude sultans-familie; er zijn vooral in het noorden duizenden die voor hun naam de titel voeren die verwantschap aanduidt met het oude sultanshuis. De

134

veroordeling van Agoes Soera di Karia, de assistent-wedana *(assistent districtshoofd)* van Poelo Merak (*het topografisch bureau van de generale staf*), volgens zijn titel van Agoes een sultans-afstammeling, heeft zeker een groot gewicht, gehad in deze zaak. De ontevredenen hebben blijkbaar de hadjies *(personen die de hadji -tocht- naar Mekka volbracht hadden)* in de arm genomen, en bij hen willige samenwerking gevonden. De oorlog tegen de ongelovigen en het herstel van het sultanaat was de natuurlijke leus. Dit algemene plan behoefde trouwens wel voor deze gelegenheid besproken te worden, al behoefde pas voor deze gelegenheid de correspondentie te beginnen tussen de tien, die voor die leus gewonnen zouden moeten. Met is ongetwijfeld, dat door geheel Bantam, sinds jaren, zij die in het geloof aan die leus leven, met elkaar in connectie en onderling bekend zijn. ln de poeasa maand *(vastenmaand)* is zeker nu de verwezenlijking van dit ideaal van de voorname Bantamse hadjies en de ontevredenen en woeligen onder de sultans afstammelingen nader besproken, en het programma in zover gepreciseerd, dat moord van de Hollanders, van de regeringsambtenaren en van alle loontrekkenden der overheersers het begin zou moeten zijn. Maar tot een behoorlijke organisatie, tot het bepalen van één dag om gezamenlijk te beginnen, komt het natuurlijk niet. In de meeste plaatsen valt dat plan gemakkelijker te beramen dan te volvoeren. De ergste ijveraars, misschien ieder met maar een half dozijn of minder handelende aanhangers, kunnen zich niet verbinden om op een of anderen bepaalden dag klaar te zijn, en lot uitvoering te komen Te Tjilegon heeft men, geholpen door de toevallige afwezigheid van de assistent resident controleur en patih *(titel voor Maleise en Javaanse hoofden)*, met de bevrijding van de gevangenen als eerste daad van het programma eindelijk durven te beginnen. Heeft men Agoes Soera di Karia bevrijd en hem als sultan Saliman geproclameerd, totdat de militairen kwamen: een sultanaat van één dag over één kota *(stad)* en omliggende kampongs. De enige vraag, behalve die om de schuldigen en de voortvluchtige hoofden op te pakken, welke het bestuur nog in het oog heeft te houden is, of er wellicht in Bantam andere punten zijn, misschien in het Tjikandische of het

135

Tjaringinsche? Wij weten het niet. Waar de sultan van één dag, en zijn mede gevluchte hadjies, hun vrienden talrijk genoeg en resoluut genoeg zouden kunnen vinden, om dan mettertijd misschien nog een poging te kunnen wagen, nog een bende te verzamelen. Dan nog eens zulk een onverhoedse aanval net als in Tjilegon te beproeven op een of andere even weerloze kota, Menes, Pandeglang, of het nog meer afgelegene en nog weerlozer Rangkas Betoeng. Waar daartoe ook maar een mogelijkheid blijft bestaan, zo geloven wij, dat we met enig vertoon van troepen zeer veel kunnen doen om die mogelijkheid te verminderen, en de bevolking te bewegen de voortvluchtigen geen geheim verblijf in haar midden te gunnen.

Ongerustheid in Bantam.

Aan een ander schrijven uit Bantam ontleent genoemd blad het volgende: Wij slapen niet, wat je noemt, op rozen. Dan hoort men dit, dan dat gerucht. Wij beleven hier een beroerde tijd. Wel doe ik mijn werk en ga geregeld uit, maar die lange akelige nachten, een huis omringd met wachten, die er natuurlijk onmiddellijk van doorgaan, geven ons weinig rust. Het denkbeeld is zo treurig dat men zich op genade of ongenade aan die vuile ellendelingen moet overgegeven. De beste behandeling waarborgt ons geen ogenblik voor een gelijk lot als de lui van Tjilegon. Het volk is niet zo kwaad, maar die vervloekte hadji's en knevelarij van de inlandse hoofden. In plaats van hier flinke, degelijke inlandse ambtenaren te plaatsen, is de leus veelal: ‘die niet deugen wil, gaat. Naar Bantam’ en ziedaar een schone gelegenheid en een ruim veld voor de hadji's, om hun haat tegen ons meer en meer ingang te doen vinden. Als ze niet voorbeeldig straffen, dit is 400 hadji's ophangen en 400 voor 20 jaar wegzenden, dan zal Bantam eeuwig een broeinest blijven tegen ons gezag. Volgens berichten van spionnen zijn een week geleden de hoofden van de Bantamse muiters gezien te Tji-Oedjong, *(in 1856 was Rangkas Bitoeng, hoofdplaats van Lebak aan de rivier-Tji Oedjoeng)*, woonplaats van Douwes Dekker, bezuiden Onderandir, op weg naar Koppo, een deel van Tjikandi, waar, naar alle berichten, de gezindheid der bevolking niet te best is.

136

Bijlage 3 en 3 a.

137

Bijlage 4 en 4 a..

138

Bijlage 5.

Dit proces-verbaal is door mij opgemaakt en afgesloten op 3 juli 2023.

H. Bootsman (RNM52007), aktenummer 6068876, werkzaam als Buitengewoon opsporingsambtenaar in het domein generieke opsporing bij de Eenheid Rotterdam, op ambtsbelofte.

POLITIE

Desktop HP voorzijde (C.03) Desktop HP achterzijde

139

Bijlage 6.

MIMESIS
originals
reflection
of emotion
MIMESIS
originals

JUSTITIëLE ROTZAKKEN

OVER WANGEDRAG VAN DE POLITIE EN RECHTER

Ik, schrijver van deze realcrime story, had tot mijn 83e jaar ee blanco strafblad. Dat was tot ik contact kreeg met de opperst strafrechter van ons land, die naar mijn mening paranoïde trekjes vertoont en verstoken blijkt te zijn van weinig realiteitsz Dit laatste toont hij met zijn mening dat het verblijf in een gevangeniscel wel meevalt. Hij is niet erg enthousiast over tweepersoonscellen, dus hij gaat uit van een fatsoenlijke vierpersoons cel. 'Als celgenoten kiest de opperrechter Mariss Jansons, een fenomenale dirigent die inspirerend ove muziek kan vertellen, Woody Allen, die de gevangenissituatie met een tragikomische invalshoek zal belichten, en sprinter Churandy Martina, omdat hij zich niet kan voorstellen dat iemand in zijn bijzijn bij de pakken gaat neerzitten.'
Deze opperrechterlaat mij in een politiecel gooien omdat hij meent dat ik hem zou hebben afgeperst en bedreigd. Was het daarbij gebleven dan had ik hem enkel verwenst en deze zaak met een licht schouders ophalen afgedaan. Maar nee, bij mijn arrestatie heeft de Haagse politie ook nog eens mijn misdaadarchief zoek gemaakt, verdonkeremaand of gestolen. Ik kan daardoor voor mijn realcrime misdaadboeken dus niet meer putten uit mijn grootste misdaadarchief van ons land en kan niet anders dan deze misdaad en het gedrag van de opperste rechter aan de kaak stellen.

ISBN 9789079298358